

ความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
และนักศึกษาที่มีการได้ยิน

มาลิน เนาว์นาน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

Copyright by Mahidol University

พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

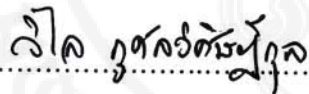
วิทยานิพนธ์

เรื่อง

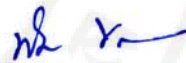
ความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
และนักศึกษาที่มีการได้ยิน

นางมาลิน เนาว์นาน
ผู้วิจัย

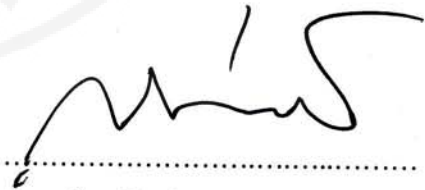
รองศาสตราจารย์วิท กุลสวัสดิ์กุล, วท.ม.
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมพา ขจรธรรม, ปช.ด.
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์บัญญัติ ขง่วน, ปช.ด.
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

อาจารย์สุขเสรี คำธนวานิช, ปร.ด.
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ,
พ.บ., ว.ว. ออร์โทปิดิกส์
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เบญจพร ศักดิ์ศิริ, ปร.ด.
ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิทยาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ
วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

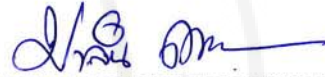
วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
และนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ)

วันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2557

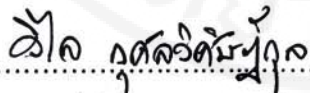
นางมาลิน เนาว์น่าน

ผู้วิจัย

รองศาสตราจารย์ฉลอง บุญญานันต์, Ph.D.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์วิท กุศลวิศิษฐ์กุล, วท.ม.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์บัญญัติ ขงย่วน, ปช.ด.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ,

พ.บ., ว.ว. ออร์โธปิดิกส์

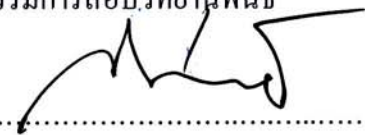
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมพ์พา ขจรธรรม, ปช.ด.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

อาจารย์สุขสรี ดำนธนวนิช, ปร.ด.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ทวี เชื้อสุวรรณทวี, ศส.ด.

คณบดีวิทยาลัยราชสุดา

มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพา ขจรธรรม อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์วิไล กุศลวิศิษฐ์กุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บัญญัติ ขงย่วน และ อาจารย์ ดร.สุขศิริ ดำเนินวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้กรุณาตลอดเวลาให้ความรู้และคำแนะนำ ตลอดจนการทำวิทยานิพนธ์ และอาจารย์อรอนงค์ สงเจริญ ที่เมตตาถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจ ด้านจิตวิทยาคนพิการ และการให้คำปรึกษาเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ

ขอขอบพระคุณ หน่วยบริการนักศึกษาพิการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และภาควิชาอนุบาลศึกษา วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล ที่อนุเคราะห์ให้เก็บข้อมูลจากการทดสอบนาร์รอง และเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และขอขอบคุณนักศึกษาทุกท่าน ที่เสียสละเวลาอันมีค่ามาเข้าร่วมกิจกรรมการวิจัย สำหรับการทำให้วิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณอาจารย์พฤษ สุกจรรรยา อาจารย์กานต์ อรรถยุกติ ครูวิระวัฒน์นาลาด คณะอาจารย์ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คุณสิริรัตน์ ดอนสระ คุณศักดา โกมลสิงห์ล่ามภาษา มือไทย จากภาควิชาอนุบาลศึกษา ที่ได้สละเวลาในการแปลงแบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจ ในตนเอง จากฉบับภาษาไทยเป็นมัลติมีเดียภาษามือไทย สำหรับใช้ในการเก็บข้อมูลจากนักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินคุณธิคาร์ตัน นงค์ทอง คุณวรรณรัตน์ ทับแก้ว และเพื่อนร่วมงาน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์

ท้ายที่สุด ขอขอบคุณสมาคมศิษย์เก่าบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ให้ทุนสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์บางส่วน และครอบครัวที่ให้กำลังใจ และสนับสนุนให้โอกาสการศึกษา อันมีค่ายิ่ง คุณค่าและคุณความดีที่ได้ที่มี ขอนอบน้อมเป็นกตัญญูตาจิต แต่คุณพ่อ คุณแม่ คณาจารย์ และผู้มีอุปการคุณทุกท่าน และขอเป็นอันสงส์ถึงคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทั้งหมด ให้เป็นผู้ที่ได้มีโอกาสพัฒนาความรู้สึกรักตัวเอง ได้พัฒนาคุณภาพชีวิต และอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข

ความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน
SELF – ESTEEM BETWEEN STUDENTS WITH HEARING IMPAIRMENT AND HEARING STUDENTS

มาลิน เนาว์น่าน 5237539 RSRD/M

ศศ.ม. (วิทยาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: พิมพา ขจรธรรม, ปช.ค., วิไล กุศลวิศิษฎ์กุล, วท.ม.,
บัญญัติ ขงข่วน, ปช.ค., สุขสิริ คำธนวานิช, ปร.ค.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับความภาคภูมิใจในตนเอง(Self-Esteem) และศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน สาขาวิชาหุนวศึกษา รวม 167 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล สุ่มเลือกตัวอย่างนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 46 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (systematic sampling) และนักศึกษาที่มีการได้ยิน 46 คน สุ่มเลือกตัวอย่างแบบเชิงเดี่ยว (simple random sampling) จากตารางเลขสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ของ Rosenberg (1965) ฉบับภาษาไทย (Rosenberg Self – Esteem Scale : RSES - Thai Version) ผู้วิจัยนำมาบันทึกวิธีค้นเป็นแบบสอบถาม มีผลดีมีเสียที่มีภาษามือ

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($p\text{-value} < 0.01$) ส่วนปัจจัยอื่นได้แก่ เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักศึกษาเพศชาย และนักศึกษาเพศหญิงทั้งสองกลุ่มมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษาทั้งสองกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีระดับความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านฐานะทางเศรษฐกิจพบว่าระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในกลุ่มนักศึกษาที่มีการได้ยินพบว่า มีระดับความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกันตามฐานะทางเศรษฐกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p\text{-value} = 0.014$)

ผลการศึกษานี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ ในการให้คำปรึกษาสำหรับนักศึกษาที่มีความบกพร่องรวมทั้งครอบครัว เพื่อให้ให้นักศึกษาเข้าใจตนเอง และสามารถใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย และศึกษาได้อย่างมีความสุข

คำสำคัญ : ความภาคภูมิใจในตนเอง / นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน / นักศึกษาที่มีการได้ยิน

SELF – ESTEEM BETWEEN STUDENTS WITH HEARING IMPAIRMENT AND HEARING STUDENTS.

MALYNN NAOVANAN 5237539 RSRD/M

M.A. (REHABILITATION SCIENCE FOR PERSONS WITH DISABILITIES)

THESIS ADVISORY COMMITTEE : PIMPA KHACHONDHUM, Ph.D.,
WILAI KUSOLWISITKUL, M.Sc, BANYAT YONHYUAN, Ph.D.,
SUKSIRI DANTANAVANICH, Ph.D.,**ABSTRACT**

The purposes of this research are to study the self-esteem level and the factors related to the self-esteem of 167 B.A. students in Deaf Studies at Ratchasuda College, Mahidol University; 46 hearing impaired students were chosen by systematic sampling and 46 hearing students were chosen by simple random sampling. The questionnaire used for this research is the self-esteem evaluation of Rosenberg (1965), Thai version (Rosenberg Self-Esteem Scale : RSES-Thai Version). The researcher recorded a video using Thai sign language for the questionnaire.

The results of this research showed that the self-esteem level of the students with hearing impairment was significantly lower than hearing students ($p < 0.01$). The self-esteem levels were not significantly different between male and female students or students with different academic achievement levels in both groups. Though the self-esteem levels were not significantly different among hearing impaired students with different family economic status, they were significantly different in the hearing students group at the level of 0.05 ($p = 0.014$).

The results of this study provide useful information to support counseling services for students with hearing impairment and their families to help them understand themselves and be able to cope with and enjoy university life.

**KEY WORDS : SELF – ESTEEM / STUDENTS WITH HEARING IMPAIRMENT /
HEARING STUDENTS**

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญรูปภาพ	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	5
1.3 คำถามวิจัย	6
1.4 สมมติฐานการวิจัย	6
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
1.6 ขอบเขตของการวิจัย	7
1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ	8
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	9
2.1 ความรู้เบื้องต้น ความหมาย และทัศนะเกี่ยวกับคนพิการ ความพิการ คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย	10
2.1.1 ความเข้าใจของสังคมเกี่ยวกับคนพิการและความพิการ	10
2.1.2 ความหมายของคนพิการและคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	12
2.1.3 สาเหตุของการสูญเสียการได้ยิน	14
2.1.4 วัฒนธรรมของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	17
2.1.5 สถานการณ์การศึกษาของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	19

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาด้านสังคมและอารมณ์ ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	22
2.2.1 ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem)	22
2.2.1.1 ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem)	22
2.2.1.2 ความสำคัญของความภาคภูมิใจในตนเอง	25
2.2.1.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง	26
2.2.1.4 ลักษณะของคนที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง	29
2.2.2 พัฒนาการปรับตัวที่สัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเองของคน ทั่วไปและคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	30
2.2.3 ผลกระทบของการสูญเสียการได้ยินต่อการใช้ชีวิตของคนที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน	35
2.2.3.1 การปรับตัวต่อการเรียนรู้ และการใช้ชีวิตประจำวัน	35
2.2.3.2 การสร้างสัมพันธภาพในสภาพแวดล้อมทางการศึกษา	36
2.2.3.3 การจัดการปัญหา	37
2.2.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองของคนที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน	38
2.2.4.1 ความแตกต่างระหว่างเพศ	38
2.2.4.2 ประเภทการได้ยิน(บกพร่องทางการได้ยินและมีการได้ยิน)	39
2.2.4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	41
2.2.4.4 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	42
2.2.5 การประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง	43
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	44
2.3.1 งานวิจัยต่างประเทศ	44
2.3.2 งานวิจัยในประเทศ	46
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	50
3.1 ประชากร	50

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.2 กลุ่มตัวอย่าง	50
3.2.1 วิธีการคำนวณหาขนาดตัวอย่าง	51
3.2.2 การสุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	52
3.2.3 การสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาที่มีการได้ยิน	52
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	53
3.4 การสร้าง และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	54
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	57
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	58
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป	61
1.1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	61
1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยินของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	63
1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมสังคมของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	65
1.4 ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสารของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	66
1.5 ความถี่ของวิธีการสื่อสารที่คนในครอบครัวใช้กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นักศึกษาที่มีการได้ยิน	68
1.6 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีการได้ยิน	68
1.7 ระดับความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน	70
ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง	71
2.1 ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	71
2.2 ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีการได้ยิน	73

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ส่วนที่ 3 ผลการทดสอบสมมุติฐาน	74
สมมุติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความภาคภูมิใจ ในตนเองน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยิน	74
สมมุติฐานที่ 2 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มี การได้ยิน เพศหญิงและชายมีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน	75
สมมุติฐานที่ 3 สมมุติฐานที่ 3 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า จะม ีความภาคภูมิใจมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า	76
สมมุติฐานที่ 4 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษา ที่มีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะมีความภาคภูมิใจในตนเอง มากกว่านักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่า	77
บทที่ 5 การอภิปรายผลการวิจัย	79
5.1 สรุปผลการวิจัย	79
5.2 การอภิปรายผลการวิจัย	83
5.2.1 สมมุติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความ ภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยิน	84
5.2.2 สมมุติฐานที่ 2 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและ นักศึกษาที่มีการได้ยิน เพศหญิงและชายมีความภาคภูมิใจใน ตนเองแตกต่างกัน	85
5.2.3 สมมุติฐานที่ 3 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและ นักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงกว่าจะมี ความภาคภูมิใจมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ต่ำกว่า	86
5.2.4 สมมุติฐานที่ 4 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและ นักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะมีความ ภาคภูมิใจในตนเองมากกว่านักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่า	86

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทสรุปการวิจัย	87
5.3 ข้อจำกัดในการศึกษา	88
5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	89
บทสรุปแบบสมบูรณภาษาไทย	90
บทสรุปแบบสมบูรณภาษาอังกฤษ	104
บรรณานุกรม	118
ภาคผนวก	129
ประวัติผู้วิจัย	150

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
2.1	สถิติคนพิการทุกประเภทในประเทศไทยจำแนกตามภูมิภาค และเพศ ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 31 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2556	18
2.2	สถิติคนพิการทางการได้ยินในประเทศไทยจำแนกตามภูมิภาค และเพศ ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 31 ตุลาคม 2556	19
2.3	พัฒนาการทางจิตสังคมของมนุษย์ (Psychosocial Development Model) ระหว่างคนทั่วไป กับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามทฤษฎีของ Erik H. Erikson, (1963)	31
4.1	จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามลักษณะข้อมูลพื้นฐาน	61
4.2	จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยิน	64
4.3	จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนบกพร่องทางการได้ยิน	65
4.4	จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร	66
4.5	จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามความถี่ของการใช้ภาษาสื่อสาร ที่ครอบครัวใช้กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	68
4.6	จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลพื้นฐาน	69
4.7	จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามระดับคะแนนความรู้สึภกภูมิใจในตนเอง	71
4.8	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาที่มีการได้ยิน จำแนกตามระดับความคิดเห็นต่อตนเองในแต่ละข้อคำถาม	72

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.9 จำนวนและค่าร้อยละ ของนักศึกษาที่มีการได้ยื่น จำแนกตามระดับความคิดเห็น ต่อตนเอง	73
4.10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มี ความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน	75
4.11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองระหว่างเพศชาย และเพศหญิงของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการ ได้ยิน	76
4.12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการ ได้ยิน	77
4.13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับรายได้ต่อ เดือนของครอบครัวของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มี การได้ยิน	78

สารบัญรูปภาพ

ภาพ	หน้า
2.1 การทำหน้าที่ของอวัยวะในช่องหู	15
2.2 ภาพขยายของเซลล์ขนรับคลื่นเสียง	16
2.3 ภาพขยายของกลุ่มเซลล์ขนในหูชั้นใน(Stereocilia)	16
2.4 ภาพขยายเซลล์ขนที่ถูกทำลายอย่างมาก	16
9 คำอธิบายรายละเอียดของแบบสอบถาม ทั้งสองตอน	137
10 แสดงภาษามือในภาพหมายถึง ข้อที่ 1	137
11 ทำมือ หมายถึง ฉันทน์	138
12 ทำมือ หมายถึง อายุ	138
13 ทำมือ หมายถึง เท่าไร	139
14 ทำมือ หมายถึง เขียน	139
15 ทำมือ หมายถึง บันทึกลง (ให้เติมคำลงในช่องว่าง)	140
16 คำอธิบายตอนที่ 2	141
17 ทำมือ หมายถึง ข้อที่ 1	142
18 ทำมือ หมายถึง ฉันทน์ภูมิใจ	142
19 ทำมือ หมายถึง (ใน)ตัวเอง	143
20 ทำมือ หมายถึง ครอบครัว (ของนักศึกษา)	143
21 ทำมือ หมายถึง เมตตา (ดูแลเอาใจใส่)	144
22 ทำมือ หมายถึง (ได้) เรียนหนังสือ	144
23 ทำมือ หมายถึง เรียนหนังสือดี (ในระดับปานกลาง)	145
24 ทำมือ หมายถึง (ฉันทน์) รู้สึก	145
25 ทำมือ หมายถึง พอใจ(ในตนเอง)	146
26 ทำมือ หมายถึง ดี	146

สารบัญรูปภาพ (ต่อ)

ภาพ		หน้า
27	ภาพเอกสารการรับรองโครงการวิจัยจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรม การวิจัยในคน สายสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล	147
28	ภาพเอกสารการรับรอง การอบรม “จริยธรรม การวิจัยในคน” จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล	148
29	ภาพหนังสืออนุญาตให้ใช้แบบประเมินความภาคภูมิใจในตนเอง ของ โรเซนเบิร์ก (Rosenberg, 1965) ฉบับภาษาไทย	149

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

การที่นักศึกษาในมหาวิทยาลัย ได้มีบทบาททำกิจกรรมต่างๆด้วยกัน ทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียน หรือกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ นอกห้องเรียน เป็นเป้าหมายสำคัญที่ทำให้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในคุณค่าของตนเอง มีความสุขที่ได้มีส่วนร่วมทำกิจกรรมอย่างเท่าเทียมกับคนอื่น ซึ่งคุณค่าเหล่านี้นับเป็นเป้าหมายสำคัญของการใช้ชีวิตร่วมกันในสังคมด้วยเช่นกัน แต่การที่จะก้าวไปให้บรรลุถึงเป้าหมายของการใช้ชีวิตนี้ กลับเป็นสิ่งที่ยุ่งยากสำหรับนักศึกษาหลายๆคน อันเนื่องมาจากความแตกต่างกันทั้งชาติกำเนิด วัฒนธรรม ภาษา และ การเลี้ยงดูที่จะหล่อหลอมให้เกิดอัตลักษณ์ อีกทั้งวิถีในการดำเนินชีวิตของแต่ละคนไม่เหมือนกัน จึงทำให้ความพร้อมของพื้นฐานทักษะชีวิตไม่เท่ากัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น มากกว่าร้อยละ 96 มาจากครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นคนที่มีการได้ยิน ซึ่งมีความรู้หรือประสบการณ์เพียงเล็กน้อย ในการช่วยให้เด็กที่สูญเสียการได้ยินเข้าถึงการสื่อสารกับสังคมแวดล้อมได้ (Mitchell & Karchmer, 2004; Vaccari & Marschark, 1997, อ้างถึงใน P. Kushalnagar et al., 2011)

ผลจากการสูญเสียการได้ยิน การมีวิถีชีวิตคาบเกี่ยวระหว่างสองวัฒนธรรม คือ วัฒนธรรมของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และคนที่มีการได้ยิน ประกอบกับการมีวิธีการรับรู้ เรียนรู้โลกผ่านการมองเห็น สื่อสารด้วยภาษามือ ซึ่งภาษาจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารหรือบอกเล่าถึงความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของตน และส่วนใหญ่มักขาดการพัฒนาทักษะภาษาทั้งภาษามือ และมีการอ่านเขียนที่ไม่คล่อง (Mitchell & Karchmer, 2004; Vaccari & Marschark, 1997, P. Kushalnagar et al., 2011) จึงทำคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ขาดทักษะการคิดแบบเชื่อมโยง มีปัญหาในการอ่านทำความเข้าใจและ ประสบความยุ่งยากในการเขียน (Lane, Hoffmeister, and Bahan, 1996; p:291) ปัจจัยเหล่านี้เป็นเหตุให้พวกเขามีบทบาทอยู่ในสถานภาพของคนกลุ่มน้อยทั้งในครอบครัว และสังคม (Jambor & Elliott, 2005) จึงเป็นผลให้พวกเขาแปลกแยกจากสังคม รู้สึกโดดเดี่ยวและเป็นปมด้อย (Deaf World Ministries, 1997-2011) ข้อจำกัดต่างๆ เหล่านี้นำไปสู่การขาดโอกาสในการศึกษาเรียนรู้ และประสบกับความยุ่งยากในการปรับตัวใช้ชีวิต

ในสังคมมากกว่าคนทั่วไป ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และการศึกษา (Sampaio, santos, 2002; อ้างถึงใน Bisol et al. 2006)

คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในฐานะที่เป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคม ควรที่พวกเขาต้องได้รับความช่วยเหลืออย่างถูกต้องและเหมาะสมจากครอบครัว กลุ่มเพื่อน สถานศึกษา ครูผู้สอนและสังคมแวดล้อม (Bisol, et al. 2006) ด้วยความเข้าใจในประวัติความเป็นมา วัฒนธรรม และความต้องการของคนหูหนวกแต่ละคน (Miller,A. 2007) เพื่อให้ตระหนักรู้เกี่ยวกับคนพิการ ความพิการ และผลกระทบของความพิการทางการได้ยิน ที่มีต่อตัวคนพิการ ครอบครัว การศึกษา การใช้ชีวิตร่วมในสังคม และการประกอบอาชีพ โดยใช้แนวคิดทฤษฎีและการศึกษาวิจัยด้านสังคม และอารมณ์ มาเป็นแนวทางในการเลี้ยงดู สนับสนุนส่งเสริมพัฒนาการด้านการปรับตัวทางอารมณ์ สังคม และการศึกษาให้พัฒนาไปพร้อมๆกัน เช่น การสร้างเสริมทัศนคติทางบวกในการมองตนเอง (Self-concept) และยอมรับความพิการของตนเอง (ศรียา นิยมธรรม, 2541) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นการสร้างเสริมให้พวกเขามีความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) ซึ่งต้องการการสนับสนุนอย่างแข็งขันจากครอบครัว (Jambor E., Elliott M., 2005) เพื่อช่วยให้พวกเขามีการศึกษาในระดับสูงตามศักยภาพ สามารถปรับตัวพัฒนาตนเองให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของสังคม คือ เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ สามารถข้ามพ้นความพิการไปสู่ความสำเร็จของการศึกษา การประกอบอาชีพ และการใช้ชีวิตร่วมอยู่ในสังคมอย่างเท่าเทียมกับคนทั่วไป และสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างอิสระได้อย่างมีความสุข

วิทยาลัยราชสุดา มีสถานะเป็นคณะหนึ่งของมหาวิทยาลัยมหิดล ได้ก่อตั้งเมื่อปีการศึกษา 2536 และเปิดโอกาสให้คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหูหนวกศึกษา เมื่อปีการศึกษา 2540 มีปรัชญาในการจัดการศึกษา เพื่อตอบสนองความต้องการที่จำเป็น และสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน บนพื้นฐานแนวคิดที่จะพัฒนาให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ โดยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และปัญญา ทำให้ผู้เรียนเข้าใจด้านในของตัวเอง มีเจตคติ และมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับตนเอง ผู้อื่น และสังคม จนเกิดความเป็นอิสระ มีความสุข มีปัญญา ด้วยการให้คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับคนทั่วไป เพื่อให้เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และคนทั่วไปผ่านภาษามือไทย และวัฒนธรรมคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหูหนวกศึกษา วิทยาลัยราชสุดา) โดยมีหน่วยบริการสนับสนุนนักศึกษาพิการ (Disabilities Students Support : DSS) ของวิทยาลัยราชสุดา ได้จัดบริการช่วยเหลือ เพื่อจัดอุปสรรค และส่งเสริมสนับสนุนให้

นักศึกษาได้เข้าถึงข้อมูลการเรียนการสอน และกิจกรรมต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน ร่วมกับนักศึกษาที่มีการได้ยินทั้งในขณะและต่างขณะในมหาวิทยาลัยมหิดล

จากการที่ผู้วิจัย มีประสบการณ์ทำงานอยู่ในวิทยาลัยราชสุดา ได้ใช้ชีวิตร่วมกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก็พบว่า ส่วนใหญ่พวกเขามีความคับข้องใจเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตหลายๆ ด้าน เช่น ด้านสังคมและอารมณ์พบว่า ไม่ค่อยกล้าแสดงออก ไม่มั่นใจในความสามารถของตนเอง มักเกรงใจ ไม่กล้าซักถาม หรือไม่ค่อยเข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อนที่มีการได้ยิน ด้านสัมพันธภาพกับครอบครัวและบุคคลทั่วไปนั้น พวกเขาหลายๆคนประสบปัญหาเรื่องการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้ภาษามือสื่อสารกับครอบครัว กลุ่มเพื่อนทั้งที่มีการได้ยินและเพื่อนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน รวมถึงล่ามภาษามือ และอาจารย์ที่มีการได้ยิน เนื่องจากนักศึกษามีการใช้ภาษามือที่แตกต่างกัน ตามสภาพแวดล้อมของกลุ่มสมาชิกโรงเรียนเดิม และตามระดับการได้ยินของนักศึกษา ประกอบกับคนในครอบครัว เพื่อน และอาจารย์รู้ภาษามือเพียงเล็กน้อย ไม่ถึงระดับที่ใช้ได้คล่อง (จิตประภา ศรีอ่อน, 2552) จึงทำให้มีผลกระทบสืบเนื่องไปถึงด้านการเรียนการสอน ที่ทำให้พวกเขาดูการแปลของล่ามภาษามือไม่เข้าใจ จึงติดตามการสอนไม่ทัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอนและทำงานกลุ่มค่อนข้างน้อย ทำให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้รับข้อมูลไม่ครบถ้วน ไม่เข้าใจ และล่าช้ากว่าเพื่อนทั่วไป (จิตประภา ศรีอ่อน, 2543) จึงทำให้รู้สึกไม่ดีต่อตนเอง เช่น มักคิดว่าตัวเองด้อยค่า ทำอะไรได้ไม่เท่าเพื่อนคนอื่น และบางคนไม่อยากเป็นคนหูหนวก แต่อยากเป็นคนที่ได้ยินมากกว่า และยังพบว่าหลายๆคนพยายามแสดงพฤติกรรมเลียนแบบคนที่มีการได้ยิน เช่น ยกโทรศัพท์ขึ้นฟัง ทำท่าทางเหมือนพูดคุยโทรศัพท์ บางคนไม่ชอบเครื่องช่วยฟัง ด้วยเหตุผลที่ว่าใส่แล้วดูไม่ดี เจ็บหู และบางครั้งแยกตัวออกจากกลุ่มตนเอง เช่น ออกไปรวมกลุ่มกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมหนีเรียนนอกสถาบัน

ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นการแสดงออกของความรู้สึกไม่ภาคภูมิใจในตนเอง ที่อาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการปรับตัวใช้ชีวิต และการศึกษาในมหาวิทยาลัย กล่าวได้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) มีความสำคัญ และมีความสัมพันธ์กับปัจจัยพื้นฐานต่างๆ ในการดำรงชีวิตของบุคคล เริ่มตั้งแต่การใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับคนในครอบครัว สถานศึกษา ชุมชน และสังคม และจะมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จ หรือล้มเหลวในการศึกษา การประกอบอาชีพ และการใช้ชีวิตร่วมกับสังคมอย่าง มีอิสระในวัยผู้ใหญ่ เนื่องจากความภาคภูมิใจในตนเอง มีผลต่อการมีเจตคติต่อตนเอง การยอมรับตนเอง ตลอดจนผลสำเร็จทางการศึกษา ที่สามารถนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ได้ (Shokrail-Rees, 2003; อ้างถึงใน Hall, A. 2007) สอดคล้องกับการศึกษาของอูเมน (Aumend, D. 2007) ที่ได้สรุปว่า คนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ จะมีความเสี่ยงต่อการมีปัญหาสุขภาพจิต มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม และชอบความรุนแรง ส่วนคนที่มีความ

ภาคภูมิใจในตนเองสูง จะมีคุณลักษณะที่ดี มีเป้าหมายในชีวิต มีสัมพันธภาพที่ดีกับคนอื่น ส่วน บอลด์วิน และ ฮอฟฟ์แมน (Baldwin & Hoffman, 2002) ศึกษาพบว่า การมีเสถียรภาพของความ ภาคภูมิใจในตนเองโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวัยรุ่น ช่วยให้การปรับตัวใช้ชีวิตอยู่ร่วมในสังคมได้ดี ยิ่งขึ้น

สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองในประเทศไทยนั้น ผู้วิจัยได้สืบค้น พบว่า ส่วนใหญ่มีการศึกษาในกลุ่มคนที่มีการ ได้ยิน และใช้เครื่องมือวิจัย คือ แบบประเมินความ ภาคภูมิใจในตนเองของโรเซนเบิร์ก (Rosenberg Self – Esteem Scale : RSES, 1965) เช่น นวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล, สุวรรณ อรุณพงศ์ไพศาล และคณะ (2554) ที่ได้แปลแบบประเมินเป็นภาษาไทย เพื่อ ใช้ให้เหมาะสมกับบริบท และสอดคล้องกับวัฒนธรรมของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา และ ใช้ทดสอบกับอาสาสมัครในมหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 270 ราย พบว่า RSES ฉบับภาษาไทย ประกอบด้วยสององค์ประกอบ ซึ่งเป็นคำถามด้านบวกและด้านลบ สามารถใช้อธิบายตัวแปรได้ ร้อยละ 44.04 และ 12.10 ตามลำดับ ส่วนการตรวจสอบความตรง และ ความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับ ที่ยอมรับได้ และสามารถใช้ Self-Esteem Visual Analog Scale ในการประเมินความรู้สึกมีคุณค่า ในตนเองในคนทั่วไปได้ ส่วน ทินกร วงศ์ปการันย์ และ ณัทย์ วงศ์ปการันย์. (2554) ได้ศึกษา วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของแบบประเมินความภาคภูมิใจในตนเองฉบับเดียวกัน โดยใช้ ทดสอบในกลุ่มนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 664 คนพบว่า เป็นแบบประเมินมิติเดียว คือ ประเมินภาพรวมของระดับความภาคภูมิใจในตนเอง มีความเชื่อถือได้อยู่ในเกณฑ์ดี

สำหรับกลุ่มคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น เกษร ปิ่นทับทิมและคณะ (2548) ได้ใช้แบบประเมินชุดเดียวกันนี้ ศึกษาความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีความพิการ ทางการได้ยินในโรงเรียนโสตศึกษาภาคใต้ แต่ใช้ข้อคำถามเพียง 9 ข้อ โดยตัดข้อที่ 10 ออก พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง คือ มีคะแนนความภาคภูมิใจใน ตนเองระหว่าง 19 - 27 แต่ในกลุ่มนักศึกษามีความบกพร่องทางการได้ยินระดับอุดมศึกษาใน ประเทศไทย ยังไม่มีการศึกษาทดสอบอย่างจริงจัง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาระดับความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง และปัจจัยที่มีความ เกี่ยวข้องกัน ในกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินที่เรียน ร่วมกันในระดับอุดมศึกษา ในปัจจัยด้าน เพศ ประเภทการได้ยิน (บกพร่องทางการได้ยินและ มีการได้ยิน) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของนักศึกษา ซึ่งปัจจัย ทั้ง 4 ด้านดังกล่าว น่าจะเป็นตัวแปรที่มีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึกมีคุณค่าภาคภูมิใจในตนเอง ที่อาจส่งผลเชื่อมโยงไปสู่ประสิทธิภาพของการปรับตัวใช้ชีวิตอยู่ร่วมในสังคมแวดล้อม รวมถึง การศึกษา การประกอบอาชีพ และ การใช้ชีวิตอิสระตามเป้าหมายการดำรงชีวิตของมนุษย์ ทั้งนี้

ตัวแปรทั้ง 4 ด้านนี้ได้ผ่านการศึกษาคสอบในกลุ่มนักศึกษาที่บกพร่องทางการได้ยิน และที่มีการได้ยินแล้วในต่างประเทศอย่างหลากหลาย และพบว่ามีความสัมพันธ์กันทั้งในทางบวกและทางลบ เช่น บลาสโควิช และ โทมากา (Blascovich & Tomaka, (1991; อ้างถึงใน Crowe, 2003) ได้ใช้แบบประเมินความภาคภูมิใจในตนเองของ โรเซนเบิร์ก (1965; Rosenberg Self – Esteem Scale : RSES) ซึ่งได้รับการพิจารณาอย่างสมเหตุสมผลจากนักวิจัยหลายๆคนว่า มีความน่าเชื่อถือและปริมาณที่เหมาะสมในการประเมินความภาคภูมิใจในตนเอง ส่วน โครวี (Crowe, 2003) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง ในกลุ่มนักศึกษานูหนวกระดับวิทยาลัย โดยใช้แบบประเมินชุดเดียวกัน และ แปลเป็นภาษามืออเมริกัน (ASL) เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา และบุคลากรที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย จำนวน 200 คน อายุระหว่าง 18 – 49 ปี พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง ความภาคภูมิใจในตนเอง เพศ อายุ และปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่ไม่มีความแตกต่างกัน แต่ในกลุ่มคนนูหนวกที่มีพ่อแม่เป็นคนนูหนวก และเป็นคนที่มีการได้ยินที่สามารถใช้ภาษามือได้ มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่ากลุ่มคนนูหนวกที่พ่อแม่ใช้ภาษามือไม่ได้ นอกจากนี้ เอดินา แจมบอร์ และ มาร์ธา เอลเลียต (Edina Jambor, Marta Elliott., 2005) ได้ศึกษาเรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเอง และวิธีการแก้ปัญหา ในกลุ่มนักศึกษานูหนวก พบว่าการสูญเสียการได้ยิน ทำให้มีผลกระทบต่อวิถีทางของการสื่อสารในครอบครัว และกับคนทั่วไป มีความยากลำบากในการใช้เครื่องช่วยฟัง ทำให้มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่าคนหูดี แต่การมีเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม การมีส่วนร่วม หรือสามารถใช้ชีวิตได้ทั้งวัฒนธรรมของคนนูหนวก และคนที่ได้ยิน กลับช่วยทำให้พวกเขามีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่า

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบประเมินความภาคภูมิใจในตนเองของ โรเซนเบิร์ก, (1965) ฉบับภาษาไทย (Rosenberg Self-Esteem Scale : RSES, 1965-Thai Version) ที่แปลโดย นวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล, วรณา อรุณพงศ์ไพศาล และคณะ (2554) เนื่องจากมีรูปแบบคำถามที่อ่านเข้าใจง่าย จำนวนข้อคำถามเหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem) ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ใน วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

1.3 คำถามวิจัย

1. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินของวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดลมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองในระดับใด
2. ปัจจัยใดที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินของวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

1.4 สมมุติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่า นักศึกษาที่มีการได้ยิน
2. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินเพศหญิง และชาย มีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และ นักศึกษาที่มีการได้ยิน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า มีความภาคภูมิใจมากกว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า
4. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง มีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่านักศึกษามีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่า

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงระดับความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem) และทราบปัจจัยที่ความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและ นักศึกษาที่มีการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล
2. นำข้อค้นพบไปบูรณาการใช้ในการให้คำปรึกษาเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพของ นักศึกษา วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

3. ผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่บกพร่องทางการได้ยิน ได้นำข้อค้นพบไปเป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนา หรือ ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนแก่นักศึกษากลุ่มดังกล่าว ให้สามารถปรับตัวใช้ชีวิตเรียนในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข และประสบความสำเร็จตามศักยภาพของตน

1.6 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของประชากรที่จะศึกษาวิจัยในครั้งนี้มี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวน 115 คน และนักศึกษามีการได้ยินจำนวน 52 คนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอนุหนวกศึกษา ชั้นปีที่ 3 และ ชั้นปีที่ 5 ของวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้ศึกษาวิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ประเภทการได้ยิน (มีความบกพร่องทางการได้ยินและมีการได้ยิน) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความภาคภูมิใจในตนเอง
ซึ่งมีรายละเอียดที่แสดงในแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

1. เพศ
2. ประเภทการได้ยินของนักศึกษา
(บกพร่องทางการได้ยิน และมีการได้ยิน)
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตัวแปรตาม

→ ความภาคภูมิใจในตนเอง

1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self - esteem) หมายถึง ความรู้สึกเกี่ยวกับการรับรู้ในคุณค่าของตนเอง (Gurp S, 2001) หมายรวมถึง การประเมินคุณค่าของตนเองการยอมรับการแสดงทัศนคติทั้งทางบวกและทางลบของตนเอง ความรู้สึกเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถ มีความสำคัญ และประสบความสำเร็จ ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการ ได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยินของวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

2. ประเภทการได้ยินของนักศึกษา หมายถึง ประเภทการได้ยินของนักศึกษาวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล แบ่งเป็น 2 ประเภทได้แก่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน

3. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หรือ นักศึกษาที่พิการทางการได้ยิน หมายถึงนักศึกษาราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดลที่สูญเสียการได้ยิน แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ นักศึกษาหูหนวก และหูตึง

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของผลการเรียนสะสมในภาคเรียนสุดท้าย (Grade Point Average : GPA) ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ระดับสูง	หมายถึง	ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.00 – 4.00
ระดับปานกลาง	หมายถึง	ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.50 – 2.99
ระดับต่ำ	หมายถึง	ระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50

5. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง จำนวนเงินรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือน แบ่งเป็น 5 ระดับ (สรชัย พิศาลบุตร, 2548 หน้า 77) คือ

ฐานะทางเศรษฐกิจสูง หมายถึง ระดับรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือนตั้งแต่ 30,000 บาทขึ้นไป

ฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างสูง หมายถึง ระดับรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือนตั้งแต่ 20,000 - 29,999 บาท

ฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง หมายถึง ระดับรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 - 19,999 บาท

ฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ หมายถึง ระดับรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือนตั้งแต่ 10,000 - 14,999 บาท

ฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ หมายถึง ระดับรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความแนวคิด และทฤษฎี ทั้งในและต่างประเทศเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเอง (Self – esteem) ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

2.1 ความรู้เบื้องต้น ความหมายของคนพิการและคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หรือสื่อความหมาย

2.1.1 ความเข้าใจของสังคมเกี่ยวกับคนพิการ และความพิการ

2.1.2 ความหมายของคนพิการและคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.1.3 สาเหตุของการสูญเสียการได้ยิน

2.1.4 วัฒนธรรมของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.1.5 สถานการณ์การศึกษาของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาด้านสังคมและอารมณ์ (Psychosocial Theories) ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.2.1 ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.2.2 ผลกระทบของการสูญเสียการได้ยินต่อการใช้ชีวิตของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.2.3 พัฒนาการปรับตัวทางสังคมและอารมณ์ ของคนที่มีการได้ยิน และคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.2.4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเองของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.2.5 การประเมินความรู้สึภาคภูมิใจในตนเอง

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยต่างประเทศ

2.3.2 งานวิจัยในประเทศ

2.1 ความรู้เบื้องต้น ความหมาย และทัศนะเกี่ยวกับคนพิการ ความพิการ คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย

2.1.1 ความเข้าใจของสังคมเกี่ยวกับคนพิการและความพิการ

จากหนังสือเรื่องประสบการณ์ การทำงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ ของสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข หรือสวรส. (2553) ได้ให้คำจำกัดความของทัศนะต่อคนพิการและความพิการไว้หลากหลายมุมมอง ดังนี้

มุมมองด้านสังคม

คนพิการทุกประเภทในฐานะที่เป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคม มีสิทธิในการได้รับการบริการและคุ้มครองสิทธิทุกๆด้านเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป แต่เนื่องจากมีปัญหาและอุปสรรคอันเนื่องมาจากความพิการของพวกเขาเอง ทำให้คนพิการต้องเผชิญกับอุปสรรคทางสังคม แยกเป็นประเด็นใหญ่ 3 ประการ คือ (1) อุปสรรคทางกายภาพ(physically barrier) เช่น อาคาร สิ่งแวดล้อม ระบบสาธารณูปโภค (2) อุปสรรคด้านนโยบาย (systematic barrier) เช่น ระบบการบริหาร สังคม ขาดการเอื้ออาทร กฎหมาย ศาสนา และสถาบันการเมืองและ (3) อุปสรรคทางเจตคติ (attitude barrier) เช่น อคติจากสังคม ดังนั้นการปฏิบัติเพื่อคุ้มครอง และพิทักษ์สิทธิคนพิการให้ได้รับการปฏิบัติ และบริการทางสังคมอย่างเท่าเทียมกัน ทั้งสวัสดิการและความช่วยเหลือส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ด้วยการนำแนวคิดทฤษฎี และผลการวิจัยไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม เช่น สร้างเสริมสนับสนุนให้สังคมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคนพิการ ความพิการ และผลกระทบของความพิการแต่ละประเภท ที่มีต่อตัวคนพิการเองทั้งการศึกษาและการประกอบอาชีพต่อครอบครัว ชุมชนและสังคม กำหนดให้มีการออกแบบภูมิสถาปัตยกรรมที่เป็นสากล การใช้สื่อเทคโนโลยีช่วยอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิตแก่คนพิการ ซึ่งปัจจุบันทุกภาคส่วนของสังคม ได้ตระหนักรู้มากขึ้น เพื่อให้ทุกคนในสังคมสามารถ เข้าถึงอาคารสถานที่ได้อย่างสะดวกมากขึ้นโดยไม่แบ่งแยก ในปัจจุบันแนวคิดหลักในการจัดสภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวกของอาคารสถานที่ จะเน้นการออกแบบที่ปราศจากอุปสรรค (Barrier Free Design) มาสู่การออกแบบที่เป็นสากลและเป็นธรรม (Universal Design) นั้นหมายถึง การออกแบบสำหรับทุกคนให้สามารถเข้าถึงได้ (คู่มือการออกแบบสภาพแวดล้อมสำหรับคนพิการ และคนทุพพลภาพ)

มุมมองด้านการแพทย์และสาธารณสุข

องค์การทางการแพทย์และสาธารณสุข มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับชีวิตคนที่มีความพิการต่างๆตั้งแต่แรกเกิด ในฐานะที่เป็นผู้ประกอบวิชาชีพที่มีหน้าที่ตรวจวินิจฉัยร่างกาย และออกใบรับรอง เพื่อเป็นหลักฐานประกอบคำขอมีบัตรประจำตัวคนพิการ ในทางการแพทย์คิดว่า

คนพิการต้องได้รับการรักษาและแก้ไขความพิการให้มี การใช้ชีวิตใกล้เคียงกับคนปกติมากที่สุด แต่ในบริบทของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น จะเน้นไปที่การใส่เครื่องช่วยฟัง การฝึกพูด การผ่าตัดฝังประสาทหูเทียม (Cochlear Implantation) ทั้งนี้ทางการแพทย์ได้ให้ความหมายคนพิการว่าหมายถึง “ ผู้ที่ได้รับการจดทะเบียนเป็นคนพิการตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2550 ซึ่งหมายถึง คนที่มีความผิดปกติ หรือความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญาหรือทางจิตใจ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการที่กำหนดในกฎกระทรวงฉบับที่ 2 ของกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งแบ่งประเภทของความผิดปกติหรือความพิการ และระดับความพิการที่ได้รับการจดทะเบียน รวมถึงคนพิการที่ใช้สิทธิอื่นๆทุกสิทธิ อาทิ สิทธิประกันสังคมสิทธิข้าราชการ ”

มุมมองด้านการศึกษา

ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา พ.ศ.2552 เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาพิเศษ และวิธีการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2552 นั้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดประเภทของคนพิการออกเป็น 9 ประเภท ได้แก่

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น
2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
4. บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ
5. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
6. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูด และภาษา
7. บุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรม หรืออารมณ์
8. บุคคลออทิสติก
9. บุคคลพิการซ้อน

มุมมองแบบบูรณาการ (bio-psycho-social model of disability)

จากหนังสือเรื่องประสบการณ์ การทำงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ ของสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข : สวรส. (2553) ได้อธิบายว่า ความพิการเป็นองค์ประกอบหนึ่งของภาวะสุขภาพของบุคคล ที่เป็นผลรวมของสภาพ และการทำงานของร่างกาย ความสามารถในการทำกิจกรรมต่างๆ ของบุคคล และการมีโอกาสร่วมในกิจกรรมทางสังคมที่มีความหมายต่อตนเอง ภายใต้บริบทแวดล้อมต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคล ซึ่งเป็นมุมมองที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพความสามารถของบุคคล เทาเทียมกับการร่วมกันจัดการสภาพสภาพแวดล้อม ทั้งสัณคติและเงื่อนไขทางสังคมให้เอื้อต่อการอยู่ร่วมกันอย่างสมดุลของมนุษย์ที่มีความแตกต่างหลากหลาย

มุมมองเชิงสงเคราะห์ (Charitable model of disability)

จากหนังสือเรื่องประสบการณ์ การทำงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการของสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุขหรือ สวรส (2553) ได้ให้มุมมองว่า ความพิการเป็นเรื่องความผิดปกติ ความสูญเสีย และความด้อยโอกาสของบุคคลที่ควรได้รับความสงสารเห็นใจ และสงเคราะห์ช่วยเหลือให้อยู่รอดในสังคม แนวคิดนี้แม้จะเกื้อกูลกันอยู่บ้าง แต่ก็มักจะปิดบังหรือจำกัดโอกาสที่มนุษย์จะได้ใช้ศักยภาพอย่างเต็มที่ หรือในบางกรณีอาจเป็นการจำกัด หรือละเมิดสิทธิความเป็นมนุษย์ของกันและกันไปโดยไม่รู้ตัว

จากการศึกษามุมมองที่มีต่อคนพิการในทุกๆด้าน สรุปได้ว่า คนที่มีความพิการนั้น ความบกพร่องทางร่างกาย จะส่งผลกระทบต่อจิตใจ และต่อเนื่องไปถึงการศึกษา การประกอบอาชีพ จนกระทั่งในบริบททางสังคม ภาครัฐจึงเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องเป็นพิเศษ ซึ่งให้ความช่วยเหลือตามทัศนะทั้ง 4 ด้านคือ ด้านการแพทย์และสาธารณสุข ด้านสังคม ด้านการศึกษาและอาชีพ เพื่อช่วยส่งเสริมให้พวกเขา สามารถใช้ศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ ในการเข้าถึงข้อมูลต่างๆในทุกด้าน และพิทักษ์สิทธิประโยชน์ของพวกเขาตามกฎหมาย รวมถึงสนับสนุนสื่ออุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นในการดำรงชีวิต สร้างเสริมพัฒนาการเจริญเติบโตทางร่างกาย และจิตใจให้มีพัฒนาการทางอารมณ์และสังคม เพื่อให้พวกเขามีความพร้อมในการพัฒนาตนเอง ไปสู่ความสำเร็จทางการศึกษา การมีอาชีพที่มั่นคง และสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีแบบยั่งยืนต่อไป

2.1.2 ความหมายของคนพิการและคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 โดยพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มาตรา 4 ได้ให้ความหมายและกำหนดประเภทคนพิการว่า หมายถึง “บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันเนื่องจากมีความพิการทางการเห็น ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม ความพิการทางสติปัญญา ความพิการทางการเรียนรู้และ ความพิการทางออทิสติก หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างบุคคลทั่วไปฯ” และ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้ออกประกาศกระทรวงฯ ในวันที่ 26 กรกฎาคม 2555 เรื่อง ประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2555 ให้กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการไว้ 7 ประเภท และให้ความหมายของคนที่มีความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ดังนี้

คนหูหนวก หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องในการได้ยินจนไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทาง การได้ยิน เมื่อตรวจการได้ยิน โดยใช้คลื่นความถี่ที่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ได้ยินดีกว่าจะสูญเสียการได้ยินที่ความดังของเสียง 90 เดซิเบลขึ้นไป

คนหูตึง หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องในการได้ยิน เมื่อตรวจวัดการได้ยิน โดยใช้คลื่นความถี่ที่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ได้ยินดีกว่า จะสูญเสียการได้ยินที่ความดังของเสียงน้อยกว่า 90 เดซิเบลลงมาจนถึง 40 เดซิเบล

คนพิการทางการสื่อความหมาย หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องทางการสื่อความหมาย เช่น พูดไม่ได้ พูดหรือฟังแล้วผู้อื่นไม่เข้าใจ เป็นต้น

ด้านการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ออกประกาศกระทรวง โดยกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา พ.ศ. 2552 ไว้ 9 ประเภท และให้คำจำกัดความของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า หมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ระดับหูตึงน้อยจนถึงหูหนวก แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

คนหูหนวก หมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยินมากจนไม่สามารถเข้าใจการพูดผ่านการได้ยิน ไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟัง โดยทั่วไปหากตรวจการได้ยินจะสูญเสียการได้ยินประมาณ 90 เดซิเบลขึ้นไป

คนหูตึง หมายถึง คนที่มีการได้ยินเหลืออยู่เพียงพอที่จะได้ยินการพูดผ่านทาง การได้ยิน โดยทั่วไปจะใส่เครื่องช่วยฟัง และหากตรวจการได้ยินจะพบว่ามี การสูญเสียการได้ยินน้อยกว่า 90 เดซิเบล ลงมาจนถึง 26 เดซิเบล

ด้านการแพทย์ ปิยะฉัตร มีहनุน (2554) ได้ให้ความหมายของคนที่มีความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ ว่า คือ ผู้ที่สูญเสียที่ความถี่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ได้ยินดีกว่า โดยมีเกณฑ์เฉลี่ยการวัดดังนี้

เด็กอายุไม่เกิน 7 ปี ระดับเสียงเกิน 40 เดซิเบลขึ้นไปจนไม่ได้ยินเสียง สำหรับคนทั่วไป ระดับเสียงเกิน 55 เดซิเบลขึ้นไปจน ไม่ได้ยินเสียง

และ จัดระดับที่ได้รับการจดทะเบียน คือ ระดับการได้ยินที่ 3, 4, 5 และ 6

ส่วนทางโสตสัมผัสวิทยา (Audiology) ได้แบ่งระดับการสูญเสียการได้ยินดังนี้ (อ้างอิงในจิตติมา บุญดีเจริญ, 2550)

ระดับที่ 1 หูปกติ (ไม่เกิน 25 เดซิเบล)	ได้ยินเสียงพูดกระซิบเบา ๆ
ระดับที่ 2 หูตึงเล็กน้อย (26-40 เดซิเบล)	ไม่ได้ยินเสียงพูดเบา ๆ แต่ได้ยินเสียงพูดปกติอาจใช้เครื่องช่วยฟังบางโอกาส เช่น เรียนหนังสือ
ระดับที่ 3 หูตึงปานกลาง (41-55 เดซิเบล)	ไม่ได้ยินเสียงปกติ ต้องพูดดังกว่าปกติ จึงจะได้ยินจำเป็นต้องใช้เครื่องช่วยฟังขณะพูดคุย
ระดับที่ 4 หูตึงมาก (56-70 เดซิเบล)	พูดเสียงดังแล้วยังไม่ได้ยินจำเป็นต้องใช้เครื่องช่วยฟังตลอดเวลา
ระดับที่ 5 หูตึงรุนแรง (71-90 เดซิเบล)	ต้องตะโกนหรือใช้เครื่องขยายเสียงจึงจะได้ยินแต่ได้ยินไม่ชัด
ระดับที่ 6 หูหนวก (91 เดซิเบลขึ้นไป)	ตะโกนหรือใช้เครื่องขยายเสียงแล้ว ยังไม่ได้ยินและไม่เข้าใจความหมาย

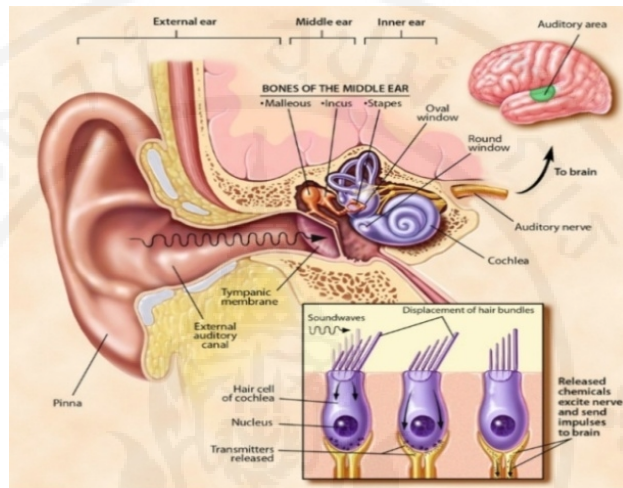
2.1.3 สาเหตุการการสูญเสียการได้ยิน (Cause of Hearing Loss / Deafness)

วิลเลียม ซี เชล เจอาร์ (William C. Shiel JR., 2000) ได้อธิบายถึงสาเหตุของการสูญเสียการได้ยินว่า มีหลายสาเหตุ บางสาเหตุสามารถรักษาได้ด้วยการใช้ยาหรือการผ่าตัด ซึ่งขึ้นอยู่กับระยะของโรค บางสาเหตุไม่สามารถรักษาได้ โดยการแบ่งประเภทการสูญเสียการได้ยินแบ่งตามสาเหตุ เป็น 3 ประเภท (วิชญ์ บรรณหิรัญ, 2556) ดังนี้

1. สูญเสียการได้ยินเฉพาะการนำเสียงผ่านอากาศ (Conductive hearing loss) เกิดจากความสามารถในการนำเสียงของหูชั้นนอกหูชั้นกลางผิดปกติ แต่ในหูชั้นในเป็นปกติ อาจเนื่องจากช่องหูตีบแคบ แก้วหูทะลุ ซึ่งอาจทำให้สูญเสียการได้ยินชั่วคราว หรือถาวรได้ โดยจะพบว่าระดับการได้ยินของการนำเสียงผ่านกระดูกอยู่ในเกณฑ์ปกติ และระดับการได้ยินของการนำเสียงผ่านอากาศสูงกว่า 25 เดซิเบล

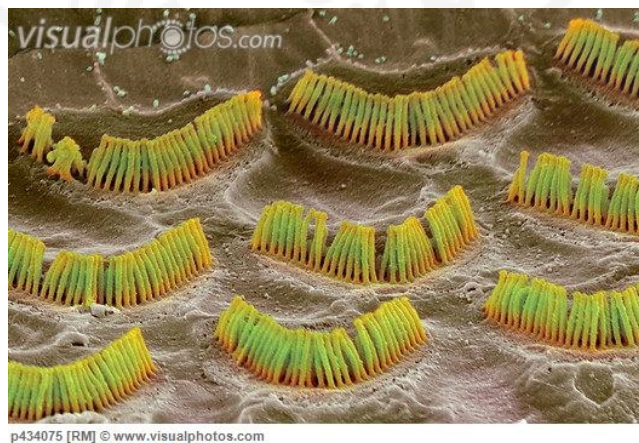
2. สูญเสียการได้ยินจากประสาทหูเสื่อม (sensorineural Hearing Loss) เนื่องจากประสาทรับเสียง หรือ เซลล์ขนสูญเสียหน้าที่ จากการติดเชื้อจนทำให้เส้นประสาทอักเสบ หรือได้รับเสียงดังเกินไป โดยจะพบว่าระดับการได้ยินของการนำเสียงผ่านกระดูกและการนำเสียงผ่านอากาศสูงกว่า 25 เดซิเบล

3. สูญเสียการได้ยินแบบผสม (Mix Conductive and sensorineural Hearing Loss) เป็นการสูญเสียความสามารถในการนำเสียงของหูชั้นนอกหรือหูชั้นกลาง ร่วมกับการสูญเสียความสามารถของหูชั้นในและระบบประสาทการได้ยินที่อาจเกิดจากภาวะหูน้ำหนวกจนแก้วหูทะลุ ร่วมกับระบบประสาทหูเสื่อม (วิชญ์ บรรณหิรัญ, 2556)

ภาพที่ 2.1 แสดงการทำหน้าที่ของอวัยวะต่างๆในช่องหู

ที่มา: <http://www.brainfacts.org/sensing-thinking-ehaving/senses-and-perception/articles/2012/hearing/>

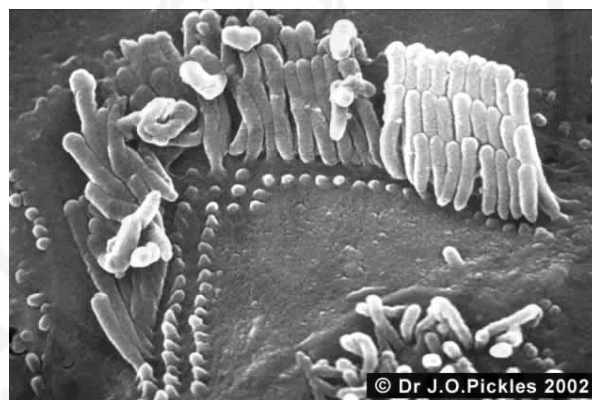

ภาพที่ 2.2 แสดงภาพขยาย ของเซลล์ขนที่มีสุขภาพดี มีหน้าที่รับคลื่นเสียง และตอบสนองต่อคลื่นเสียงที่มากกระทบ

ที่มา : http://www.visualphotos.com/image/1x6010393/hair_cells_from_the_cochlea_of_the_inner_ear_sem

ภาพที่ 2.3 แสดงภาพขยายกลุ่มเซลล์ขนในหูชั้นใน
ที่มา: <http://www.tumblr.com/tagged/deafness>

ภาพที่ 2.4 แสดงภาพขยาย เซลล์ขนที่ถูกทำลายอย่างมาก
ที่มา : <http://www.musiced.org.uk/features/hearing/>

ส่วน ฮอลท์ (Holt, 1994; อ้างถึงใจ Heather Gentzel, 2007) ได้สรุปผลการศึกษสาเหตุของการสูญเสียการได้ยินในเด็ก ไว้ดังนี้

- ร้อยละ 58.5 ไม่ทราบสาเหตุ (idiopathic cause)
- ร้อยละ 11.6 เกิดจากการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์จากทางพ่อ / แม่ และ ภาวะตัวเหลืองช่วงแรกเกิด (neonatal jaundice)
- ร้อยละ 8.7 เกิดจากภาวะแทรกซ้อนระหว่างตั้งครรภ์ หรือระหว่างคลอด เช่น การคลอดก่อนกำหนด เลือดของแม่และลูกเข้ากันไม่ได้
- ร้อยละ 8.1 เกิดจากติดเชื้อหนองจากโรคไข้สมองอักเสบ (pyogenic meningitis)
- ร้อยละ 4.0 เกิดจากการอักเสบอื่นๆ หรือเป็นไข้จากโรคหัดเยอรมัน และคางทูม
- ร้อยละ 3.7 อุบัติการณ์ของโรคหูชั้นกลางอักเสบเรื้อรัง

- ร้อยละ 2.1 เกิดจากแม่ติดเชื้อหัดเยอรมันในช่วงตั้งครรภ์ 3 เดือนแรก
- ร้อยละ 2.0 สาเหตุอื่นๆ เช่น อุบัติเหตุ คลื่นเสียงจากสภาวะแวดล้อม ฯลฯ
- ร้อยละ 1.3 เกิดจากการติดเชื้อไซโตเมกาโลไวรัส (Cytomegalovirus)

2.1.4 วัฒนธรรมของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (Deaf culture)

วัฒนธรรม ของคนหูหนวกไทย

จิตประภา ศรีอ่อน (2550) ได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมของคนหูหนวกว่า คือ วิถีชีวิตของคนหูหนวกที่มีการเรียนรู้โลก ผ่านการรับรู้ด้วยตาและภาษามือ มีการรวมกลุ่มของคนหูหนวก ใช้ภาษามือในการพูดคุยกัน และการถ่ายทอดวิถีชีวิตผ่านการเล่าเรื่องด้วยภาษามือจากคนหูหนวกผู้ใหญ่สู่คนหูหนวกรุ่นต่อ ๆ ไป มีการตั้งชื่อภาษามือตามบุคลิกลักษณะที่เป็นลักษณะเด่นของผู้คน มักเรียกผู้อื่นด้วยการสัมผัสแตะต้องตัว โบกมือ กวักมือ ส่วนการถ่ายทอดวัฒนธรรมของคนหูหนวกซึ่งมักจะมีการรวมตัวกันเป็นชุมชน และถ่ายทอดวิถีชีวิตจากผู้ใหญ่หูหนวกผ่านการเล่าเรื่องด้วยภาษามือไปสู่เด็กหูหนวก

ภาษามือไทย

จิตประภา ศรีอ่อน (2543 และ ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา, 2550) ได้ให้ความหมายของภาษามือไว้ว่า ภาษามือเป็นภาษาแรก และเป็นภาษาธรรมชาติของคนหูหนวกที่ใช้ในการคิด การแสดงความรู้สึก การพูดคุย และการรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ผ่านล่ามภาษามือ ภาษามือไทยมีความสำคัญต่อการพัฒนาความรู้ความสามารถของคนหูหนวกไทย และได้รับการรับรองเป็นภาษาประจำชาติของคนหูหนวกไทย เมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 2542 (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ, 2542) และภาษามือไทยมีการใช้หลากหลายรูปแบบ เช่น ภาษาท่าทาง ภาษามือครอบครัว และภาษามือตามโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษามือ และมีความหลากหลายของภาษามือไทย ที่เกิดจากการใช้ที่แตกต่างกันตามปัจจัย อาณาบริเวณที่อยู่อาศัย เพศ และอายุ (จิตประภา ศรีอ่อน, 2543) สอดคล้องกับการศึกษาของ สุขศิริ ด่านธนวิช (2548 และ ราษฎร์ บุญญา, 2551) ที่ได้สรุปว่า ภาษามือของแต่ละชาติ จะมีความแตกต่างกันเช่นเดียวกับภาษาพูด ซึ่งแตกต่างกันตามขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และ ลักษณะภูมิศาสตร์ ภาษามือจัดเป็นภาษาพูดที่นักการศึกษาทางการศึกษาของคนหูหนวก ตกลงและยอมรับว่า เป็นภาษาหนึ่งสำหรับติดต่อสื่อความหมายระหว่างคนหูหนวกกับคนหูหนวก และระหว่างคนหูหนวกกับคนที่มีการได้ยิน

จิตประภา ศรีอ่อน (2543) ได้ศึกษาวัฒนธรรมคนหูหนวกในประเทศไทย และสรุปเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษามือไว้ว่า ภาษามือไทย (Thai Sign Language หรือ TSL) เป็นอวัจนภาษาอย่างหนึ่ง ที่ใช้ในการสื่อสารสำหรับชุมชนคนหูหนวกในประเทศไทย รวมถึงล่ามแปลภาษามือ

(interpreter) ผู้ร่วมงาน เพื่อน และครอบครัวของผู้พิการทางการได้ยิน ซึ่งอาจจะพอได้ยินบ้าง หรือไม่ได้ยินเลย ภาษามือไทยมีไวยากรณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง มีโครงสร้างคล้ายกับภาษาอื่นๆ แต่มีความแตกต่างกับภาษาไทยอย่างสิ้นเชิง และมีลักษณะที่สำคัญคือ การแสดงด้วยท่ามือ การแสดงสีหน้า ตลอดจนการโยกศีรษะ ดังนั้นการเข้าใจในภาษาสื่อสารจะเกิดจากการมองเห็นเท่านั้น ไม่สามารถใช้การสื่อสารโดยการใช้เสียง ดังนั้น สิ่งสำคัญที่ทำให้การสื่อความหมายของภาษาที่ชัดเจน จึงประกอบด้วย ท่ามือ (Hand Shape) ระดับของมือ (Hand Position) ทิศทางการหันของมือ (Hand Location) การเคลื่อนไหวของมือ (Hand Movement) และการแสดงสีหน้า (Facial Expression) จากการศึกษาที่มีความแตกต่างทางโครงสร้างของภาษามือ และภาษาไทยอย่างสิ้นเชิง จึงทำให้คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความยุ่งยากในการตีความหมายของภาษาไทย ที่พวกเขาจำเป็นต้องใช้ในการศึกษาเรียนรู้ และใช้ชีวิตประจำวัน ทำให้ได้รับข้อมูลที่จำเป็นไม่ครบถ้วน จึงไม่เข้าใจการสื่อสารระหว่างกันและกันได้

สถิติข้อมูลคนพิการทางการได้ยิน หรือสื่อความหมาย ในประเทศไทย ปี 2556

จากฐาน ข้อมูลทะเบียนกลาง สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ สรุปสถิติคนพิการทุกประเภท และ คนพิการทางการได้ยิน โดยจำแนกตามข้อมูลการจดทะเบียนคนพิการรวม 1,439,434 คน ซึ่งคนพิการทางการได้ยิน พบว่ามีมากเป็นอันดับที่ 2 ของคนพิการทุกประเภท ดังแสดงในตารางที่ 2.1 และ 2.2

ตารางที่ 2.1 สถิติคนพิการทุกประเภทในประเทศไทยจำแนกตามภูมิภาค และเพศ ตั้งแต่ วันที่ 1 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 31 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2556

ลำดับที่	จำแนกตามภูมิภาค	เพศชาย	เพศหญิง	รวม
1	กรุงเทพมหานคร	31,335	24,521	55,856
2	ภาคกลางและภาคตะวันออก	164,809	133,240	298,049
3	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	297,170	260,136	557,306
4	ภาคใต้	89,517	70,238	159,755
5	ภาคเหนือ	179,875	153,524	333,399
6	ไม่ทราบพื้นที่	20,355	14,714	35,069
	รวม	783,061	656,373	1,439,434

ตารางที่ 2.2 สถิติคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทยจำแนกตามพื้นที่และเพศ ตั้งแต่ วันที่ 1 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 31 ตุลาคม 2556

ลำดับที่	จำแนกตามภูมิภาค	เพศชาย	เพศหญิง	รวม
1	กรุงเทพมหานคร	4,213	4,561	8,774
2	ภาคกลางและภาคตะวันออก	20,844	19,596	40,440
3	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	49,522	45,654	95,176
4	ภาคใต้	12,802	12,058	24,860
5	ภาคเหนือ	33,348	27,684	61,032
6	ไม่ทราบพื้นที่	1,864	1,556	3,420
	รวมทั้งสิ้น	122,593	111,109	233,702

2.1.5 สถานการณ์การศึกษาของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.1.5.1 สถานการณ์การศึกษาในต่างประเทศ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายคน ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการปรับตัวสู่สภาพแวดล้อมด้านการเรียน และการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย พบว่า สภาพแวดล้อมต่างๆ ในมหาวิทยาลัย เป็นความท้าทายของนักศึกษา โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวต่อการเรียน และกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่อาจนำไปสู่ความล้มเหลว หรือออกจากการศึกษากลางคันได้ เนื่องจากการปรับตัวรับข้อมูล และความรู้ใหม่ๆ ที่เป็นจุดอ่อนของพวกเขา ซึ่งมักมาจากประสบการณ์ในโรงเรียนก่อนหน้านี้ คือ การขาดแคลนทางภาษา ปัจจัยที่เอื้อต่อการศึกษามีไม่เพียงพอ การขาดแคลนทักษะการคิดคำนวณ ปัญหาการอ่านเนื้อหาไม่เข้าใจ และประสบการณ์ยุ่งยากในการทำงานส่งอาจารย์ (Bisol et al. 2010) ทั้งนี้ การปรับตัวใช้ชีวิตตามความเป็นจริงในมหาวิทยาลัยนั้น ขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพ และทักษะของแต่ละคน ที่ผ่านประสบการณ์การเผชิญหน้าปัญหาต่างๆ ในช่วงระยะของการพัฒนาตนเองไปสู่วัยผู้ใหญ่ที่แตกต่างกัน (Sampaio, Santos, 2002; อ้างถึงใน Bisol et al. 2010) ในด้านประสบการณ์การเรียนร่วมของนักศึกษานูหนวกนั้น ฟอสเตอร์, ลอง, และ สเนล (Foster, Long, and Snell, 1999) ได้ศึกษา พบว่า นักศึกษานูหนวกมีการสื่อสารกับเพื่อนที่มีการได้ยิน มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ และมีส่วนร่วมในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยเช่นกัน แต่มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวมหาวิทยาลัยค่อนข้างน้อย

ส่วนระดับความสามารถในการอ่านเขียนของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น คุคูลิก เจเอ และ เคลลี อาร์อาร์ (Cuculick JA, & Kelly RR, 2003) ได้ศึกษา

ความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถในการอ่าน และ การใช้ภาษาของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเมื่อแรกเข้ากับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา พบว่า นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์ร้อยละ 92 และสาขาวิทยาศาสตร์ประยุกต์ร้อยละ 82 มีทักษะการอ่านเทียบเท่าระดับเกรด 9 หรือมากกว่า ส่วนนักศึกษาแขนงวิจิตรศิลป์ร้อยละ 65 และ แขนงอาชีวศึกษาร้อยละ 47 มีทักษะการอ่านเทียบเท่าระดับเกรด 9 – 12 เท่านั้น

2.1.5.2 สถานการณ์การศึกษาในประเทศไทย

ข้อมูลประมาณการประชากรไทย ของสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดลระหว่าง พ.ศ.2548 - 2568 คาดคะเนว่า จำนวนประชากรผู้พิการในปี 2556 จะเพิ่มขึ้นเป็น 1,864,900 คนหรือ ร้อยละ 2 ของประชากรทั้งประเทศที่มีประมาณ 64,308,400 คน (ปราโมทย์ ประสาทกุล, 2549) ซึ่งใกล้เคียงกับสถิติประชากรคนพิการทั่วประเทศที่จดทะเบียนแสดงตนเป็นคนพิการ จากฐานข้อมูลทะเบียนกลาง สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ (2255) ที่มีจำนวน 1,439,434 คน และพบว่าเป็นคนพิการทางการได้ยินประมาณ 233,702 คน ซึ่งมีจำนวนเป็นอันดับที่สองของกลุ่มประชากรคนพิการ รองจากคนพิการทางกาย และการเคลื่อนไหว

ด้านการศึกษาของคนพิการในภาพรวมจากการสำรวจประชากรพิการ อายุ 5 - 30 ปี ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2555) พบว่า มีเพียงร้อยละ 18.3 ที่กำลังเรียน ร้อยละ 81.7 ไม่ได้เรียนหรือไม่เคยเรียนหนังสือ ร้อยละ 9.5 กำลังเรียนในระดับประถมศึกษา ร้อยละ 6.0 เรียนระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรีร้อยละ 0.5 ทั้งนี้ภาครัฐได้จัดให้มีแผนสนับสนุนการศึกษาของคนพิการ อย่างสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2551 ซึ่งมีนโยบายสนับสนุนให้คนพิการได้รับการศึกษาทุกระดับ และได้รับบริการทางการศึกษา ที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ โดยจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการศึกษาวัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ และทรัพยากรทางการศึกษาอื่นๆ ตามความจำเป็น กำหนดให้องค์กร สถาบันต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการศึกษาทุกรูปแบบ เพื่อเอื้อให้คนพิการได้รับการศึกษาที่เท่าเทียมกับคนทั่วไป

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงศึกษาธิการ (2555) ได้รวบรวมสถิตินักเรียน นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทั่วประเทศพบว่า มีจำนวน 131,893 คน หรือร้อยละ 48 ของนักเรียนพิการทั้งหมดจำนวน 274,194 คน ซึ่งได้สนับสนุนให้เข้ารับการศึกษาทุกระดับใน โรงเรียน โสตศึกษาจำนวน 20 แห่งทั่วประเทศ พร้อมทั้งส่งเสริมการฝึกทักษะทางอาชีพควบคู่ไปกับการเรียนรู้ทางวิชาการในการศึกษานอกโรงเรียน อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา ปัจจุบันมีนักเรียน นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ

กรรมการการศึกษาพิเศษ จำนวน 4,392 คน สังกัดโรงเรียนในกำกับของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน(สพฐ.) แบบเรียนร่วม 124,907 คน เรียนสายอาชีพสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) จำนวน 358 คน เรียนในโรงเรียนสังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) 281 คน เรียนนอกระบบการศึกษานอกโรงเรียน 1,367 คน และ เรียนระดับอุดมศึกษา 588 คน

สำหรับการศึกษาของคนพิการ ระดับอุดมศึกษานั้น เดิมมีสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนสำหรับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินคือ วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (จกกลณี วีระเศรษฐกุล และคณะ, 2552) แต่ปัจจุบันได้มีสถาบันอุดมศึกษาทั้งสังกัดภาครัฐ และเอกชนเปิดโอกาสให้คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าเรียนร่วมมากขึ้นโดยคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2556) ได้สำรวจข้อมูลจำนวน นิสิตนักศึกษาพิการ และข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาระบบบริการให้แก่ นิสิต นักศึกษา พิการในสถาบันอุดมศึกษา ในปีการศึกษา 2556 นั้น พบว่า นักศึกษาพิการได้มีโอกาสศึกษาเรียนร่วมในระดับอุดมศึกษาจำนวน 114 แห่งที่สามารถจัดบริการทางการศึกษาสำหรับคนพิการได้ จำนวน 4,411 คน ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี 109 คน ระดับปริญญาตรี 3,887 คน ระดับปริญญาโท 353 คน และปริญญาเอก 40 คน โดยมีนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพียง 571 คนเท่านั้น จำแนก เป็นเพศชาย 260 คน เพศหญิง 311 คน (สารสนเทศอุดมศึกษา สกอ, 2556) ซึ่งยังเป็นสัดส่วนที่น้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับประชากรคนพิการในวัยเรียน ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ได้ส่งเสริมให้มีบริการสนับสนุนนักศึกษาพิการ (Disabilities Students Service : DSS) เพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าถึงการเรียนการสอนได้โดยปราศจากอุปสรรค แต่ยังคงพบว่ามีบุคลากรทางการศึกษา ยังมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความพิการ คนพิการ และผลกระทบทางจิตวิทยาความพิการที่มีต่อการได้รับการศึกษา และการใช้ชีวิตร่วมกันในสังคมของคนพิการแต่ละประเภท ทำให้ บริการสนับสนุนนักศึกษาพิการในระบบการศึกษา ยังไม่มีความพร้อมของบริการ การให้บริการไม่สอดคล้อง และมีไม่เพียงพอต่อการเสริมสร้างประสิทธิภาพการเรียนการสอน (สกอ, 2555) จึงทำให้คนพิการ โดยเฉพาะคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีโอกาส และมีบทบาทร่วม ในกิจกรรมต่างๆในการเรียนรู้ และสังคมไม่มากเท่าที่ควร ซึ่งนำไปสู่ความยุ่งยากในการปรับตัวทางอารมณ์ สังคมและการแก้ปัญหาที่ตนเองเผชิญในสังคมทุกระดับ (Lukomski, 2007)

ด้านความรู้ความสามารถในการอ่านเขียนภาษาไทย ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทยนั้นจิตประภา ศรีอ่อน (2550) ได้ประเมินนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่จบระดับชั้นมัธยมปีที่ 6 และสอบเข้าเรียนวิทยาลัยราชสุดา โดยใช้แบบวัดของโครงการประเมินคุณภาพการศึกษา ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายปีการศึกษา 2542

วิชาภาษาไทย และ สังคมศึกษา พบว่า นักเรียนที่สามารถสอบผ่านชั้นคุณภาพระดับพอใช้ ในวิชาภาษาไทย และ ในวิชาสังคมศึกษา มีเพียงร้อยละ 9.8 และ 1.6 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษา พบว่า นักศึกษาหูหนวกที่เข้าเรียนในระดับปริญญาตรี ของวิทยาลัยราชสุดา มีความสามารถด้านการอ่าน การเขียนภาษาไทยแตกต่างจากนักศึกษาที่มีการได้ยินที่อยู่ในระดับชั้นเดียวกัน ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากการเรียนรู้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งนี้พบว่า เด็กหูหนวกในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีผลการอ่านต่ำกว่าเด็กที่มีการได้ยินในระดับชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 (จิตประภา ศรีอ่อน, 2550) ซึ่งการมีปัญหาในการอ่านและเขียนหนังสือย่อมส่งผลกระทบต่อผลการอ่านตำราเรียนและการทำงานในอนาคตด้วยเช่นกัน (จิตประภา ศรีอ่อน, 2550) สอดคล้องกับประสบการณ์การของผู้วิจัย ที่ได้ทำงานร่วมกับบุคลากร และนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน วิทยาลัยราชสุดา ระหว่าง พ.ศ. 2548 – 2551 ก็พบว่า พวกเขามีปัญหาในการอ่านเขียนภาษาไทยไม่ตรงกับระดับการเรียน แต่ยังไม่มีการศึกษาทดสอบกันอย่างจริงจัง

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาด้านสังคมและอารมณ์ (Psychosocial Theories) ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.2.1 ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem)

2.2.1.1 ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem)

ได้มีผู้ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองไว้ต่างๆ อาทิ

มาสโลว์ (Maslow, 1970 ; อ้างถึงใน เนติมา กมลเลิศ, 2549) ได้ให้

ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองว่า เป็นความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนมีคุณค่า มีความเข้มแข็ง มีความสามารถ มีสมรรถภาพและความชำนาญในการทำสิ่งต่างๆ และจัดความภาคภูมิใจในตนเอง อยู่ในขั้นที่ 4 ของลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ โดย มาสโลว์ ได้อธิบายว่า “มนุษย์ต้องการที่จะได้ รับความนับถือยกย่อง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1) ความต้องการนับถือตนเอง (self-respect) หมายถึง ความต้องการมีอำนาจ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความแข็งแรง มีความสามารถในตนเองมีผลสัมฤทธิ์ ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น และมีความเป็นอิสระ ทุกคนต้องการที่จะรู้สึกว่าเขามีคุณค่าและมีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จในงานภารกิจต่างๆ และมีชีวิตที่เด่นดัง

2) ความต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น (esteem from others) หมายถึง ความต้องการมีเกียรติยศ การได้รับการยกย่อง ได้รับการยอมรับ ได้รับการชื่นชม มีสถานภาพ มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับ

มอร์ริส โรเซนเบิร์ก (Moris Rosenberg, 1979; อ้างถึงใน Jambor, E. and Elliott, M. 2005) ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองว่า เป็นความเคารพนับถือตนเอง และคิดว่าตนเองมีค่า นั่นคือ เป็นเสมือนผลรวมของการประเมินความมีคุณค่าในการใช้ชีวิตของบุคคล หรือเป็นความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคลโดยรวม หรือ เป็นความคิดเห็นต่อตนเองของแต่ละบุคคล ส่วนใหญ่เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้สึกต่างๆและ พฤติกรรมที่แสดงออก ซึ่งมี 2 องค์ประกอบ คือ ความรู้สึกมีคุณค่าของตนเอง (feelings of self-worth) และ ความรู้สึกมีความสามารถของตนเอง (feelings of efficacy)” (Reasoner, 2001)

คูเปอร์สมิทธิ (Coopersmith, 1984, อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา, 2538) ได้ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเอง สอดคล้องกับ อับราฮัม มาสโลว์ ว่าหมายถึง การที่บุคคลประเมินความมีคุณค่าของตนเอง ที่แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนจากเจตคติที่มีต่อตนเองโดยภาพรวม ทั้งด้านบวกและด้านลบแสดงออก ในแง่ของการยอมรับหรือไม่ยอมรับตนเอง และการยอมรับตนเองเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเชื่อของบุคคลที่มีต่อตนเองในด้าน ความสามารถ (competence) ความสำคัญ (significant) ความสำเร็จ (successful) และ ความมีคุณค่า (worthy) ในตนเอง

บลาสโควิท และ โทมากา (Blascovich & Tomaka, 1991) ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองว่า หมายถึง ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของแต่ละบุคคล หรือการประเมินค่าตนเองของบุคคล เกี่ยวกับความพอใจ การเห็นคุณค่า และได้รับการยอมรับหรือชื่นชม

ด้าน โรเจอร์ส (Rogers, 1902– 1987; อ้างถึงใน Rehman, M. 2010) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับ ความรู้สึกเห็นในคุณค่าตนเองว่า เป็นความคิด และความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเอง ซึ่งขึ้นอยู่กับความสอดคล้องระหว่าง การรับรู้ตนตามที่ตนมองเห็น (Self-concept) ตนความเป็นจริง (Real self) กับตนตามอุดมคติ (Ideal self) หากตนเองที่เป็นจริงกับตนเองในอุดมคติ และมีสถานะที่สอดคล้องใกล้เคียงกัน จะสามารถพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองได้ ซึ่งความรู้สึกนี้เป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามวุฒิภาวะ การเรียนรู้ และการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและสังคม

ส่วน Gecas (1982); Rosenberg (1990) และ Rosenberg et al. (1995; อ้างถึงใน Cast, and Burke, 2002) ได้อธิบายความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองคล้ายกันว่า หมายถึง ภาพรวมของการประเมินคุณค่าในตนเองของบุคคลในทางบวก แยกได้เป็น 2 มิติ คือ 1) ความสามารถ (competence) หรือความเชื่อมั่นในประสิทธิภาพของตน (efficacy) หมายถึง ระดับที่บุคคลมองเห็นถึงความสามารถทำได้ และความมีประสิทธิภาพของตนและ 2) ความมีคุณค่า

(worth) ในตนเองหมายถึง ระดับความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของแต่ละบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของผู้วิจัยคนอื่นๆ เช่น

เพ็ญศิริ อิ่มอุดม (2551) ได้อธิบายความหมายของความภาคภูมิใจในตนเอง ว่าหมายถึง การตัดสินคุณค่าในตนเองตามความรู้สึก เป็นการยอมรับในความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จและความล้มเหลว มีอำนาจในการควบคุมตนเองด้วยความเชื่อมั่น ความหวังและความกล้าหาญ

เนติมา กมลเลิศ (2549) ได้ให้ความหมาย ความภาคภูมิใจในตนเอง ว่าหมายถึง การประเมินคุณค่าให้กับตนเอง ในด้านความสามารถ ความสำเร็จ การได้รับการยอมรับจากบุคคลในสังคม ตลอดจนการมีเจตคติที่ดีต่อตนเอง

ส่วนพัฒนาการของความภาคภูมิใจในตนเองนั้น บอลด์วิน และ ฮอฟฟ์แมน (Baldwin, S.A., and Hoffman, J.P. 2002) ได้อธิบายถึง ความภาคภูมิใจในตนเองในช่วงวัยรุ่นว่า การเปลี่ยนแปลงของความภาคภูมิใจในตนเองในช่วงนี้ เป็นอิทธิพลของการเปลี่ยนผ่านของชีวิต และความผูกพันเชื่อมโยงกับครอบครัว ที่อาจจะชะงักไปในช่วงก่อนวัยรุ่น และมีการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งในช่วงก่อน และตอนปลายของวัยรุ่น ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ผู้หญิงและผู้ชายจะมีความแตกต่างกันซึ่งความรู้สึกนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดทุกช่วงวัยของชีวิต (Coopersmith, 1967) ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงความภาคภูมิใจในตนเองของช่วงวัยรุ่น มักจะได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว กลุ่มเพื่อน และจากโรงเรียนซึ่งเป็นพฤติกรรมตอบสนองสถานการณ์ต่างๆของชีวิต ที่เป็นการพัฒนาประสบการณ์เพื่อยกระดับความรับผิดชอบของตนเอง ให้มีบทบาททางสังคม และสร้างเอกลักษณ์ส่วนตัวให้เหมาะสมกับตัวเอง (Kort-Butler, L. 2012)

สำหรับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ซูซาน แวน กริป (Susan van Gurp, 2001) ได้ศึกษา และให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองว่าเป็นความรู้สึกเกี่ยวกับการรับรู้ของตัวเอง เช่น ตนสามารถทำอะไรได้และ สามารถเป็นอะไรได้ ซึ่งเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์กับสังคมแวดล้อม ที่มีความสำคัญมากในการพัฒนาความรู้สึกนี้ (James, 1890 อ้างถึงใน Gurp, 2001) และมีความสำคัญอย่างมากสำหรับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในการที่จะสร้างเสริมตนเองให้เข้มแข็ง สร้างแรงกระตุ้นให้เกิดความมุ่งมั่นในการพัฒนาตนเองในการปรับตัว และเรียนรู้ด้วยความรัก ความเข้าใจ และเชื่อมั่นในตนเองอย่างแท้จริง และเป็นศักยภาพที่มีมาแต่กำเนิด ส่วนโอกาสในการเรียนรู้สิ่งแวดล้อมนั้น ได้ขาดหายไปในช่วงของพัฒนาการเติบโต อันเนื่องมาจากการสูญเสียการได้ยิน และมีอุปสรรคทางภาษาในการสื่อสาร ดังนั้นการเสริมสร้างวิธีการปรับตัวเพื่อพัฒนาตนเองของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงสอดคล้องกับทฤษฎี และความเชื่อของ เอ็ดมันด์ วิลเลียมสัน (Edmund Williamson, 1991; อ้างถึงในกาญจนา ศรีวรกุล, 2548) ที่กล่าวว่า

บุคคลจะสามารถปรับตัวได้ดี ถ้าเขารู้จักและมีความเข้าใจตนเอง (Self - concept) และเข้าใจสังคม เพราะเขาจะสามารถเลือกวิถีการใช้ชีวิต หรือแก้ปัญหาได้อย่างมีทิศทาง โดยจะเลือกใช้ข้อมูลและประสบการณ์ที่ได้รับมาใช้พิจารณาประกอบอย่างมีเหตุผล และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อม และความต้องการของตน

สรุปได้ว่า ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) ของแต่ละคน เป็นการแสดงออกของพลังความคิดทางบวกและความเชื่อมั่นจากความรู้สึกจากภายในตนเองว่า ตนสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้เท่ากับคนอื่น ตัดสินใจทำสิ่งใดๆ ได้โดยไม่ต้องขึ้นกับคนอื่น จนเกิดเป็นแรงเสริมให้มีความมั่นใจและภูมิใจในตนเอง พร้อมทั้งจะเปิดใจยอมรับตัวเองตามที่เป็นจริง และเรียนรู้ประสบการณ์ต่างๆ เพื่อนำมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตอย่างอิสระ อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเหมาะสมและมีความสุข ซึ่งพลังชีวิตจากภายในตัวนี้ได้รับการหล่อหลอมมาจากการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว ร่วมกับพลังของแรงสนับสนุนจากภายนอก เช่น ครอบครัว เพื่อน สถานศึกษา และสังคมแวดล้อมของแต่ละคน จนสั่งสมเป็นเจตคติ และค่านิยมภายในตน

2.2.1.2 ความสำคัญของความภาคภูมิใจในตนเอง

บอลด์วิน และ ฮอฟฟ์แมน (Baldwin & Hoffman, 2002) ได้อธิบายถึงความสำคัญของความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) ว่า การที่บุคคลมีความรู้สึกที่ตนเองไม่มีความแน่นอนในชีวิต หรือไม่มีเสถียรภาพของความภาคภูมิใจในตนเอง โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นจะส่งผลกระทบต่อเนื่อง ไปสู่ความไม่มั่นคงของความภาคภูมิใจในตนเองที่อุบัติขึ้นใหม่ในวัยผู้ใหญ่ ดังนั้นการสนับสนุนจากครอบครัวในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ทั้งการเรียนการสอนในโรงเรียน และชุมชน ด้วยวิธีการมีปฏิสัมพันธ์แบบประคับประคองอารมณ์ เพื่อการส่งเสริมความภาคภูมิใจในตนเองนั้น มีบทบาทบทบาทอย่างมากที่ช่วยให้กลุ่มวัยรุ่นมีการเสริมสร้างทักษะ พัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม เพื่อที่จะช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้ สอดคล้องกับความคิดเห็นของเนติมา กมลเลิศ (2549) ที่ได้อธิบายว่า ความภาคภูมิใจในตนเองมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพของบุคคล มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต และเป็นพลังทางด้านจิตใจ ที่ช่วยให้บุคคลสามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โรเบิร์ต คับเบิลยูรีสันเนอร์ (Robert W. Reasoner, 2001) สรุปจากการศึกษาความหายและผลการวิจัยเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของโรเซนเบิร์ก (Rosenberg, 1965) ว่า เยาวชนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ จะมีความคาดหวังที่จะประสบความสำเร็จของการทำงานในวัยผู้ใหญ่ น้อยกว่า ผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่า และพวกเขามีความโน้มเอียงที่จะแสดงออกถึงเจตคติในทางลบต่อโรงเรียนและเพื่อนร่วมชั้นที่ชัดเจน ซึ่งกลุ่มวัยรุ่นนี้มีแนวโน้มที่จะครุ่นคิดเหม่อลอย และระแวงระวังตัวอย่างมาก ความคิดเช่นนี้จะส่งผลต่อความคิด ความเชื่อ เจตคติ

และความคาดหวังของพวกเขา และจะทำให้มีความรู้สึกแปรปรวนอย่างมาก ดังที่มีการศึกษา พบว่าพวกเขามีความรู้สึกที่แปรปรวนถึง ร้อยละ 60 และการที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำมีแนวโน้มไปสู่การมีอาการทางจิตเวช ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนน้อยลง และมีความวิตกกังวลมากขึ้น และเน้นว่า ความภาคภูมิใจในตนเองมีผลกระทบต่อการทำงานของบุคคลในวัยผู้ใหญ่ ถ้าหากเยาวชนมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ จะส่งผลให้มีความเชื่อมั่นในตนเองในการเริ่มทำงานช้ากว่าคนอื่น (Rosenberg, 1965; อ้างถึงใน Robert W. Reasoner, 2001)

2.2.1.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง

คูเปอร์สมิท (Coopersmith, 1981 : 118-119; อ้างถึงใน เนติมา กมลเลิศ, 2549)

ได้อธิบายว่า องค์ประกอบของความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคล แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ องค์ประกอบภายใน และองค์ประกอบภายนอก

1) องค์ประกอบภายในของความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นลักษณะเฉพาะที่จะทำให้เห็นคุณค่าในตนเองของแต่ละบุคคล ได้แก่

(1) ลักษณะทางกายภาพ

ได้แก่ความรู้สึกกับรูปร่าง หน้าตาของตนเอง เช่น มีความแข็งแรง มีความคล่องตัวในการเคลื่อนไหว ซึ่งผู้ที่มีลักษณะทางกายภาพดี จะรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่า ผู้ที่มีลักษณะทางกายภาพด้อยกว่า ซึ่งความรู้สึกนี้ จะก่อตัวตั้งสมมาตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับค่านิยมของสังคมแวดล้อมด้วย (Coopersmith, 1981 : 120 – 123; อ้างถึงแล้ว) ซึ่งส่วนใหญ่สังคมจะมีค่านิยมที่ดีต่อเพศชายมากกว่าเพศหญิง

(2) สภาพจิตใจและภาวะอารมณ์ความรู้สึก

สภาพจิตใจและภาวะอารมณ์ความรู้สึก มีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเอง โดยบุคคลที่มีความรู้สึกดีต่อตนเอง มักเป็นผู้ที่ประเมินค่าตนเองในด้านบวก รู้สึกมีความสุขและชื่นชมในความสามารถ และความสำเริงของตนเอง ซึ่งจะส่งเสริมให้มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้นด้วย

(3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เป็น ลักษณะ ของแต่ละบุคคลที่มีขีดความสามารถทางสติปัญญาที่แตกต่างกัน เพราะสติปัญญาจะมีผลกระทบต่อสมรรถภาพและ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจะมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งโดยเฉพาะทางการศึกษา ขีดความสามารถนี้เป็นตัวชี้วัดถึงความสำเริง หรือความล้มเหลวของการศึกษา ผู้ที่ประสบความสำเริงทางการศึกษา จะมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองสูง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้

ทางสังคมของ แบดูรา (Badura, 1977 : 198; อ้างถึงใน เนติมา กมลเลิศ, 2549 : 41) ที่มีแนวคิดว่าการประสบความสำเร็จ จะเป็นการเสริมแรงแก่ตนเอง และทำให้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง

(4) ค่านิยมส่วนบุคคล

ค่านิยมของแต่ละบุคคล จะได้รับอิทธิพลมาจากครอบครัวที่จะหล่อหลอมให้เกิดความรู้สึกยอมรับตนเอง มีการแสดงออกของตนอย่างเหมาะสมตามความเป็นจริง แต่ถ้าบุคคลใดไม่สามารถยอมรับตนตามที่เป็นอย่างจริงได้ มักจะมีพฤติกรรมที่ไม่สมเหตุผลปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ยาก ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง จึงมักจะแสดงพฤติกรรม หรือแสดงความรู้สึกคล้ายตามผู้อื่นเพื่อเสริมความรู้สึกมั่นใจในตนเอง การที่บุคคลใดรับเอาค่านิยมมาประพฤติโดยไม่คำนึงถึงค่านิยมของตน จึงมักปฏิเสธพฤติกรรมที่ตนเองเคยรู้สึกพอใจ สภาวะนี้จะทำให้บุคคลนั้น รู้สึกว่าตนเองด้อยค่า และไม่มีความสุขในการใช้ชีวิต (Rogers, 1974; อ้างถึงใน เนติมา กมลเลิศ, 2549)

(5) ระดับความมุ่งหวังของแต่ละบุคคล

แต่ละบุคคลมีความมุ่งหวังในชีวิตที่แตกต่างกันในแต่ละด้าน ทั้งด้านความสำเร็จในหน้าที่การงาน ความสามารถในด้านต่างๆ ซึ่งมีผลต่อความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความมุ่งหวังและความภาคภูมิใจในตนเองนั้น เจมส์ (James, 1890; อ้างถึงใน Huit, W, 2011) ได้ศึกษาพัฒนาและติดตามรูปแบบพัฒนาการของ ความสัมพันธ์ของทั้งสองด้านได้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเสมือนการประสบความสำเร็จ ของตนเอง ซึ่งเจมส์ได้อธิบายว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง จะเป็นสิ่งที่ถูกสร้างจาก ภาพสะท้อนของพฤติกรรม และความคาดหวังของแต่ละบุคคล ประเด็นสำคัญคือ แม้ว่าบุคคลสองคน มีความสามารถประสบความสำเร็จอย่างชัดเจนเหมือนกันแต่มีการพัฒนาระดับ ความภาคภูมิใจในตนเองที่แตกต่างกัน เพราะว่า พวกเขา หรือ บุคคลสำคัญในสภาวะแวดล้อมของพวกเขา มีระดับความคาดหวังที่ความแตกต่างกัน

2) องค์ประกอบภายนอกของความภาคภูมิใจในตนเอง

(1) ความสัมพันธ์ และ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา

ไมเซนเฮลเดอร์ (Meisenhelder, 1985: 128 อ้างถึงใน เสมอจันทร์ อดนะเทพ, 2535) ได้ศึกษาบทบาทของบิดามารดา พบว่ามีอิทธิพลสูงต่อการพัฒนาความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของบุคคล และจากผลการศึกษานี้ และเจตคติของบิดามารดาที่มีต่อบุตรของมอร์ริส โรเซนเบิร์ก (Morris Rosenberg, 1965 อ้างถึงใน เสมอจันทร์ อดนะเทพ, 2535) พบว่า ความสนใจเอาใจใส่ดูแลของบิดามารดา เป็นปัจจัยสำคัญต่อความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของเด็ก และ เด็กที่มีพ่อแม่มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูงกว่าเด็กที่กำพร้าพ่อแม่ และครอบครัวที่แตกแยก จะมีผลกระทบต่อความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของเด็ก สอดคล้องกับความเห็นของเสมอจันทร์ อดนะเทพ

(2535) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับโรค ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้ติดยาเสพติด สรุปว่า เด็กที่ได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม ได้รับการเลี้ยงดูอย่างอบอุ่น จะพัฒนาความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองในระดับสูง และจะมีความสำคัญต่อเนื่องไปสู่วัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ ซึ่งจะมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาความรู้สึกนี้ต่อไป

(2) สถานภาพทางสังคมและกลุ่มเพื่อน

เนติมา กมลเลิศ (2549) ได้ให้ความหมายของสถานภาพทางสังคมและกลุ่มเพื่อนว่า เป็นองค์ประกอบภายนอก ที่เป็นสิ่งบ่งชี้ระดับทางสังคมของบุคคล เมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น โดยทั่วไปจะเน้นที่ฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคล ซึ่งบ่งบอกถึงความสำเร็จ ความมีเกียรติ และนับเป็นความเชื่อว่า ตนมีคุณค่าสูงสุด นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมในสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น จะมีบทบาทต่อการพัฒนาความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูงมาก เนื่องจากเป็นช่วงที่วัยรุ่นให้ความสำคัญต่อการเห็นคุณค่าของตนสูงมาก (เสมอจันทร์ อนุเทพ, 2535)

(3) การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน และการปรับตัวกับสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา

ซาโรคอน (Sarokon, 1986, อ้างถึงในเนติมา กมลเลิศ, 2549) ได้ศึกษาพบว่า การสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นในชั้นเรียน มีความเป็นกันเอง การเสริมแรงเมื่อเด็กทำถูกต้องเหมาะสม และบุคลิกภาพของครูที่มีความใส่ใจเด็ก มีทัศนคติที่ดี ล้วนมีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียน คล้ายกับการศึกษาของ ฟอสเตอร์ และคณะ (Foster, Long and Snell, 1999) ที่พบว่า นักศึกษาทุกคนต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับกลุ่มเพื่อน และเรียนควบคู่การปฏิบัติ นอกจากนี้ ยังมีความต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ผู้สอน และเพื่อนหรือต้องการเป็นส่วนหนึ่งของในห้องเรียนด้วยเช่นเดียวกับนักศึกษาทั่วไป

ในส่วนของการปรับตัวกับสภาพแวดล้อมในสถานศึกษานั้น ซานโตส (Santos, 2002; อ้างถึงใน Bisol, C. 2010) พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการปรับตัวกับสภาพแวดล้อมทางการศึกษาในมหาวิทยาลัย ของเยาวชนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก็คือ การขาดทักษะทางภาษา ปัจจัยแวดล้อมต่างๆ ไม่เหมาะสม ขาดทักษะการคิดเชิงเหตุผล มีปัญหาเกี่ยวกับความเข้าใจจากการอ่าน และความยุ่งยากในการทำงานส่งอาจารย์ นอกจากนี้ยังพบว่า พวกเขามีความยุ่งยากในการสื่อสารกับเพื่อนๆ ในห้องเรียน และการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนเช่นเดียวกับเพื่อนที่มีการได้ยิน (Long and Snell, 1999)

2.2.1.4 ลักษณะของบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง

ลักษณะของความภาคภูมิใจในตนเองนั้น สามารถมองเห็นหรือสังเกตได้จากการแสดงออกนอกตามบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล ทั้งที่เป็นค่านิยมในการใช้ชีวิต การแต่งกาย ลักษณะของกลุ่ม การพูดจาและการแสดงสีหน้าท่าทาง ทั้งนี้ มอริส โรเซนเบิร์ก (Rosenberg, 1965; Reasner, 2001) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองเป็น 2 แบบ ดังนี้

ลักษณะของบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง จะเป็นผู้ที่แสวงหาความเจริญเติบโตด้วยตนเอง พัฒนาและปรับปรุงแก้ไขด้วยการผลักดัน ฝึกฝนตนเองไปสู่ความมีประสิทธิภาพ จะไม่มีความรู้สึกว่าคุณค่าตนเหนือกว่า ในเรื่องของความเยอหยิ่ง ความคิดฝัน และสบประมาทผู้อื่น แต่มีความเคารพตัวเอง ในด้านการทำงานจะมีคุณสมบัติที่น่าชื่นชม ยอมรับข้อบกพร่องของตน ไม่ยกย่องตนเองว่าดีกว่าผู้อื่น คล้ายกันกับแนวคิดของ แมคแลนเลท (McLanless, 1970; อ้างถึงใน เนติมา กมลเลิศ, 2549) ที่อธิบายว่า คนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองจะเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง(Self-worth) รู้สึกว่าคุณค่า มีความเข้มแข็ง มีความสามารถ และมีศักยภาพในการทำงาน มีประโยชน์ และมีความสำคัญต่อสังคม ซึ่งต้องการบุคคลที่มีลักษณะของความภาคภูมิใจในตนเองสูง เหมือนดังที่ เบสส์ (Bass, 1960 : 129 ; อ้างถึงใน เนติมา กมลเลิศ, 2549) ได้อธิบายถึงคุณลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองไว้ว่า เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในศักยภาพของตน มีความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย มีลักษณะยอมรับความเป็นตัวตนของตัวเอง หรือ มีทัศนคติที่ดีในการมองตนเองในด้านบวก (Positive self-concept) และยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น สามารถแสดงความคิดเห็นและความต้องการของตนเองได้อย่างตรงตามความเป็นจริง ใช้กลไกในการป้องกันตนเองน้อย มักเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี และ เริ่มสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นก่อน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความกระตือรือร้นในการทำสิ่งต่างๆดี และมีความวิตกกังวลน้อย ที่สำคัญคือ เป็นผู้ที่มีความสุขและใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนลักษณะของบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำนั้น มักจะเป็นผู้ที่รู้สึกขี้อาย เคอะเงินอย่างเห็นได้ชัด และ ไม่สามารถแสดงความคิดเห็น หรือปกป้องตนเองจากผู้อื่นได้ เป็นผู้ที่อ่อนไหวง่าย ยากที่จะจัดการกับเป้าหมายชีวิตได้ มักหลบหนีจากสถานการณ์ที่ทำให้มีผลต่อความรู้สึกทางลบ มีความรู้สึกไวในการแสดงกิริยาปฏิเสชผู้อื่น และมีแนวโน้มที่จะรับเอาบุคลิกภาพผู้อื่นมาใช้ในชีวิต (Rosenberg, 1965)

2.2.2 พัฒนาการปรับตัวที่สัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเองของคนทั่วไป และคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

โดยธรรมชาติของทุกคนอยากเป็นคนที่มีคุณค่า หรือมีความหมายสำหรับคนอื่น และยอมรับว่าตนเองมีคุณค่าอย่างน้อยก็เท่ากับคนอื่น ตนเองมีความสามารถทำงานได้ดีเท่ากับคนอื่น แต่ในสถานการณ์ความเป็นจริงของการดำรงชีวิตร่วมอยู่ในสังคม ย่อมมีความแตกต่างกัน ทั้งทางด้านการเลี้ยงดูในครอบครัว การทำกิจกรรมเรียนรู้ต่างๆ ในโรงเรียนกับกลุ่มเพื่อน และย่อมมีความเกี่ยวข้องต่อการดำเนินไปของชีวิต ตั้งแต่วัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่ ส่งผลต่อความคิดความรู้สึกของทุกคนว่า ตนเป็นอย่างไรตนเป็นที่ยอมรับ และสามารถทำอะไรต่างๆ ได้เท่าเทียมกับคนอื่น ๆ หรือไม่

ส่วนพัฒนาการของความรู้สึกมีคุณค่าหรือภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มวัยรุ่นนั้น ลิซา เอ.คอร์ท-บัทเลอร์ (Lisa A. Kort-Butler, 2012) ได้อธิบายว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็น เสมือนพลวัตของชีวิตในช่วงวัยรุ่น ที่อาจจะชะงักไปในช่วงก่อนวัยรุ่น และมีการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งในช่วงก่อน และตอนปลายของวัยรุ่น ซึ่งความรู้สึกภาคภูมิใจนี้ จะมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดทุกช่วงวัยของชีวิต (Coopersmith, 1967) ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงความภาคภูมิใจในตนเองของช่วงวัยรุ่น มักจะได้รับ การสนับสนุนจากครอบครัว กลุ่มเพื่อน และจาก โรงเรียน ซึ่งเป็นพฤติกรรมตอบสนอง สถานการณ์ต่างๆของชีวิต ที่เป็นการพัฒนาประสบการณ์ เพื่อยกระดับความรับผิดชอบของตนเอง ให้ มีบทบาททางสังคม และสร้างเอกลักษณ์ส่วนตัวให้เหมาะสมกับตัวเอง (Kort-Butler, 2012)

อีริก อีริกสัน (Erik Erikson, 1968) กล่าวว่า เด็กเล็กๆที่กำลังเจริญเติบโตจะรับรู้ความจริงต่างๆจาก ประสบการณ์ที่เขาได้รับ และเป็นจุดเริ่มต้น ของแบบแผนการดำเนินชีวิตของเขาต่อไป และเป็นแรงที่จะกำหนดความสามารถในการที่ชีวิตจะประสบความสำเร็จหรือไม่ และการปรับตัว เพื่อเอาชนะอุปสรรคในแต่ละช่วงของพัฒนาการนั้น เป็นไปโดยการใช้ประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้จาก สภาพแวดล้อมมาแก้ปัญหาของตน ถ้าเอาชนะอุปสรรคในช่วงแรกของชีวิตไม่ได้ ก็จะส่งผลในการ แก้ปัญหาชีวิตในช่วงต่อไปและในอนาคตไม่ได้ด้วย และ อีริกสัน ได้ศึกษาและพัฒนาทฤษฎี พัฒนาการทางจิตสังคม และแบ่งขั้นพัฒนาการออกเป็น 8 ขั้น (The Eight Stages of Psychosocial Development in Erikson) ซึ่ง ศรียา นิยมธรรม, 2519, : 175 – 185 และประภาศรี ฉายาสุตบุตร, 2529 : 23 - 25) ได้ศึกษาโดยเน้นเปรียบเทียบพัฒนาทางสังคม – อารมณ์ ในคนทั่วไปและคนหูหนวก ตาม ทฤษฎีของ Erikson (1968) ดังรายละเอียดในตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 พัฒนาการทางจิตสังคมของมนุษย์ (Psychosocial Development Model) ระหว่างคนทั่วไป กับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามทฤษฎีของ Erik H. Erikson, (1963)

ระดับพัฒนาการ	พัฒนาการในเด็กทั่วไป	พัฒนาการในเด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน
<p>ระยะแรก</p> <p>ช่วงอายุ</p> <p>อายุ 0 – 18</p> <p>เดือน</p>	<p>พัฒนาความรู้สึกไว้วางใจพื้นฐานซึ่งทำให้ผ่านพ้นความรู้สึกไม่ไว้วางใจไปได้ และความหวัง</p> <p>(Acquiring a Sense of Basic Trust While Overcoming a Sense of Basic Mistrust – a Realization of Hope)</p> <p>ทารกแรกคลอดมีต้องการทางด้านร่างกาย และจิตใจ สามารถรับรู้โดยใช้ระบบประสาท มีการตอบสนองต่อสิ่งที่เห็นและได้ยินด้วยอารมณ์ที่พอใจและไม่พอใจเมื่อได้รับการตอบสนองจากสังคม จะเป็นตัวกระตุ้นทำให้เกิดความรู้สึกไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจสังคม หรือบุคคลในสังคมได้ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการสร้าง ความรู้สึกไว้วางใจต่อบุคคล หรือสิ่งแวดลอมอื่นๆ ในระยะต่อมาและทารกแรกเกิดจะอยู่ในเงื่อนไขที่พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน คือสังคมต้องการทารกที่เกิดมาเพื่อมารับสภาพต่างๆตามเกณฑ์กำหนดในขณะที่เดียวกันทารกที่เกิดมาก็ต้องการสังคมเพื่อพัฒนา ความเจริญเติบโตของบุคลิกภาพของตน</p>	<p>เด็กที่พิการทางการได้ยิน จะขาดประสบการณ์ในด้านต่างๆขาดความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม จึงใช้เวลาในการเรียนรู้จากการสัมผัสงาน จึงทำให้รู้สึกไม่มั่นใจ ไม่ปลอดภัย ส่งผลให้ขาดความไว้วางใจ จนมีพัฒนาการทางอารมณ์ไม่มั่นคง ขาดความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและสังคมสิ่งแวดล้อม ซึ่งสังคมและสถาบันต่างๆจะเป็นแหล่งที่ช่วยให้พ่อแม่เข้าใจพัฒนาการของเด็กที่พิการทางการได้ยิน และอบรมเด็กเพื่อให้มีบุคลิกภาพตามที่สังคมยอมรับ</p>
<p>ระยะที่สอง</p> <p>ช่วงอายุ</p> <p>18 – 30</p> <p>เดือน</p>	<p>พัฒนาความรู้สึกเป็นอิสระซึ่งตรงข้ามกับ ความรู้สึกไม่แน่ใจ และ ความละอายและการรับรู้ในความสามารถ</p> <p>(Acquiring a Sense of Autonomy While Combating a Sense of Doubt and Shame—a Realization of Will)</p> <p>ความรับผิดชอบที่ต้องเป็นไปโดยอัตโนมัติหรือความรู้สึกอับอายสับสนภาษาพูดจะมีบทบาทมากขึ้น เพราะภาษาจะช่วยให้เด็กเข้าใจในสิ่งต่างๆ ใช้การติดต่อสื่อความหมาย ช่วยในการประกอบกรทำกิจกรรมต่างๆ และเป็น การค้นพบ ความรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง ในขณะที่เดียวกันก็ยังมีความรู้สึกลังเลไม่แน่ใจในความสามารถ และอิสระของเขา ความไม่แน่ใจนี้จะมีผลต่อการจะเป็นตัวของตัวเอง และทำให้ต้องคอยพึ่งพาอาศัยคนอื่นเสมอ ทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในตัวเด็กในการค้น หาถึงสิทธิ และความสามารถของตัวเอง เด็กต้องการคำแนะนำ ความเห็นใจ ความเข้าใจจากผู้ใหญ่ พัฒนาการด้านความรู้สึกรับผิดชอบเป็นไปอย่างอัตโนมัติ และสมบูรณ์</p>	<p>เด็กที่มีความพิการทางการได้ยิน จะขาดโอกาสในการใช้ภาษาสื่อความหมายกิจกรรมต่างๆ จึงอยู่ในลักษณะที่ถูกกระทำ โดยไม่มีการอธิบายถึงเหตุผล ที่ต้องปฏิบัติตามขาดความมั่นคงในความสัมพันธ์ระหว่างตัวเด็ก กับสิ่งแวดล้อม เป็นผลให้ต้องเริ่มพัฒนาความรู้สึกรับผิดชอบเร็วกว่า แต่ไม่สมบูรณ์ และเต็มไปด้วยความลังเลสงสัย</p>

ตารางที่ 2.3 พัฒนาการทางจิตสังคมของมนุษย์ (Psychosocial Development Model) ระหว่างคนทั่วไป กับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามทฤษฎีของ Erik H. Erikson, (1963) (ต่อ)

ระดับพัฒนาการ	พัฒนาการในเด็กทั่วไป	พัฒนาการในเด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน
<p>ระยะที่สาม ช่วงอายุ 2^{1/2} – 6 ปี</p>	<p>พัฒนาความรู้สึกของ ความคิดริเริ่มซึ่งทำให้ผ่านพ้นความรู้สึกผิด และการตั้งความมุ่งหมาย (Acquiring a Sense of Initiative and Overcoming a Sense of Guilt – a Realization of Purpose)</p> <p>เด็กเริ่มเรียนอนุบาล ที่ช่วยเสริมทักษะทางสังคมและการเรียนเบื้องต้น ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์พัฒนาขึ้นเมื่อเด็กได้ทำกิจกรรมต่างๆที่ท้าทายความสามารถ ควรเสริมด้วยศิลปะต่างๆและจังหวะพัฒนาการความรับผิดชอบ เริ่มมาจากการเลี้ยงดู และการอบรมถ่ายทอดทางสังคมแวดล้อมของเด็ก ดังนั้น เด็ก พ่อแม่ และชุมชนควรได้มีกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน หรือการมีปฏิสัมพันธ์กันในสังคม จะเป็นการช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด เจตคติ ค่านิยมของสังคมให้แก่เด็กได้ทีละน้อยโดยมีผู้ใหญ่ช่วยกันประคับประคองให้เด็กพัฒนาไปสู่ ความสมบูรณ์ได้</p>	<p>เด็กต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ เพื่อพัฒนาการด้านภาษา ด้วยการฝึกพูดฝึกฟัง แต่ไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับพ่อแม่ได้ การรับรู้จากการเรียนการสอน การทำกิจกรรมที่แตกต่างไปจากเด็กปกติ ทำให้ขาดโอกาสที่จะพัฒนาด้านสังคมและความคิดริเริ่ม เป็นผลทำให้เกิดความรู้สึกท้อแท้ใจ มีปัญหาทางสุขภาพจิต รู้สึกว่าเหวอวิตกกังวล ผิดหวัง และมีความต้องการให้ผู้อื่นได้รับรู้ในสิ่งที่ตนต้องการมากยิ่งขึ้น ปัญหาจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนถึงวัยผู้ใหญ่ทุกฝ่ายที่ทำงานเกี่ยวข้องควรต้องส่งเสริมให้เขามีปฏิสัมพันธ์กับสังคมแวดล้อมให้มากขึ้น</p>
<p>ระยะที่สี่ ช่วงอายุ 6 – 12 ปี</p>	<p>พัฒนาความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า และขจัด ความรู้สึกเป็นปมด้อย และความสามารถ (Acquiring a Sense of Industry and Fending off a Sense of Inferiority – a Realization of Competence)</p> <p>องค์ประกอบสำคัญ คือการเรียนรู้จากการเลียนแบบ และความสัมพันธ์กับพ่อแม่ เด็กจะมองเห็นว่าพ่อแม่เป็นตัวแทนของสังคมเป็นแบบอย่างแก่เขา และที่สำคัญ เขาต้องการตัวแบบอื่นๆ เพื่อการเปรียบเทียบจากเพื่อนบ้าน เพื่อนในโรงเรียน และจากสังคมด้วย พัฒนาการของเด็กวัยประถมศึกษาเป็นช่วงวิกฤตสำหรับ Self-Concept สัมพันธ์กับเรื่องการเรียนและความสำเร็จทางวิชาการ ควบคู่ไปกับทักษะทางสังคม มีความคล่องตัวร่วมกิจกรรมต่างๆ อยู่เสมอ ต้องการมีสมรรถภาพที่จะทำอะไรได้สำเร็จ ไม่ติดอยู่ในกรอบกฎเกณฑ์โรงเรียน ถ้าล้มเหลวเด็กจะมีปมด้อย มีอัตมโนทัศน์ที่ไม่ดี การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่เปิดโอกาสให้เด็กวัยนี้ได้ทดลองทักษะต่างๆ และมีโอกาสที่จะพบความสำเร็จตามความสามารถของแต่ละบุคคล และเป็นวัยสำคัญที่จะเตรียมตัวเด็กให้รู้จักเลียดละ เพื่อสังคม และเพื่อครอบครัว</p>	<p>เด็กส่วนใหญ่จะอยู่โรงเรียนประจำ ที่มีกฎระเบียบที่ต้องปฏิบัติตาม จะถูกจำกัดในเรื่องการทำงานและความคิดเหมือนเป็นผู้ที่ไม่มีความคิดเป็นของตนเอง เกิดความรู้สึกว่าตนด้อยกว่าคนอื่นในด้านวิชาการ การพูด ขาดแรงจูงใจ รู้สึกท้อถอยในการเรียนแบบ หรือฝึกทักษะในการใช้เครื่องมือ สื่อความหมาย และทำให้เกิดปมด้อย จนแยกตนเองออกจากผู้อื่นและวัฒนธรรมของกลุ่ม เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการปรับปรุง ความถนัด ความสามารถเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ ประสบการณ์ทางสังคมที่กว้างขึ้นทำให้เด็กได้รับการยอมรับ ได้เข้าใจหน้าที่ของตนเองมากขึ้น ดังนั้น พ่อแม่ และครู จะต้องหาทางที่จะส่งเสริม สนับสนุน เพื่อจะได้ช่วยสร้างอัตมโนทัศน์ที่ดี มีความภูมิใจว่าตนเป็นผู้มีสมรรถภาพ</p>

ตารางที่ 2.3 พัฒนาการทางจิตสังคมของมนุษย์ (Psychosocial Development Model) ระหว่างคนทั่วไป กับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามทฤษฎีของ Erik H. Erikson, (1963) (ต่อ)

ระดับพัฒนาการ	พัฒนาการในเด็กทั่วไป	พัฒนาการในเด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน
<p>ระยะที่ห้า ช่วงอายุ 13 – 18 ปี</p>	<p>พัฒนาความรู้สึกใน ความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง และผ่านพ้นความรู้สึกสับสนในตนเองไปได้ และรับรู้ถึงความซื่อสัตย์ (Acquiring a Sense of Identity While Overcoming a Sense of Identity Diffusion – a Realization of Fidelity)</p> <p>เด็กจะมีพัฒนาการเสาะแสวงหาบุคคลและแนวคิดค้นแบบ เพื่อช่วยให้เกิดความเชื่อไว้วางใจ หรือเป็นรูปแบบรวมถึงการแสวงหาสถานภาพทางสังคม แต่ขณะเดียวกันก็กลัวสถานการณ์ของกลุ่มใหญ่ กลัวการถูกหัวเราะเยาะ วัยรุ่นจะมองคุณค่าของวัฒนธรรม ศาสนา และอุดมคติว่าเป็นสิ่งที่ดีงามและเป็นสิ่งที่สนับสนุนส่งเสริมพัฒนาการ และการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเอง การเข้าใจในเอกลักษณ์ของตนจะช่วยให้วัยรุ่นเกิดความเข้าใจในปัญหาต่างๆและช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคต ความรับผิดชอบถือว่าเป็นเอกลักษณ์สำคัญของวัยนี้ ซึ่งความรับผิดชอบนี้มีรากฐานมาจากการอบรมของพ่อแม่ และความรู้สึกไว้วางใจ และความมั่นใจในตนเอง อนึ่งการได้เปรียบเทียบตัวเองกับสังคมของผู้ใหญ่ เป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะทำให้เกิด ความพร้อม ถ้าวัยรุ่นไม่พร้อม หรือปรับตัวไม่ได้ หรือประสบความล้มเหลว</p>	<p>เด็กต้องปรับตัวใน สถานการณ์ การต้องยอมรับความไม่สามารถบางประการของตนเอง และต้องเรียนรู้การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับโลกภายนอก รวมถึงการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย โดยเฉพาะ ในกลุ่มเด็กไป-กลับ จะมีผลต่อการปรับตัวอย่างมากในกลุ่มเด็กหูตึง จะมีปัญหาในการจัดตนเองเข้าเป็นหมู่ เป็นพวก เป็นเหตุให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมิได้เป็นสมาชิกของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยแท้จริง</p>
<p>พัฒนาการ ระยะที่หก ช่วงอายุ 19 – 24 ปี</p>	<p>พัฒนาความรู้สึกสัมพันธ์ภาพ และเป็นมิตรกับบุคคลอื่นโดยเฉพาะเพื่อนต่างเพศ และหลีกเลี่ยงความรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้าง และความรัก (Acquiring a Sense of Intimacy and Solidarity and Avoiding a Sense of Isolation – a Realization of Love)</p> <p>เป็นระยะที่เด็กสามารถหาเอกลักษณ์ของตนเองได้ รู้ว่าตนเองคือใคร มีความเชื่ออย่างไรต้องการอะไรในชีวิตเขาจะเกิดความ รู้สึกต้องการมีเพื่อนสนิทที่จะรับรู้รับฟังสิ่งต่างๆ ที่ตนเองมีอยู่ ต้องการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ความรู้สึกผูกพันกับผู้อื่นจึงพัฒนาขึ้น เมื่อประสบความสำเร็จทางการศึกษา ผู้วัยทำงานและเป็นไปตามปกติของการดำเนินชีวิตในสังคมที่มีทั้งความสำเร็จและไม่สมหวัง เริ่มชีวิตของการเป็นสมาชิกของสังคมอย่างเต็มที่ เริ่มใช้ชีวิตอย่างอิสระและรับผิดชอบต่อหน้าที่ในสังคม ต้องการได้รับการยอมรับ มีอาชีพที่เหมาะสม มีการสมาคมกับเพศตรงข้าม เพื่อการเลือกคู่ครอง และ “ งาน และ ความรัก ” เป็นสิ่งที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จในการวางบุคลิกภาพ</p>	<p>คนที่พิการทางการได้ยิน มักแต่งงาน ในกลุ่มกันเองหรือคนหูตึง เพราะมีความเข้าใจกันและมีความสุข แสดงว่ามีการปรับตัวได้ดี แต่ก็มีบางคนที่ไม่มีความมั่นใจในตนเอง เกรงว่าจะไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตแต่งงาน และ ประสงค์ที่จะใช้ชีวิตอยู่คนเดียว</p>

ตารางที่ 2.3 พัฒนาการทางจิตสังคมของมนุษย์ (Psychosocial Development Model) ระหว่างคนทั่วไป กับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามทฤษฎีของ Erik H. Erikson, (1963) (ต่อ)

ระดับพัฒนาการ	พัฒนาการในเด็กทั่วไป	พัฒนาการในคนที่บกพร่องทางการได้ยิน
<p>ระยะที่เจ็ด ช่วงอายุ 25 – 50 ปี</p>	<p align="center">พัฒนาความรู้สึกที่จะเป็นผู้ให้กำเนิด และสร้างสรรค์สังคม และหลีกเลี่ยงความรู้สึกที่คำนึงถึงแต่ตนเอง และการตระหนักถึงความใส่ใจ (Acquiring a Sense of Generative and Avoiding a Sense of Self – absorption – a Realization of Care)</p> <p>เป็นระยะของความเป็นผู้ใหญ่ ที่พร้อมจะสร้างประโยชน์ให้กับสังคม ถ้าพัฒนาการของบุคคลในขั้นต้นๆ เป็นไปด้วยดี รู้ว่าตนเองมีเอกลักษณ์อย่างไร มีความต้องการอย่างไรในชีวิต ตลอดจนสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น และเมื่อมาถึงขั้นนี้ก็พร้อมที่จะทำประโยชน์ให้แก่สังคม มีความรู้สึกต้องการมีบุตรสืบไปข้างหน้า การปลูกฝังความรู้สึกของการให้กำเนิด จะรวมถึง ความรับผิดชอบของพ่อแม่ต่อสังคม เช่นการเลี้ยงดูบุตรให้เติบโตเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมให้การศึกษา อบรมสั่งสอนผู้ใหญ่ต้องมีหลักประกัน และมีความรับผิดชอบ เพื่อให้เป็นที่วางใจของลูกหลานต่อไป อีกทั้งยังต้องมีความเกี่ยวข้องและสนใจสังคม เพราะจะเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ถ้าบุคคลไม่พัฒนามาถึงขั้นนี้ย่อมเกิดความรู้สึกท้อถอยเหนื่อยหน่ายในชีวิตคิดถึงแต่ตนเอง และไม่สร้างประโยชน์ให้กับสังคม</p>	<p>จะได้รับคำแนะนำเรื่องการมีบุตรและโอกาสที่จะมีบุตรพิการทางการได้ยินหรือไม่ อย่างไร พ่อแม่ที่เป็นคนพิการทางการได้ยินทั้งคู่ เมื่อมีลูกที่มีการได้ยินจะได้รับความสนใจจากสังคมและ คิดว่าจะเลี้ยงลูกได้ไม่ดี โดยเฉพาะในบริบทที่สื่อสารกันด้วยภาษาพูด ในด้านการประกอบอาชีพจะพบว่าหลายๆคนคิดว่าตนเองไม่มีความก้าวหน้าในงานเท่าที่ควร เนื่องจากขาดทักษะทางภาษา นายจ้างมักคิดว่าคนกลุ่มนี้ขาดคุณลักษณะทางอารมณ์ ไม่กล้าไว้วางใจให้รับผิดชอบงานที่สำคัญ ผลจากความคิดของทั้งสองฝ่าย จึงทำให้คนพิการทางการได้ยินเกิดความรู้สึกคับข้องใจ และส่งผลไปถึงบุคลิกภาพทำให้เป็นคนที่ไม่ภูมิใจในตนเอง รู้สึกเบื่องาน และเฉื่อยชาในชีวิต</p>
<p>พัฒนาการ ระยะที่แปด ช่วงอายุ 50 ปีขึ้นไป</p>	<p align="center">พัฒนาความรู้สึกมั่นคงสมบูรณ์ในชีวิต และหลีกเลี่ยงความรู้สึกสิ้นหวังท้อถอยในชีวิต และการตระหนักถึงปัญญา (Acquiring a Sense of Integrity and Avoiding a Sense of Despair – a Realization of Wisdom)</p> <p>เป็นวัยที่บุคคลผ่านประสบการณ์ชีวิตต่างๆหลายรูปแบบ ซึ่งมีพื้นฐานมาจากการปรับตัวในขั้นแรกๆ ของชีวิต วัยนี้จะมีการปรับตัวแสวงหาความมั่นคงภายในจิตใจซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อสามารถพัฒนาผ่านขั้นต่างๆมาได้อย่างดี แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าปรับตัวในขั้นต่างๆ ที่ผ่านมาไม่ได้จะเกิดความรู้สึกท้อแท้และเหนื่อยหน่ายต่อชีวิตของตัวเอง วัยชราเป็นวัยสุดท้ายของชีวิตบุคคลควรมี ความพึงพอใจในชีวิต รู้จักหา ความสุข ความสงบในจิตใจพอใจกับการมีชีวิตของตนในวัยชราไม่รู้สึกเสียดายเวลาที่ผ่านไป สามารถยอมรับสภาพความจริง ยอมรับความเป็นอยู่ของตนในปัจจุบัน และความบกพร่องทางการได้ยินอันเนื่องมาจากความชราก็มักเกิดขึ้น ในช่วงนี้ แต่การติดต่อสื่อสารกันก็จะช่วยคลี่คลายปัญหาไปได้ระดับหนึ่ง</p>	<p>มีการปรับตัวตามสภาพ เนื่องจากปัญหาเรื่องการติดต่อสื่อสาร ปัญหาที่ตามมาคือความรู้สึกโดดเดี่ยว ว้าเหว่ และยังมีความคับข้องใจอยู่มาก</p>

จากตารางพัฒนาการทางจิตสังคมของมนุษย์ ของ อีริกสัน (Erikson, 1968) จะเห็นได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น หากมีพัฒนาการแต่ละขั้นบกพร่อง จึงส่งผลให้พัฒนาการขั้นต่อไป พลอยบกพร่องไม่สมบูรณ์ตามมาด้วย โดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในช่วงอายุ 13 – 24 ปี พบว่า พวกเขา มีความสับสนในการปรับตัว ทั้งในด้านที่เกี่ยวกับตนเอง และการเข้ากลุ่ม เช่น ในกลุ่มเด็กหูตึงจะมีปัญหาในการจัดตนเองเข้ากลุ่มจึงเป็นเหตุให้เกิดความรู้สึกสับสนว่าตนเองมิได้เป็นสมาชิกของกลุ่มคนที่ได้ยิน หรือกลุ่มคนหูหนวกโดยแท้จริง สอดคล้องกับการศึกษาของอนุสรณ์ สมตระกูล (2531, p 32-33) ที่พบว่า การปรับตัวของวัยรุ่นที่พิการทางการได้ยินอายุระหว่าง 15–20 ปีนั้น เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม จึงมีปัญหาคือการเรียนรู้ เพราะในกระบวนการเรียนรู้ นั้น ประกอบด้วย การรับรู้ (Perception) ได้แก่ การรับสัมผัส การแปลความหมายจากการรับสัมผัส และการเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิม ซึ่งหุ้เป็นอวัยวะในการรับสัมผัสที่สำคัญในการรับและเรียนรู้มากที่สุด ผลที่ตามมาคือ พวกเขาจะขาดความรู้ความเข้าใจกฎเกณฑ์ต่างๆทางสังคม ส่งผลถึงการปรับตัวและให้ความสำคัญของสังคมภายนอกบ้านมากกว่าในบ้าน

2.2.3 ผลกระทบของการสูญเสียการได้ยินและการใช้ชีวิตของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การสูญเสียการได้ยินมีผลกระทบต่อความยุ่งยากในการใช้ชีวิตประจำวันของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในด้านต่างๆดังนี้

2.2.3.1 การปรับตัวต่อการเรียนรู้ และใช้ชีวิตประจำวัน

ภาวะสูญเสียการได้ยิน จะส่งผลต่อการปรับตัวของบุคคลตลอดไป ซึ่ง Funmilola, A. (1998) ได้ศึกษาความต้องการจำเป็นทางจิตวิทยา ในการปรับตัวสู่สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่า การปรับตัวจะพัฒนาไปตามพื้นฐานประสบการณ์ที่พวกเขาได้รับ ขณะที่การรับรู้และตอบสนองด้วยประสาททั้ง 5 คือ การได้ยิน การเห็น การรับรส การสัมผัส และการดมกลิ่น มีบทบาทที่สำคัญในพัฒนาการของมนุษย์ในการที่จะได้รับประสบการณ์ต่างๆ แต่หากสูญเสียระบบสำคัญที่สุดสำหรับการได้รับข้อมูลต่างๆ คือ การมองเห็น และโดยเฉพาะระบบการได้ยิน (Funmilola, 1998) จะส่งผลทำให้เกิดความบกพร่องทางการศึกษา เพราะจะไม่ได้รับรู้ถึงสัญลักษณ์ของเสียง ซึ่งสนับสนุนการศึกษาของสติเวน (Stevens, 1973; อ้างถึงใน Funmilola, A. 1998) ที่พบว่า ร้อยละ 90 ของข้อมูลที่เราได้รับเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการเห็นคือ การอ่าน ส่วนข้อมูลที่รับรู้จากการได้ยิน มีปริมาณต่ำกว่าข้อมูลจากการเห็น และการเรียนรู้จากการมองเห็นนำไปสู่ความทรงจำที่สำคัญได้มากกว่าการเรียนรู้จากการได้ยิน (Lindner, K.M., Blosser, G.& Cunigan, K, 2009) ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญมากและ สติเวน (Stevens, 1973, อ้างถึงแล้ว) ได้ยืนยันว่า การเลื่อมหรือ

สูญเสียการมองเห็น และการได้ยินเป็นปัญหาสำคัญที่พบบ่อย และนำไปสู่การเสื่อมของอีก 3 ระบบที่เหลือ (การสัมผัส การรับรส และการดมกลิ่น) ซึ่งอาจมีความรุนแรง และเป็นอันตรายต่ออวัยวะอื่นๆ เช่น สมอง เพราะระบบประสาทการได้ยินนั้นเชื่อมต่อกับสมองเช่นเดียวกับระบบอื่น และระบบประสาทสมองก็เป็นเส้นทางเชื่อมไปสู่ระบบอื่นๆเช่นกัน ส่วน Myklebust (1960; อ้างถึงใน Funmilola, A. 1998) ได้บันทึกไว้ว่า เมื่อสูญเสียหน้าที่จะทำให้ประสบการณ์เรียนรู้ของมนุษย์ถูกจำกัดทั้งหมด ทั้งประสบการณ์โอกาสต่างๆในการเรียนรู้ และการเล่นสนุกสนาน ซึ่งจะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นปกติของเด็ก และมีความสำคัญมากสำหรับเด็ก แต่การสูญเสียการได้ยินก็จะเป็นสิ่งที่ผลักดันให้เด็กใช้ความพยายามอย่างมากในการที่จะได้รับประสบการณ์ต่างๆ อีกทั้งเป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาการแยกตัวไปจากชีวิตปกติของเด็ก สอดคล้องกับการศึกษาของ Kirk and Gallagher (1989; อ้างถึงใน Funmilola, A. 1996) ที่ยืนยันว่า ความพิการทางการได้ยินเป็นสิ่งที่นำไปสู่ปัญหาการสื่อสาร ความยุ่งยากทางพฤติกรรม และความรับผิดชอบต่อสังคมตามลำดับ

2.2.3.2 การสร้างสัมพันธภาพในสภาพแวดล้อมทางการศึกษา

ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนนั้น ยี (Yee, 1971 : 22-23 อ้างถึงในอรุณศิริ เกียรติศิริ, 2547) ได้ศึกษาพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับตัวแทนอื่นๆ จะมีอิทธิพลต่อการปรับตัวของวัยรุ่นมาก ถ้ามีปฏิสัมพันธ์กันทางบวก ก็จะช่วยเสริมการเรียนรู้ และการปรับตัวในการใช้ชีวิตเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ดีขึ้นๆ คล้ายกับการศึกษาของ ฟิลด์แมน และนิวคอมบ์ (Feldman and Newcomb, 1973 : 78 อ้างถึงในอำนาจหงษา, 2545: 26) ที่พบว่า เพื่อนสามารถให้กำลังใจกันในเรื่องทั่วไป ซึ่งไม่สามารถหาได้จากอาจารย์ และชั้นเรียน เพื่อนร่วมกลุ่มสามารถช่วยเหลือกันให้มีความมั่นใจ พอใจในตนเองยิ่งขึ้น ช่วยการฝึกการเข้าสังคม การสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัว และจะส่งผลในการช่วยเหลือกันและกันในการทำงานได้ ซึ่งพื้นฐานการปรับตัวเหล่านี้ จะเป็นแรงเสริมให้มีความมั่นใจในการปรับตัวต่อการเรียน และนำไปสู่ความสำเร็จของเป้าหมายในการเรียนได้ดีขึ้น

แต่สำหรับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น การที่พวกเขามีสังคม วัฒนธรรม และการเรียนรู้ที่แตกต่างจากคนที่ได้ยิน ประกอบกับการมีพื้นฐานจากการขาดโอกาสในด้านต่างๆ ทั้งภาษาที่ใช้เป็นสื่อในการเรียนรู้ ขาดการพัฒนาทักษะทางสังคม ขาดความมั่นใจ ไม่มีความมั่นคงในอารมณ์ ซึ่งเริ่มหล่อหลอมมาจากการเลี้ยงดูในครอบครัว ตลอดจนการเรียนการสอนในโรงเรียน จนถึงระดับมหาวิทยาลัย เป็นผลให้ประสบกับความยุ่งยากในการใช้ชีวิต (Life Difficulties) หลายๆด้าน (Lukomski, 2006) และย่อมมีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง เนื่องจากไม่มั่นใจในความสามารถของตน ไม่มีความมั่นใจในการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม สิ่งแวดล้อม เมื่อเผชิญกับสภาพแวดล้อมทั้งการเรียนการสอน การวัดผลการศึกษา และการเข้าร่วม

กิจกรรมกับกลุ่มจึงเกิดความเครียด มักทำให้ กลายเป็นคนที่หลีกเลี่ยงสังคม (Lukomski, 2007) ไม่สนใจเรียน และขาดความรับผิดชอบ (Erikson, 1968) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับตัวกับสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา ในห้องเรียน การใช้ภาษาในการสื่อสารกับเพื่อน ล่ามภาษามือ และอาจารย์ผู้สอน จะเป็นเรื่องที่พวกเขาให้ความสนใจมาก เนื่องจากนักศึกษาหูหนวกส่วนใหญ่ มีความสามารถในการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนในระดับต่ำ ซึ่งมีผลต่อความสามารถในการอ่านตำรา การทำงานส่งอาจารย์ จึงไม่มีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง และส่งผลให้มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อย ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่สูงขึ้นไป ได้ผ่านกระบวนการปรับตัวในทุกๆด้านมาแล้ว จึงมีความมั่นใจมากขึ้นและยอมรับวิถีชีวิตที่มีความสามารถของตนเองด้วย (จิตประภา ศรีอ่อน, 2550)

2.2.3.3 การจัดการปัญหา (Coping Strategies)

ไวเอทท์ ซี ฮอลล์ (Wyatte C. Hall, 2005) และ ลินเดอร์แมน (Linderman, 1997; อ้างถึงใน Jambor, E. and Elliott, M. 2005) ได้ศึกษาพบว่า คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีการปรับตัว และพัฒนาวิธีการรับมือกับปัญหาในโลกของการได้ยิน เพื่อที่จะปกป้องคุณค่าของตนเอง พวกเขาต้องการลดผลกระทบของปัญหาความยุ่งยากในการเผชิญหน้ากับการแข่งขันในการสื่อสาร ซึ่งบางครั้งจะมีอคติ และการถูกเลือกปฏิบัติจากกลุ่มคนที่ได้ยินทุกวัน แต่การปกป้องตนเองของพวกเขากลับไปสู่ความเครียดมากขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นได้บ่อยเมื่อพวกเขามีการสื่อสารกับคนที่มีการได้ยิน (Goffman, 1963; อ้างถึงใน Jambor, E. and Elliott, M. 2005) แต่สำหรับคนที่สามารถปรับตัวใช้ชีวิตอยู่ร่วมทั้งสองวัฒนธรรมได้ดี มักมีแนวโน้มที่จะมีความภูมิใจในตนเองในทางบวก (Brubaker, 1994; อ้างถึงใน Jambor, E. and Elliott, M. 2005) จะประสบความสำเร็จ และพึงพอใจกับการสนับสนุนของชุมชนคนหูหนวกด้วยกัน

นอกจากนี้ เอดินา แจมเบอร์ และ มาร์ธา เอลเลียต (Edina Jambor and Marta Elliott. 2005) ได้ศึกษาพบว่า คนที่สูญเสียการได้ยิน มักจะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงชีวิตอย่างสำคัญ เพราะช่วงอายุและความรุนแรงของการสูญเสียการได้ยิน จะมีผลต่อการยอมรับตัวเองได้ยาก จึงพยายามเปลี่ยนชีวิตตัวเอง ด้วยการปรับตัวเรียนรู้ และรับเอาวิธีการสื่อสารของคนที่ได้ยินมาใช้ แต่ด้วยวิถีชีวิตและการเรียนรู้โลกที่แตกต่างกัน จึงผลักดันให้พวกเขาต้องต่อสู้กับความรู้สึกของการถูกเลือกปฏิบัติ ถูกประทุษร้าย หรือถูกดูหมิ่น อีกทั้งการที่ต้องปกปิดตัวเอง ไม่สามารถจัดกลุ่มตัวเองได้ และไม่กล้าเผชิญหน้ากับคนที่ได้ยิน จะทำให้การเห็นคุณค่าในตัวเองลดลงจากความรู้สึกว่าตนเองมีความแตกต่างจากคนอื่น และได้รับการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียม จึงมักแสดงพฤติกรรมที่เป็นการปกป้องตนเองอยู่เสมอในการใช้ชีวิตประจำวัน เช่น ไม่สนใจเรียน เนื่องจากบกพร่องทางการสื่อสาร ทำให้คนที่บกพร่องทางการได้ยินมีระดับการศึกษา และสถานะในการทำงานต่ำ และมีรายได้น้อย สิ่งเหล่านี้จึงมีผลกระทบต่อความภาคภูมิใจของพวกเขา (Higgins, 1980, Strong &

Shaver, 1991 อ้างถึงใน Jambor, E. and Elliott, M. 2005) และเป็นผลให้มีการแยกตัวออกจากกลุ่มสังคม และ ปกปิดตัวเองจากคนที่มีการไต่ถาม ซึ่งวิธีการทั้งสองนี้มักส่งผลให้เกิดความเครียด ไม่กล้าเผชิญกับความรูสึกไม่พอใจตนเอง

2.2.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองของคนที่มีความบกพร่องทางการไต่ถาม

นักวิจัยของต่างประเทศหลายคน ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคลพิการมีหลากหลายปัจจัย เช่น เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ ระดับความพิการ ระยะเวลาที่พิการ (พรพิมล พรแก้ว, 2551) แต่สำหรับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ถามนั้น พบว่า มีหลายปัจจัยคล้ายๆกันที่มีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเอง เช่น อายุที่เกิดความพิการ เพศ ระดับการไต่ถามของนักศึกษาระดับการศึกษา อาชีพ ระดับการไต่ถามของพ่อแม่ และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (Crowe, 2003) สอดคล้องกับ Jambor, E. and Elliott, M. (2005) ที่ได้ศึกษาเรื่องความภาคภูมิใจในตนเอง และวิธีการรับมือกับปัญหาในกลุ่มนักเรียนที่พิการทางการไต่ถาม พบว่า การเห็นคุณค่าของตนเอง เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต และการศึกษาอย่างมาก แต่ผลกระทบจากการเป็นคนกลุ่มน้อยในสังคมของคนไต่ถาม และพบว่าสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าของตนเองของพวกเขา มีหลากหลายด้าน

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ถาม และที่มีการไต่ถาม ในประเด็นเกี่ยวกับ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ดังนี้

2.2.4.1 ความแตกต่างระหว่างเพศ

บาห์แมน คอร์ด ทามินี และ โรยา วาห์เบจี้ (Bahman Kord Tamini and Roya Vahbeygi, 2011) ได้ศึกษาผลกระทบของ เพศ อายุ และสาขาการศึกษากับความภาคภูมิใจในตนเอง พบว่า นักศึกษาชายมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่านักศึกษาหญิง ในด้านสมรรถภาพทางการศึกษาและภาพรวมทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเคียร์นีย์ (Kearney (1999; อ้างถึงใน Kord, B and Vahbeygi, R. 2011) ที่พบว่า กลุ่มผู้หญิงวัยรุ่นมีแนวโน้มมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ มักประเมินลักษณะทางกายภาพ และความสามารถทางสติปัญญาในทางลบกว่าเพศชาย แต่พบว่า มีความแตกต่างของความภาคภูมิใจในตนเอง ของทั้งสองเพศเพียงเล็กน้อยในกลุ่มอาชีพศึกษาบางคนที่มีระดับการศึกษาต่างชั้นปี (Major et al, 1999, อ้างถึงใน Kord, B and Vahbeygi, R. 2011) นอกจากนี้ บัทเทอร์ฟิลด์ (Butterfield, 1999, อ้างถึงใน Kord, B and Vahbeygi, R. 2011) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ความแตกต่างระหว่างเพศกับความภาคภูมิใจในตนเอง พบว่า เพศหญิงมี

ระดับความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่าเพศชาย ในด้านความสามารถทางการศึกษา การเป็นที่ชื่นชอบยอมรับในกลุ่มเพื่อน และความรู้สึกปลอดภัยของแต่ละบุคคล รวมถึงความผูกพันกับเพื่อน และการสนับสนุนในสังคมเพื่อนของกลุ่มวัยรุ่น (Kumiru et al. 2007, อ้างถึงใน Kord, B and Vahbeygi, R. 2011) และมีรายงานการศึกษาหลายๆชิ้นที่พบว่า เพศชายและหญิงมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองที่ไม่แตกต่างกัน (Patton, Bartrum and Creed, 2004, อ้างถึงใน Kord, B and Vahbeygi, R. 2011)

ส่วน Joshi S. and Srivastava R. (2009) ศึกษาพบว่า เพศมีผลต่อระดับของความภาคภูมิใจในตนเอง และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยเช่นกัน (Carlson, Uppal & Prosser, 2000; DuBois et al., 2002; อ้างถึงใน Joshi and Srivastava, 2009) สำหรับการศึกษาในเด็กนักเรียนพบว่า เด็กผู้หญิงมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองต่ำกว่าเด็กชาย ส่วนการศึกษาในผู้ใหญ่ (O'Brien, 1991) กลุ่มวัยรุ่น (Joshi and Srivastava, 2009) และกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษา (Martín-Albo, 2007) ก็พบว่าได้ผลลัพธ์เช่นเดียวกัน คือ ผู้ชายจะมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่าผู้หญิง สำหรับภาพรวมในทุกระดับอายุนั้น แม็คมัลลิน และ แคร์นีย์ (McMullin and Cairney, 2003) พบว่า เพศหญิงมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองต่ำกว่าเพศชาย

Reasoner (2001) ศึกษาพบว่า เด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิง ผู้ชาย และ ผู้หญิงให้คุณค่าในความเชื่อของตนเองแตกต่างกัน สำหรับผู้หญิงเชื่อว่า ครอบครัว การสนับสนุนจากเพื่อน การตอบสนองของผู้อื่นที่มีต่อตน และสัมพันธภาพในครอบครัว เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้รู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง สำหรับเด็กผู้หญิงเป็นเรื่อง การสนับสนุนจากพ่อแม่ และ ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว ส่วนผู้ชายจะให้ความสำคัญกับเรื่อง ความรู้สึกมีอำนาจควบคุม ความต้องการการยอมรับจากผู้อื่น และ การประสบความสำเร็จ ว่ามีผลต่อความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองมากที่สุด

2.2.4.2 ประเภทการไต่ยืน (บกพร่องทางการไต่ยืน และ มีกการไต่ยืน)

คนที่มีความบกพร่องทางการไต่ยืนจะมีสภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม และการเรียนรู้ แตกต่างจากคนที่ไต่ยืน ซึ่งเป็นผลให้พวกเขาไม่ประสบความสำเร็จกับความยุ่งยากในการใช้ชีวิตหลายด้าน(Lukomski, 2007) ประกอบกับมีพื้นฐานจากการขาดโอกาสในด้านต่างๆ ทั้งภาษาที่ใช้เป็นสื่อในการเรียนรู้ ขาดการพัฒนาทักษะทางสังคม ขาดความมั่นใจ ไม่มีความมั่นคงในอารมณ์ ที่เริ่มหล่อหลอมมาจากการเลี้ยงดูในครอบครัว การเรียนการสอนในโรงเรียน จนถึงระดับมหาวิทยาลัย จึงมีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง เนื่องจากไม่มั่นใจในความสามารถของตน ไม่มีความมั่นใจในการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมสิ่งแวดล้อม คล้ายกับการศึกษาของ Crowe, (2003); Cappelli et el, (1995); Kent, (2003); Jambor & Elliott, (2005), & LuKomsaki, (2007) ที่พบว่า ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการไต่ยืน ส่วนใหญ่แม้จะมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อน แต่หลายคนมักมีข้อจำกัดในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน ที่มีความบกพร่องทางการไต่ยืนด้วยตัวเอง และ

มักจะมีความรู้สึกโดดเดี่ยว แยกตัวจากสังคม และมีความผูกพันกับครอบครัวน้อย ประสบความ
ยุ่งยากในการสื่อสารกับพ่อแม่ และเพื่อนๆด้วยเช่นกัน ดังนั้นเมื่อคนที่มีความบกพร่องทางการ
ได้ยินเผชิญกับสภาพแวดล้อมทั้งการเรียนการสอน การวัดผลการศึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรม
กับกลุ่ม จึงเกิดความเครียด มักทำให้กลายเป็นคนที่หลีกเลี่ยงสังคม (Lukomski, 2007)

จากการศึกษาเรื่อง การได้ยินที่ดีกว่านำไปสู่การมีความภาคภูมิใจ
ในตนเองที่สูงขึ้น ขององค์กร Sonova Holding AG : Phonak (2012) ในกลุ่มชาวอเมริกัน ผู้ที่ใช้และ
ไม่ใช้เครื่องช่วยฟังหรือคนหูตึง มานานกว่า 60 ปี เกี่ยวกับการแสดงตัวอย่าง หรือภาพประกอบการ
อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการได้ยินที่ดีกับความภาคภูมิใจในตนเองที่ดี พบว่า ในผู้ที่ได้ยินดีกว่า
มีภาวะอารมณ์ที่ดี มีคุณภาพชีวิตดีขึ้น การทำหน้าที่ของสมองดีขึ้น ที่สำคัญคือ มีสุขภาพจิตเข้มแข็ง
สมบูรณ์ถึงร้อยละ 69.3 มีความรู้สึกเป็นอิสระร้อยละ 66.9 และมีระดับความภาคภูมิใจสูงขึ้นคิดเป็น
ร้อยละ 64.2 แต่กลุ่มคนหูตึงส่วนใหญ่มักถูกโดดเดี่ยว และถูกจำกัดการเข้าร่วม หรือขาดความรู้สึก
เป็นเจ้าของกิจกรรมในสังคมของคนที่ได้ยิน และคนหูหนวก และบางครั้งมีปัญหาการจัดการจัดกลุ่มของ
ตนเอง ส่วน Mejstad L, Heiling K and Svedin CG. (2009) ได้ศึกษาสุขภาพจิตและภาพลักษณ์แห่งตน
ในกลุ่มวัยรุ่นหูหนวกและหูตึงชาวสวีเดนอายุ 11 – 18 ปี ที่เรียนอยู่ในโรงเรียน โสตศึกษา โรงเรียน
เฉพาะคนหูตึง และโรงเรียนทั่วไปที่รับนักเรียนหูตึงเรียนร่วม พบว่า นักเรียนหูตึงมีความสามารถ
ตอบแบบสอบถามได้ดีเท่ากับเด็กที่ได้ยินทั่วไป มีระดับสุขภาพจิตและมีภาพลักษณ์แห่งตนสูงกว่า
นักเรียนหูหนวก ซึ่งการมีสุขภาพจิตที่ดี และ มีความรู้สึกต่อภาพลักษณ์แห่งตนที่ดี ย่อมหมายถึงการมี
ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองสูงด้วย

สำหรับนักศึกษาหูหนวกนั้น Jambor E., Elliott M. (2005) ได้ศึกษาใน
มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา พบว่า การสูญเสียการได้ยิน ทำให้มีผลกระทบต่อ
วิถีทางของการสื่อสารในครอบครัว และกับคนทั่วไปประกอบกับมีความยากลำบากในการใช้
เครื่องช่วยฟัง ทำให้มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่าคนหูตึง แต่การมีเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มของคน
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม หรือสามารถใช้ชีวิตได้ทั้งวัฒนธรรม
ของคนหูหนวก และคนที่ได้ยิน กลับช่วยสร้างให้พวกเขามีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่า

2.2.4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความภาคภูมิใจใน
ตนเองมีความน่าสนใจมาก ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคม และนักวิจัยหลายท่านก็มีความเห็นว่า น่าจะ
มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันโดยตรง อาทิ คินนี่ และ มิลลเลอร์ (Kinney and Miller, 1988; อ้างถึงใน
Wiles, J. (2004)) ได้ให้ความเห็นว่า นักเรียนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง มักมีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนที่ดี แต่ความสัมพันธ์นี้ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจ หรือปัจจัยภายนอกอื่นๆ และการที่นักเรียนที่มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี อาจมีคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองสูง ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอกอื่นๆด้วยเช่นกัน สำหรับการศึกษากลุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมและมัธยมนั้น Demo & Savin-Williams. (1983) และ Rosenberg & Pearlin, (1978; อ้างถึงใน Wiles, J. 2004) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความภาคภูมิใจในตนเองในกลุ่มเด็กและวัยรุ่น พบว่า สองปัจจัยนี้มีความสัมพันธ์กันแบบเรียบๆธรรมดา

สำหรับความสัมพันธ์ของความภาคภูมิใจในตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในระดับอุดมศึกษานั้น ไซ่ (Tsai, 2001, อ้างถึงใน Wiles, J. 2004) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของสองปัจจัยนี้ในกลุ่มนักศึกษาจีน-อเมริกัน ส่วน วู และ แฟรงค์ (Woo and Frank, 2000; อ้างถึงใน Wiles, J. 2004) ได้ศึกษาปัจจัยเดียวกัน ในกลุ่มนักศึกษาระดับวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา มีผลสรุปเช่นเดียวกันว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ในทางบวก และเป็นปัจจัยชี้วัดของความภาคภูมิใจในตนเองอย่างมีนัยสำคัญ ส่วน โอคุน และ โฟรเน็ต (Okun and Fournet, 1993; อ้างถึงใน Wiles, J. 2004) มีมุมมองทางทฤษฎีการพิสูจน์ตนเอง (self-verification) ว่า นักศึกษาที่มีความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูง จะมีความมานะพยายามที่จะช่วยให้ตนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี และนักเรียน นักศึกษาที่มีความภาคภูมิใจในตนเองระดับต่ำ จะมีแนวโน้มที่มีผลการเรียนต่ำด้วย ทั้งนี้พวกเขาได้ศึกษาความสัมพันธ์สองปัจจัยในกลุ่มนักศึกษาจำนวน 281 คน สรุปได้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองและ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวก

แต่นักวิจัยหลายคนได้ผลการศึกษาที่ตรงกันข้าม อาทิ Demo & Parker, (2001; อ้างถึงใน Wiles, J. 2004) ได้ศึกษาสองปัจจัยนี้ ในกลุ่มนักศึกษาชายผิวขาวและผิวสี ส่วน โคคีย์ (Cokey, 2002; อ้างถึงใน Wiles, J. 2004) ได้ศึกษาในกลุ่มนักศึกษายุโรป-อเมริกัน สรุปผลเหมือนกันว่า ระหว่างสองปัจจัยนี้ไม่มีความสัมพันธ์กัน เช่นเดียวกับอีโน อินเนียมา (Eno Iniyama, 2004) ที่ได้ศึกษากลุ่มนักศึกษาใหม่ของมหาวิทยาลัย Virgin Islands, วิทยาเขต St.Thomas จำนวน 48 คน สรุปได้เช่นเดียวกันว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับ ความภาคภูมิใจในตนเอง

เจนนิเฟอร์ แอล ไวลด์ (Jennifer L. Wiles, 2004) ซึ่งได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความภาคภูมิใจในตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับวิทยาลัย ก็มีความเห็นว่า ควรมีการศึกษาอย่างจริงจัง เพื่อสำรวจวัฏจักรความสัมพันธ์ของสองปัจจัยนี้ เพราะถ้าการมีความภาคภูมิใจในตนเองสูง มีความสัมพันธ์อย่างมากกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสัมพันธ์อย่างมากกับความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความจริง นักการศึกษาอาจจะสามารถนำข้อมูลนี้ไปช่วยพัฒนาให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้นได้ และเขามีแนวคิดว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

อาจมีคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองสูง ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอกอื่นๆด้วย ส่วน Harris (2009; Rubin, 1978; Hansford & Hattie, 1982; Lockett & Harrell, 2003; อ้างถึงใน Ataabadi, S., et al. 2014) ได้ศึกษาในกลุ่มเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก็ได้ยืนยันถึงความสัมพันธ์ของสองปัจจัยนี้ว่า มีความสัมพันธ์กันในทิศทาง บวก และ แอทธิเย (Attiye, 2006; อ้างถึงใน Ataabadi, S., et al. 2014) ศึกษาในกลุ่มนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่า การมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ สามารถชี้วัดถึงการมีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนต่ำ

2.4.4.4 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ชูชานา เวเซลสกา และคณะ (Zuzana Veselska, et.al, 2009) พบว่า ในกลุ่มวัยรุ่นนั้นครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ เป็นปัจจัยชี้วัดถึงความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองต่ำด้วย หมายถึง รายได้ของครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่สำคัญกับความรู้สึกภูมิใจในตนเอง และพบว่า ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวระดับสูง จะมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่า ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวระดับต่ำกว่า ส่วน โรเซนเบิร์ก (Rosenberg, 1965; อ้างถึงใน เสมอจันทร์ อะนะเทพ, 2535) พบว่า เด็กที่มีฐานะทางสังคมที่ดี จะมีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูงกว่า เด็กที่มีฐานะทางสังคม ต่ำกว่า และการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนจะช่วยพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคล คนที่ไม่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนจะเกิดความรู้สึกว่า ไม่มีใครชอบและนับถือตนเองเลย แต่จากการศึกษาของ Okonkwo, E (2013) กลับพบว่ารายได้ ของครอบครัว และเพศ ไม่มีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มวัยรุ่น บทสรุปในทฤษฎีพัฒนาการทางจิตวิทยาสังคมของ Erikson (1968) และ ทฤษฎีการรับรู้ทางสังคมของ Mcalister, Perry and Parcel (2008; อ้างถึงใน Okonkwo, E. 2013) ก็ได้ผลสรุปเช่นเดียวกับ Okonkwo, E (2013)

สำหรับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น เนื่องจากครอบครัวที่มีรายได้สูง และมีฐานะดีจะมีศักยภาพในการสนับสนุนลูกทุกๆด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านการศึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ดังนั้น ความสัมพันธ์ของสถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวนักเรียนหูหนวก จะส่งผลต่อความสำเร็จทางการสื่อสาร และการศึกษาของเด็กด้วย (Kluwin, 1994; Powers, 2003; อ้างถึงใน Convertino, C. & Marschark, M. et al. 2009) สอดคล้องกับการศึกษาของอนุสรณ์ สมตระกูล (2531, : 32 - 33) ที่พบว่า การปรับตัวของเด็กที่พิการทางการได้ยินอายุระหว่าง 15 – 20 ปี นั้น เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม การสูญเสียการได้ยินจึงมีปัญหการเรียนรู้ เพราะในกระบวนการเรียนรู้นั้น ประกอบด้วยการรับรู้ได้แก่ การรับสัมผัส การแปลความหมายจากการรับสัมผัส และการเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิม ซึ่งหูเป็นอวัยวะในการรับสัมผัสที่สำคัญในการรับและเรียนรู้มากที่สุด ผลที่ตามมาคือ เด็กจะขาดความรู้ความเข้าใจกฎเกณฑ์ต่างๆทางสังคม ส่งผลถึงการปรับตัวและให้ความสำคัญของสังคมภายนอกบ้านมากกว่าในบ้าน เรื่องค่าใช้จ่ายจึงเข้ามามีบทบาทต่อเด็ก

หมายถึงฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาที่ดี จะมีกำลังในการสนับสนุนส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กมากขึ้นและน่าจะมีผลต่อการปรับตัว ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น น่าจะเป็นแรงเสริมที่ส่งผลถึงการปรับตัวได้

2.2.5 การประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ ใช้แบบสอบถามทางสังคมแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) 35 ข้อ แบ่งเป็น 2 ตอน คือข้อมูลทั่วไป และแบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง และได้ประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยจะแปลงแบบวัดให้เป็นรูปแบบมัลติมีเดียภาษาไทยตามรูปแบบที่จิตติมานุญดีเจริญ (2550) ได้ศึกษาไว้ ซึ่งมีการควบคุมโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งจะช่วยอำนวยความสะดวกให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบประเมินได้ด้วยตนเอง และมีความเป็นส่วนตัว เพราะไม่ต้องตอบคำถามผ่านล่ามภาษามือ และสามารถจัดเก็บข้อมูลได้ทันทีจากคอมพิวเตอร์ คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

สอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป มีคำถาม 25 ข้อ โดยจำแนกรายละเอียดของแบบสอบถาม ดังนี้

ข้อที่ 1 – 9 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และ ที่มีการได้ยิน

ข้อที่ 10 – 25 เป็นคำถามเกี่ยวกับประวัติความบกพร่องทางการได้ยิน ภาษาและการสื่อสารของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตอนที่ 2 การประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง

ใช้แบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ของ Rosenberg ฉบับภาษาไทย (Rosenberg Self-Esteem Scale : RSES - Thai Version) ที่แปลโดย นวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล, สุวรรณา อรุณพงศ์ไพศาล และคณะ (2554) ซึ่งแบบประเมินได้รับการตรวจสอบความตรงและความเชื่อถือได้โดยใช้ทดสอบกับอาสาสมัครที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 270 ราย พบว่า มีความน่าเชื่อถืออยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ (Cronbach's alpha 0.849) ส่วน ทินกร วงศ์ปาริณย์ และ ฌุฑทัย วงศ์ปาริณย์, (2554) ได้ศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของแบบประเมินชุดเดียวกันนี้ และได้ใช้ทดสอบกับกลุ่มนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 664 คน พบว่ามีความน่าเชื่อถือในระดับที่ใกล้เคียงกัน (Cronbach's alpha 0.86) และจากการทดสอบของ José Martín-Albo, และคณะ (2007) สรุปได้ว่า แบบประเมิน RSES มีความเหมาะสมในการใช้ประเมินความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

แบบประเมิน RSES กำหนดคะแนนเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Likert-type scale) มี 4 อันดับมีข้อความ 10 ข้อ แต่ละข้อความมี 4 คำตอบให้เลือก ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างมาก เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยอย่างมาก โดยแยกหัวข้อเป็นคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่มีผลกระทบต่อความรู้สึกทั้งเชิงบวก และเชิงลบ อย่างละ 5 ข้อ

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยต่างประเทศ

จอห์น ดี เรนเนอร์ และ เคนเน็ธ ซี อัลท์ชูลเลอร์ (John D. Rainer and Kenneth Z. Altshuler, 1970) กล่าวถึงการปรับตัวทางด้านอารมณ์เด็ก วัยรุ่น และผู้ใหญ่ที่พิการทางการได้ยินว่า พวกเขาก็มีปัญหาทางอารมณ์หลายด้าน สาเหตุส่วนใหญ่จะเป็นการแยกตัวและปัญหาอุปสรรคระหว่างบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากการสูญเสียการได้ยิน จากการเลี้ยงดู โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาของภาษาและกระบวนการคิดของเขา ปัญหาเหล่านี้มักพบในสถานการณ์ต่างๆของชีวิต อาจจะพิจารณาได้จากการปรับตัวในครอบครัว ในกลุ่มสังคมขนาดใหญ่ ทั้งนี้ โรงเรียนมีภาระสำคัญที่ต้องเตรียมการเพื่อช่วยให้เยาวชนที่พิการทางการได้ยิน ได้พัฒนาด้านจิตวิทยา เพื่อก้าวพ้นจากสภาวะของการขาดการติดต่อสื่อสารในช่วงวัยแรกเริ่ม รวมถึงความรู้ความสามารถทางสติปัญญา ความสามารถในการจัดการกับปัญหาได้อย่างเข้มแข็ง การควบคุมปัญหาและการควบคุมตัวเอง และพบว่าเด็กที่พิการทางการได้ยินมักอายุในภาพลักษณ์ของตัวเองตั้งแต่เด็กต่อเนื่องไปถึงวัยผู้ใหญ่ ที่พบบ่อยคือ มีแรงจูงใจต่ำ ชอบอยู่ด้วยความฝันสูง สอดคล้องกับการศึกษาของ ฮิกกินส์ และนาช (Higgins and Nash, 1997; อ้างถึงใน Harris, J. M. (2001) ได้กล่าวถึง ความเชื่อมั่นในตนเองของคนพิการทางการได้ยินว่า มักแยกตัวเองจากสังคม และมีความเชื่อมั่นในตัวเองต่ำกว่าคนที่มีการได้ยิน เพราะพวกเขา มีความยุ่งยากในการสื่อสาร มีปัญหาเกี่ยวกับการสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกในครอบครัว และพบว่าภาษาเป็นกุญแจสำคัญที่จะช่วยเป็นสื่อให้คนที่พิการทางการได้ยินมีสัมพันธภาพกับสังคม เพราะภาษาถือเป็นภาษาแรกที่คนพิการทางการได้ยินชอบใช้มากกว่าภาษาอื่น อย่างไรก็ตาม คนพิการทางการได้ยินก็ต้องมีความพยายามที่จะเรียนรู้การอ่าน เขียนภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญในการปรับตัวเข้ากับเรียนรู้ในห้องเรียนให้มากขึ้น ส่วนบทบาทของพ่อแม่ และกระบวนการเปลี่ยนผ่านจากโรงเรียนไปสู่ระดับอุดมศึกษานั้น ลิซ่า รีมเมล (Lisa Rimmell, 2004) กล่าวว่า พ่อแม่ต้องเข้าใจว่าเด็กที่พิการทางการได้ยินต้องเผชิญปัญหาหลายด้าน เช่น ภาษา และการสื่อสาร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ การแข่งขันด้านทักษะการอ่านเขียน และมีทักษะการพูดแนะนำตัวเองน้อย ดังนั้น

พ่อแม่ควรมีบทบาทร่วมวางแผนในกระบวนการเปลี่ยนผ่าน ก่อนที่เด็กจะจบจากมัธยมเพื่อช่วยให้พวกเขามีความมั่นใจในการเลือกเรียนในระดับอุดมศึกษามากขึ้น

จิล เค. แมคเคนซี (Jill K. McKenzie, 1999) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในความสามารถ และความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในกลุ่มนักเรียนเกรด 7 จำนวน 31 คน โดยใช้แบบประเมินความเชื่อมั่นในความสามารถ และความภาคภูมิใจในตนเองพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างเพศ และ ความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งเพศชายมีคะแนนของความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวมสูงกว่าเพศหญิง ส่วนคะแนนความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองของทั้งสองเพศไม่มีความแตกต่างกัน และคะแนนของความเชื่อมั่นในความสามารถ และความภาคภูมิใจในตนเองของทั้งสองเพศไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เจิง, จิน (Zheng, Jin. 2013) ได้ศึกษาเรื่อง การเห็นคุณค่าแห่งตนในกลุ่มนักศึกษาหูหนวกและหูตึงระดับวิทยาลัย จำนวน 36 คน อายุระหว่าง 18 -21 ปี เพื่อสำรวจ การเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย (Implicit self-esteem) และการเห็นคุณค่าแห่งตนตามที่รับรู้ (Explicit self-esteem) โดยการประเมินตนเองที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติภายใต้กระบวนการจิตไร้สำนึก และ การประเมินตนเองตามการรับรู้ของบุคคลตามลำดับ พบว่าทั้งสองกลุ่มนั้น เพศชายมีความรู้สึกเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยมากกว่าเพศหญิง แต่ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และความวิตกกังวล ส่วนการเปรียบเทียบทางสังคม ทักษะคิด และการประเมินต่อบุคคลอื่นในทางลบจะเป็นผลเสียต่อการเห็นคุณค่าแห่งตนตามที่รับรู้ของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม และเจตคติต่อตนเองในทางบวกเป็นการแสดงออกของเจตคติที่ยังคงมีอยู่ในตนเอง

บาห์แมน คอร์ด แทมินี และ โรยา วาไลเบย์จี (Bahman Kord Tamini and Roya Valibeygi, 2011) ได้ศึกษา ผลกระทบของปัจจัยด้าน เพศ อายุ สาขาการศึกษา กับความภาคภูมิใจในตนเอง ในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาของมหาวิทยาลัย Sistan and Baluchestan ประเทศอิหร่าน จำนวน 206 คน พบว่า นักศึกษาชายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวมสูงกว่านักศึกษาหญิง อย่างมีนัยสำคัญ

Joshi, S. and Srivastava, R. (2009) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความภาคภูมิใจในตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในเมือง และชนบท ของเมืองพาราณสี ประเทศอินเดีย จำนวน 400 คนพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงการยอมรับตัวเอง และการประเมินตนเองของบุคคลว่า ได้รับความสำเร็จหรือไม่ ภาพรวมความภาคภูมิใจในตนเองของทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และเพศชายมีมากกว่าเพศหญิง แต่มีความ

แตกต่างกันมีนัยสำคัญในเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งกลุ่มวัยรุ่นในเมืองจะมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มชนบท และวัยรุ่นผู้หญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ชาย

Setareh Ataabadi, Zahra Yusefi and AzamMoradi (2014) ได้ศึกษาปัจจัยชี้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความฉลาดทางอารมณ์ ทักษะทางสังคม การสื่อสารในครอบครัว และความภาคภูมิใจในตนเอง ในกลุ่มนักเรียนมัธยมปลายที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประเทศอิหร่าน พบว่า การสื่อสารในครอบครัวมีความสัมพันธ์ในทางบวก และมีความสำคัญมากกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้าหากการสื่อสารในครอบครัวมีความเชื่อมโยงกับการเอาใจใส่ของครอบครัวที่มีความสนิทสนมกันอย่างมาก จะทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จทางการเรียนยิ่งขึ้น

2.3.2 งานวิจัยในประเทศ

จิตประภา ศรีอ่อน (2550) ได้ศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนา การเรียนการสอนในห้องเรียนของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และที่มีการได้ยิน ที่วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดลสรุปได้ว่า การเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาที่พิการทางการได้ยิน ที่วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดลนั้น จัดโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้เรียนรู้ และพึ่งพาตนเองได้เต็มศักยภาพ หลักสูตรทวนทวนศึกษาจึงจัดการเรียนการสอนแบบสองภาษา คือภาษามือไทยและภาษาไทย จัดล่ามภาษามือในห้องเรียนทุกวิชาๆ ละ 1-2 คน มีผู้ช่วยจดคำบรรยายในทุกวิชา มีล่ามภาษามือสอนเสริมในบางวิชาเพื่อการทบทวน จัดที่นั่งเรียนแบบตัว U และฉายภาพล่ามภาษามือและเนื้อหาการสอนขึ้นจอฉายภาพข้ามศีรษะ เพื่อให้นักศึกษาได้เห็นภาพภาษามืออย่างทั่วถึง บันทึกวีดิทัศน์ภาพและเสียง พร้อมสำเนาวีดิทัศน์ที่มีล่ามภาษามือทุกวิชาไว้ในห้องสมุด เพื่อการศึกษาทบทวน ของนักศึกษา โดยภาพรวมแล้วได้จัดการสอนแบบบรรยายควบคู่การเน้นปฏิบัติทุกรูปแบบรวมทั้งการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อความเข้าใจและฝึกทักษะการทำงานร่วมกัน การวัดและประเมินผลแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม ด้วย GPA รวมทั้งดูความร่วมมือ ความสนใจในกิจกรรมการเรียน รายงานบุคคลและกลุ่ม และพบว่า การจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมการเรียนรู้ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น จะช่วย ทำให้พวกเขามีความมั่นใจในศักยภาพการเรียนรู้ของตน เมื่อมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนการสอนมากขึ้น จึงเป็นการเสริมสร้างสภาพภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งเป็นแรงเสริมให้เกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตน ที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จ ทางการศึกษาได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนการสอนนี้สัมพันธ์กับบุคลิกหรือเอกลักษณ์แห่งตนในการเรียนรู้ของแต่ละคน

กาญจนา ศรีวรกุล (2548) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตน และการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นักศึกษาชาย และหญิงมีการปรับตัวด้านการเรียนในห้องเรียนไม่แตกต่างกันในทุกด้าน และบรรยากาศในครอบครัวที่ดีมีผลต่อการปรับตัวในการเรียนรวมทุกด้าน คือ การมีส่วนร่วมในการอภิปรายการเสนอ ความคิดเห็น การเป็นผู้นำกลุ่ม ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำรงชีวิตภายในมหาวิทยาลัยนั้น อำนาจ หงษา (2545) ได้ศึกษาพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์มีผลมากที่สุด รองลงไปคือ รายได้ของผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน และบุคลิกภาพ

สำหรับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนหูหนวกระดับประถมชั้น สุชาดา ชัยวรศิลป์ (2541) ได้ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการปรับตัวของนักเรียนที่พิการทางการได้ยินที่เรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษาในเขตกรุงเทพฯ พบว่า ในด้านความเชื่อมั่นในการพูดกับเพื่อนทั่วไปนั้นนักเรียนร้อยละ 30 ไม่กล้าพูดกับเพื่อนทั่วไป เพราะกลัวว่าเพื่อนจะฟังไม่เข้าใจ กลัวพูดผิด กลัวเพื่อนล้อ ในด้านความต้องการ นักเรียนต้องการใช้ภาษาพูดในการติดต่อกับบุคคลทั่วไป และต้องการให้บุคคลทั่วไปใช้ภาษาพูดกับนักเรียน บางส่วนต้องการใช้วิธีการสื่อสารทุกรูปแบบ ต้องการให้ถามซ้ำเมื่อฟังไม่เข้าใจ ช่วยบอกเมื่อพูดผิด ชวนพูดคุยแบบตัวต่อตัว และต้องการรับบริการฝึกพูด ด้านการเรียนร้อยละ 35 – 45 มีปัญหาเรื่องคิดตามไม่ทัน เพราะครูพูดเร็ว ไม่เข้าใจศัพท์บางคำ อยากให้ครูพูดช้าๆ และพูดเสียงธรรมดา ส่วนความต้องการอื่นๆนั้น นักเรียนต้องการฝึกอ่าน ฝึกเขียน หนังสือที่มีภาพประกอบมากๆ โทรทัศน์สำหรับช่วยสอนวิชาต่างๆ และต้องการให้การบรรยายทางโทรทัศน์มีลักษณะพูดช้าๆ และมีท่าทางประกอบคำพูด ด้านการปรับตัวกับเพื่อนทั่วไป นักเรียนจะเล่นกับเพื่อนทั่วไป แต่มีปัญหาคือ ฟังเพื่อนพูดไม่เข้าใจเพราะเพื่อนไม่ใช้ท่าทางประกอบการพูด อยากให้เพื่อนพูดช้าๆ และด้านการปรับตัวกับบรรยากาศการเรียนการสอน นักเรียนต้องการเรียนร่วมกับเพื่อนทั่วไป ต้องการให้มีผู้อ่านข้อสอบให้ฟัง เพิ่มเวลาสอบ ไม่ต้องการให้มีเสียงรบกวนจากภายนอก และเสียงพูดคุยของเพื่อนในห้องเรียน ต้องการให้มีแสงสว่างมากกว่าเดิม มีป้ายบอกทาง มีสัญญาณไฟกระพริบบอกการเข้าเรียนและเลิกเรียนมากกว่าเสียงกริ่ง

Beeber, อัจฉราพร สีหิรัญวงศ์, Schwartz, Funk, นพพร ว่องสิริมาศ (2550) ได้ศึกษาการประเมินความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง เพื่อเปรียบเทียบความเที่ยงตรงของแบบวัดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของโรเซนเบอร์ก (Rosenberg, 1965) กับแบบวัดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองฉบับภาษาไทยที่แปลโดยฐานิย์ ตั้งจิตภักดีกุล (2554) โดยศึกษาในกลุ่มสตรีวัยรุ่นไทยจำนวน 765 คน และหญิงวัยรุ่นอเมริกันจำนวน 397 คนกลุ่มทั้งสองนี้ มีความใกล้เคียงกันในเรื่องอายุ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม และระดับการศึกษาสรุปได้ว่า ผลของการใช้แบบวัดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและอเมริกัน มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า

ความแตกต่างทางวัฒนธรรม จะมีผลต่อ โครงสร้างของแบบวัดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง สำหรับ เรื่องภาษาที่ใช้พบว่า แบบวัดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองฉบับภาษาไทย ข้อ 8 และ 9 ก่อนข้างเข้าใจ ยาก ซึ่งสอดคล้อง กับปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อใช้แบบวัดนี้ ในฉบับภาษาจีน เกาหลี สเปนและอิหร่าน ผล การวิเคราะห์องค์ประกอบภายใน พบว่าแบบวัดทั้งสองนี้มีองค์ประกอบเดียวซึ่งสอดคล้องกับ เป้าหมายของการสร้างแบบวัดนี้ตั้งแต่แรกว่า ต้องการให้เป็นแบบวัดองค์ประกอบเดียว

เกษร ปิ่นทับทิม วรณิ จันทรสว่าง และปิยะนุช จิตตุนนท์ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนและพฤติกรรมสร้างเสริมสุขภาพของ วัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยินใน โรงเรียน โสตศึกษาภาคใต้ ในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ใน โรงเรียน โสตศึกษาจังหวัดสงขลา และ โรงเรียน โสตศึกษาจังหวัด นครศรีธรรมราช จำนวน 120 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามความภาคภูมิใจในตนเอง แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตน และแบบสอบถามพฤติกรรมสร้างเสริมสุขภาพ ผล การ วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (คะแนนความ ภาคภูมิใจระหว่าง 19 - 27) และมีการรับรู้ความสามารถของตนอยู่ในระดับสูง

จากแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความแนวคิด และทฤษฎี ของความภาคภูมิใจในตนเอง ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าคนที่มีความบกพร่องทาง การได้ยิน ส่วนใหญ่จะประสบกับความยุ่งยากในการใช้ชีวิตทุกๆด้าน อันเนื่องมาจากการสูญเสีย การได้ยิน และได้รับการเลี้ยงดูอบรมสั่งสอน และการสนับสนุนการเข้าร่วมกิจกรรมทั้งด้าน การศึกษาและสังคมจากครอบครัว ที่อาจไม่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็น หรือการถูกเลือก ปฏิบัติจากสังคมทั้งในระดับครอบครัว เนื่องจากในกระบวนการหล่อหลอมความรู้สึกภาคภูมิใจใน ตนเองแต่ละช่วงวัยนั้น มีความเกี่ยวโยงสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีผลกระทบต่อจิตใจ สังคมและ อารมณ์มาก อีกทั้งการขาดแคลนภาษาที่จะใช้ในการสื่อสารจึงทำให้พวกเขาไม่มีความมั่นใจใน ตนเอง มองว่าตนเองไม่มีความสามารถ ไม่เท่าเทียมคนอื่น จึงอาจส่งผลกระทบต่อความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าสนใจ เพราะความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคล มีความสำคัญในบทบาทที่เป็น พื้นฐานนำไปสู่การพัฒนาสังคมทุกระดับ เพราะ องค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาสังคมประเทศ ชาติทั้งในระดับครอบครัว สถานศึกษา และการประกอบอาชีพ ย่อมต้องการทรัพยากรบุคคลที่มี ลักษณะของความภาคภูมิใจในตนเองสูง นั่นคือ เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในประสิทธิภาพหรือศักยภาพ ของตน (self-efficacy) มีความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง (self-worth) มีลักษณะยอมรับความเป็นตัวตน ของตัวเอง หรือมีทัศนคติที่ดีในการมองตนเองในด้านบวก (positive self-concept) และยอมรับความ คิดเห็นของผู้อื่น มีพลังชีวิตที่มีคุณภาพ สามารถแสดงความคิดเห็นและความต้องการของตนเองได้

อย่างตรงตามความเป็นจริง สามารถพัฒนาตนเอง หรือปรับตัวใช้ชีวิตร่วมอยู่ในสังคมได้ดี และมีประสิทธิภาพ จึงจะเป็นพลังทรัพยากรบุคคลที่มีส่วนพัฒนาการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับเพศ ประเภทการได้ยิน(บกพร่องทางการได้ยิน และ มีการได้ยิน) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่แตกต่างกันของทั้งสองกลุ่มว่า มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเอง หรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้อาจมีความเกี่ยวข้องไปสู่การปรับตัวในการใช้ชีวิต และการประสบความสำเร็จการศึกษาในมหาวิทยาลัย ซึ่งน่าจะเป็นกุญแจสำคัญ ที่จะนำไปสู่การมีวิถีชีวิตอิสระ มีความมั่นคงในอาชีพ ช่วยส่งเสริมให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และมีส่วนร่วมอยู่ในสังคมแวดล้อมอย่างเท่าเทียม และมีความสุขต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา เพื่อศึกษาความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวม ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับนักศึกษาที่มีการได้ยินปกติ ของวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล โดยการวิจัยครั้งนี้ได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการการวิจัยในคน สาขาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลเรียบร้อยแล้ว มีการดำเนินการวิจัยระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนพฤษภาคม 2557 รวมระยะเวลา 4 เดือน มีรายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 ประชากร

ประชากรที่ศึกษา คือ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอนุหนวกศึกษา ของวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 5 จำแนกเป็น นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 115 คน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน จำนวน 52 คน รวม 167 คน

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอนุหนวกศึกษา ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 5 ทั้งเพศชายและหญิง จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน วิชาเอกวิชาการสอนภาษาไทย ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมคนหูหนวก ศิลปกรรมประยุกต์ด้านเครื่องดินเผา และ เทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา โดยสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (systematic sampling) จากบัญชีรายชื่อของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

กลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษาที่มีการได้ยินวิชาเอกภาษาอังกฤษเมื่อไทย โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสุ่มเชิงเดียว (simple random sampling) สุ่มตัวอย่างจากตารางเลขสุ่ม

3.2.1 วิธีการคำนวณหาขนาดตัวอย่าง

คำนวณหาขนาดตัวอย่าง ด้วยสูตรขนาดตัวอย่างในการทดสอบสมมุติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน กำหนดให้ขนาดตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเท่ากัน และทดสอบสมมุติฐานด้านเดียว (วิลโล กุศลวิศิษฐ์กุล, 2549) โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้

$$m = \frac{2s_p^2(z_\alpha + z_\beta)^2}{(\bar{x}_1 - \bar{x}_2)^2}$$

m = ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้จากสูตรขนาดตัวอย่าง

\bar{x}_1 = ค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ของกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

\bar{x}_2 = ค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ของกลุ่มนักศึกษาที่มีทางการได้ยิน

s_p^2 = ความแปรปรวนร่วมของทั้ง 2 กลุ่ม, $s_p^2 = \frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2}$

s_1 = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

s_2 = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มนักศึกษาที่มีการได้ยิน

จากการทดสอบนำร่องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำนวน 16 คน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน ที่วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 15 คนพบว่า

$$n_1 = 16 \qquad \bar{x}_1 = 30.13 \qquad s_1 = 3.59$$

$$n_2 = 15 \qquad \bar{x}_2 = 27.88 \qquad s_2 = 3.74$$

$$s_p^2 = \frac{(16-1)3.59^2 + (15-1)3.74^2}{16+15-2} = 13.42$$

ระดับความเชื่อมั่น = 95 % ดังนั้น $\alpha = 0.05$ และ $Z_\alpha = 1.645$

กำลังของการทดสอบ = 90 % ดังนั้น $\beta = 0.10$ และ $Z_\beta = 1.282$

แทนค่าในสูตรได้ดังนี้

$$\begin{aligned} m &= \frac{2(13.42)(1.645 + 1.282)^2}{(30.13 - 27.88)^2} \\ &= \frac{229.95}{5.06} \\ &= 45.44 = 46 \end{aligned}$$

ดังนั้น ได้ขนาดตัวอย่างนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 46 คนและ นักศึกษา ที่มีการได้ยิน 46 คน

3.2.2 การสุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จากกรอบตัวอย่าง (sampling frame) คือ บัญชีรายชื่อ (list frame) ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 115 คน สุ่มตัวอย่างมา 46 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (systematic sampling) มีขั้นตอนการดำเนินการ โดย

ให้หมายเลขเรียงลำดับ(serial number) แก่นักศึกษาทุกคน ตั้งแต่ 001 – 115

คำนวณหาช่วงห่างของการเลือกตัวอย่าง (sampling interval, I)

$$I = \frac{N}{n} \quad N = 115 \quad n = 46$$

$$\text{แทนค่า ดังนี้} \quad I = \frac{115}{46} = 2.5 = 2$$

หมายความว่า จำนวนทุก ๆ 1 คน จะได้รับการสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง 1 คน สุ่มตัวอย่าง นักศึกษาคนแรกโดยสุ่มเลขสุ่มเริ่มต้น (random start) จากตารางเลขสุ่ม จนกระทั่งสุ่มนับได้ครบ 46 คน

3.2.3 การสุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่มีการได้ยิน

จากกรอบตัวอย่าง (sampling frame) คือ บัญชีรายชื่อของนักศึกษาที่มีการได้ยิน จำนวน 52 คน ให้หมายเลขเรียงลำดับ(serial number) แก่นักศึกษาทุกคน ตั้งแต่ 01 – 52 เลือก ตัวอย่างมา 46 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเชิงเดียว (simple random sampling) จากตารางเลขสุ่ม

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ คือ แบบสอบถามทางสังคมด้านความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป และตอนที่ 2 แบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปรวม 25 ข้อ แบ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน 9 ข้อ คือ ข้อ 1 – 9 ซึ่งถามนักศึกษาทั้งสองกลุ่มได้แก่ อายุ เพศ วิชาเอก ชั้นปีที่เรียน คะแนนเฉลี่ยสะสม อาชีพของบิดามารดา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว และระดับการได้ยิน ส่วนข้อที่ 10 – 25 เป็นคำถามด้านข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความบกพร่องทางการได้ยิน ได้แก่ คำถามด้านประวัติความบกพร่องทางการได้ยิน การศึกษาระดับประถม และมัธยมศึกษา การเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชนคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และการสื่อสาร

ตอนที่ 2 การประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง

เป็นแบบสอบถามสำหรับนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของ Rosenberg ฉบับภาษาไทย(Rosenberg Self – Esteem Scale : RSES - Thai Version) ที่แปลโดย นวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล,สุวรรณ อรุณพงศ์ไพศาล และคณะ (2554) มีข้อคำถาม 10 ข้อ แต่ละข้อมี 4 คำตอบให้เลือก ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างมาก เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยอย่างมาก โดยแยกหัวข้อเป็นคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่มีผลกระทบต่อความรู้สึกทั้งเชิงบวก และเชิงลบ อย่างละ 5 ข้อ กำหนดคะแนนของคำตอบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Likert-type scale) ดังนี้

สำหรับข้อคำถามที่ 1, 3, 4, 7 และ 10 เป็นคำถามเชิงบวก มีเกณฑ์ให้คะแนนคือ

เห็นด้วยอย่างมาก (Strongly agree)	= 4
เห็นด้วย (Agree)	= 3
ไม่เห็นด้วย(Disagree)	= 2
ไม่เห็นด้วยอย่างมาก (Strongly disagree)	= 1

สำหรับข้อคำถามที่ 2, 5, 6, 8, และ 9 เป็นคำถามเชิงลบ มีเกณฑ์ให้คะแนนคือ

เห็นด้วยอย่างมาก (Strongly agree)	= 1
เห็นด้วย (Agree)	= 2
ไม่เห็นด้วย(Disagree)	= 3
ไม่เห็นด้วยอย่างมาก (Strongly disagree)	= 4

การแปลผลคะแนนความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง

ใช้หลักอิงเกณฑ์ โดยคะแนนความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง มีค่าระหว่าง 10 ถึง 40 คะแนน (นวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล, สุวรรณ อรุณพงศ์ไพศาล และคณะ, 2554) แบ่งช่วงคะแนนออกเป็น 3 ระดับเท่าๆกัน ดังนี้

คะแนนระหว่าง 10 ถึง 19 คะแนน หมายถึง มีความภาคภูมิใจในตนเองระดับต่ำ
 คะแนนระหว่าง 20 ถึง 29 คะแนน หมายถึง มีความภาคภูมิใจในตนเองระดับปานกลาง
 คะแนนระหว่าง 30 ถึง 40 คะแนน หมายถึง มีความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูง

สำหรับคะแนนเฉลี่ยของความภาคภูมิใจรายข้อ แบ่งช่วงคะแนนเป็น 3 ระดับเท่าๆกัน

คือ

- 1 – 1.9 หมายถึง มีความภาคภูมิใจในตนเองระดับต่ำ
- 2 – 2.9 หมายถึง มีความภาคภูมิใจในตนเองระดับปานกลาง
- 3 – 4.0 หมายถึง มีความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูง

3.4 การสร้าง และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยไม่ได้สร้างเครื่องมือขึ้นใหม่ แต่เลือกใช้แบบประเมินความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของ Rosenberg ฉบับภาษาไทย (Rosenberg Self – Esteem Scale : RSES - Thai Version) ที่แปลและตรวจสอบคุณภาพความเชื่อถือได้ (Cronbach alpha = 0.849) จากการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น โดย นวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล, สุวรรณ อรุณพงศ์ไพศาล และคณะ (2554) มีขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังนี้

1. ศึกษา ค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดขอบเขตของหัวข้อที่จะศึกษา ศึกษา ค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. ศึกษาแบบสอบถาม และนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอรับคำแนะนำ
4. ติดต่อประสานงานการขออนุญาตใช้แบบสอบถามฉบับแปลเป็นภาษาไทย จากเจ้าของลิขสิทธิ์และได้รับการอนุญาตให้ใช้ได้แล้ว

5. เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอรับคำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาที่เหมาะสม การเสนอขอการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน และการนำแบบสอบถามไปใช้ในการทดสอบกับนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม

6. เสนอแบบสอบถามที่ได้รับอนุญาตให้ใช้ได้แล้ว เพื่อขอรับการรับรอง จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนสายสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล (MU-SSIRB)

7. เมื่อได้รับการรับรองแล้ว ผู้วิจัยแปลงแบบสอบถามเป็นภาษาไทย เพื่อทำเป็นแบบสอบถามมัลติมีเดียภาษาไทย โดยมีขั้นตอนการแปล ดังนี้

7.1 ประสานขอความร่วมมือจากอาจารย์ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 3 คน และล่ามภาษามือ 2 คน จากภาควิชาอนุภาษศึกษา ที่วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

7.2 แจกแบบสอบถามให้อาจารย์ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และล่ามภาษามือไทยซึ่งไม่เคยเห็น และไม่เคยทำแบบประเมินชุดนี้มาก่อน ได้ศึกษา จากนั้นได้อธิบายรายละเอียดและขั้นตอนต่างๆที่เกี่ยวข้องให้ทราบ และได้เชิญอาจารย์ที่มีการได้ยินที่มีความรู้ความเข้าใจภาษามือไทยเป็นอย่างดีเป็นผู้ให้การประเมิน

7.3 ให้ล่ามภาษามือไทยแปลตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป อาจารย์ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นผู้แปลตอนที่ 2 ความภาคภูมิใจในตนเอง

7.4 ให้ล่ามภาษามือไทยแปลข้อคำถามเป็นภาษามือ แล้วให้อาจารย์ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตอบแบบสอบถามทีละข้อ ในขั้นตอนนี้อาจารย์ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสับสนในประโยคคำถามเกี่ยวกับ “ ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ฉันไม่มีอะไรดีเลย ฉันรู้สึกว่าคุณเองไร้ค่า ฉันมีข้อดีหลายอย่าง ฉันอยากจะนับถือตนเองได้มากกว่านี้ ฯลฯ ” โดยขอให้ผู้วิจัย และล่ามภาษามืออธิบายและยกตัวอย่างเพิ่มเติม เพื่อให้เข้าใจข้อคำถามและคำตอบชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วนคำถามในส่วนที่เป็นข้อมูลทั่วไปไม่มีปัญหาในการตอบ

7.5 ผู้วิจัยอธิบายความหมาย และล่ามช่วยให้คำอธิบายเพิ่มเติมในแต่ละข้อ ซึ่งอาจารย์ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน บอกว่าเข้าใจมากขึ้น และสามารถตอบแบบสอบถามได้

7.6 ให้อาจารย์ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทำแบบสอบถามเป็นภาษามือ แล้วให้ล่ามภาษามือแปลเป็นภาษาพูดไทย

7.7 ให้ทำแบบสอบถามทั้ง 2 รูปแบบคือ แบบภาษามือแปลเป็นภาษาพูดไทย แล้วเปรียบเทียบกับภาษาเขียนไทย และแปลจากภาษาเขียนไทยเป็นภาษามือไทย โดยให้อาจารย์ ที่มีการได้ยิน และมีความรู้ความเข้าใจภาษามือเป็นอย่างดี ช่วยตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง

7.8 บันทึกวิธีทัศน์ทำเป็นแบบสอบถามทั้งสองตอนเป็นมัลติมีเดียภาษา มือไทย เพื่อให้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่วิทยาลัย ราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาที่มีการได้ยิน ใช้แบบสอบถามฉบับ ภาษาไทยที่จัดทำเป็นเอกสาร โดยนักศึกษาทั้งสองกลุ่มไม่ใช่ นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

8. นำแบบสอบถามไปทดสอบนำร่องกับกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และนักศึกษาที่มีการได้ยินหลักสูตรล่ามภาษามือไทย ที่วิทยาลัย ราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

9. ผู้วิจัยทำการทดสอบเครื่องมือประเมินความภาคภูมิใจในตนเอง โดยให้กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทำแบบสอบถามฉบับมัลติมีเดียภาษามือไทย โดยให้พิมพ์ ข้อความ และทำเครื่องหมาย ✓ ใน ที่ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาในแบบสอบถามข้อมูล ทั่วไป และแบบความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองที่บันทึกลงในคอมพิวเตอร์ สำหรับนักศึกษาที่มีการได้ยินทำแบบสอบถามฉบับภาษาไทย

ข้อสังเกต ในการตอบแบบสอบถามมัลติมีเดียภาษามือไทย ของนักศึกษาที่มีความ บกพร่องทางการได้ยินพบว่า ไม่เป็นไปตามความต้องการ เนื่องจากมีข้อจำกัดของความเข้าใจใน ภาษาไทย และ ระยะเวลาในการจัดเก็บข้อมูล (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก เรื่อง ข้อจำกัดในการ จัดเก็บข้อมูลแบบมัลติมีเดียภาษามือไทย)

3.4.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จากการทดสอบนำร่องกับกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 16 คน ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และกลุ่มนักศึกษาที่มีการได้ยิน หลักสูตร ล่ามภาษามือไทย ชั้นปีที่ 2 จำนวน 15 คนที่วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่านักศึกษามี ความสับสน และยุ่งยากใจในการตอบเนื่องจากคำถามไม่ชัดเจนในส่วนข้อมูลทั่วไป จึงปรับปรุง แบบสอบถามดังนี้

ข้อที่ 11 เปลี่ยนคำตอบเป็น

โรงพยาบาลอำเภอ โรงพยาบาลจังหวัด โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ

ข้อที่ 14 เปลี่ยนคำตอบจาก วันที่ที่ได้รับการผ่าตัด เป็นการตอบอายุที่ได้รับการผ่าตัด ผังประสาทหูเทียม

ข้อที่ 17 เปลี่ยนคำถามจาก “ การเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคน ” เป็น “ การเข้าร่วม กิจกรรมของชุมชนคนที่บกพร่องทางการได้ยิน ” และตัดคำตอบ “ เข้าร่วมเป็นบางครั้ง” โดยนับ รวมเข้าเป็นการเข้าร่วมกิจกรรม

ข้อที่ 22. ฉันสื่อสารกับเพื่อนๆ และอาจารย์ โดย

เขียนภาษาไทย อ่านปาก เขียนภาษาไทยและอ่านปาก

เปลี่ยนคำถามเป็น“ ภาษาหลักที่ฉันใช้สื่อสารกับเพื่อนและอาจารย์ที่มีการได้ยิน คือ”

ข้อที่ 23. เปลี่ยนคำถามจาก คนส่วนใหญ่ในครอบครัวสื่อสารกับฉันด้วยวิธี... เป็น

“ ภาษาหลักที่คนในครอบครัวใช้สื่อสารกับฉัน คือ... ” และเปลี่ยนคำตอบเป็น

เขียนภาษาไทย การพูด/อ่านปาก

ใช้ภาษามือ ใช้ภาษาท่าทาง

ข้อที่ 24. หากไม่ใช้ภาษามือในบ้าน ฉันสื่อสารกับครอบครัว โดย

เขียนภาษาไทย ใช้ภาษาท่าทาง

ใช้ภาษาไทย อื่นๆ เช่น.....

เปลี่ยนคำถามและคำตอบเป็น “ ภาษาหลักที่ฉันใช้สื่อสารกับครอบครัว คือ ”

เขียนภาษาไทย ใช้ภาษาท่าทาง

เขียนภาษาไทยและภาษาท่าทาง ภาษาพูด/อ่านปาก

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัย มีขั้นตอนการเก็บข้อมูลดังนี้

1. เมื่อได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนและอนุมัติให้ศึกษาวิจัยได้แล้ว ได้ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มทดสอบนำร่อง และกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำหนังสือขอความร่วมมือในการศึกษาวิจัยในกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและที่มีการได้ยินปกติ

2. ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ งานบริการการศึกษา และผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อขออนุญาตให้กลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมการศึกษาวิจัย

3. พิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยประสานงานกับหน่วยล่ามภาษามือ ของวิทยาลัยราชสุดา เพื่อขอใช้ล่ามภาษามือ ในการชี้แจงรายละเอียดของการศึกษาวิจัยให้ได้รับทราบเกี่ยวกับข้อมูลของผู้วิจัย วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการวิจัย ระยะเวลาในการจัดเก็บข้อมูล ประโยชน์ของการศึกษาวิจัย และ การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมศึกษาวิจัย ทั้งนี้ให้เป็นไปโดยสมัครใจ และสามารถยุติการเข้าร่วมวิจัยในช่วงใดก็ได้ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลต่อผู้วิจัยและล่ามภาษามือ ซึ่งการตอบรับหรือการปฏิเสธการเข้าร่วมศึกษาวิจัยครั้งนี้ ไม่มี

ผลเสียต่อกลุ่มตัวอย่าง หนึ่ง คำตอบ หรือข้อมูลทุกอย่างจะถือว่าเป็นความลับ และการนำเสนอข้อมูล การวิจัยจะนำเสนอในภาพรวม โดยไม่มีการระบุชื่อของผู้เข้าร่วมการวิจัย และหากผู้เข้าร่วมวิจัยมีข้อสงสัย สามารถสอบถามผู้วิจัย และล่ามภาษามือได้โดยตรงตลอดเวลา จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสอง กลุ่มลงลายมือชื่อในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย (สำหรับการตอบแบบสอบถาม) และหนังสือ แสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัย โดยได้รับการบอกกล่าวและเต็มใจ

4. นำข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามจากนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน มาวิเคราะห์ข้อมูล

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมัลติมีเดียภาษามือไทยของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และแบบสอบถามของนักศึกษาที่มีการได้ยิน
2. ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามของทั้งสองกลุ่ม
3. ลงรหัสข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ทำการประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ
4. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติที่ได้จากการประมวลผล โดยแยกวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ และสมมุติฐานในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีลำดับขั้นการวิเคราะห์ ดังนี้

1. สถิติพรรณนาเพื่ออธิบายคุณลักษณะข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน ด้วยค่าจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย มัชฐาน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนเบี่ยงเบนควอร์ไทล์ ได้แก่

1.1 ข้อมูลของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้แก่ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประวัติความบกพร่องทางการได้ยิน การศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมในสังคม ภาษา และการสื่อสาร และความถี่ของการใช้ภาษาสื่อสารที่คนในครอบครัวใช้กับนักศึกษา

1.2 ข้อมูลของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและที่มีการได้ยิน ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับ อายุ เพศ วิชาเอก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของบิดามารดา

1.3 ระดับคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และที่มีการได้ยิน

2. สถิติวิเคราะห์ โดยใช้สถิติทดสอบที (t – test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัย ดังนี้

2.1 ทดสอบค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักศึกษาที่มีการได้ยิน โดยใช้สถิติทดสอบ ที (t – test)

2.2 ทดสอบค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างเพศคะแนนเฉลี่ยสะสม ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน โดยใช้สถิติทดสอบที (t – test)

2.3 ทดสอบค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง และระดับรายได้ต่อเดือนของครอบครัวของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม โดยใช้สถิติทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (one –way analysis of variance)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน ได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ และการแปลผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำมาจัดเรียงลำดับการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมาย ตามประเด็นดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

- 1.1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยินของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรมสังคมของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.4 ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสารของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.5 ความถี่ของวิธีการสื่อสารที่คนในครอบครัวใช้กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.6 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีการได้ยิน
- 1.7 ระดับความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ส่วนที่ 2 ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง

- 2.1 ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 2.2 ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ส่วนที่ 3 ผลการทดสอบสมมุติฐาน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

วิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมาย ตามลักษณะข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ด้านต่างๆ ดังนี้

1.1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 65.2 สูญเสียการได้ยินระดับหูหนวก ร้อยละ 84.8 มีอายุอยู่ระหว่าง 23 – 25 ปี ร้อยละ 50.0 อายุเฉลี่ยเท่ากับ 24.09 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.96 ปี อายุต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 28 ปี นักศึกษาเรียนในวิชาเอกการสอนภาษาไทยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.6 เรียนชั้นปีที่ 5 ร้อยละ 73.9 คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ภาคเรียนก่อนหน้านี้นี้ ตั้งแต่ระดับ 3.00 – 4.00 คิดเป็นร้อยละ 82.6 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.26 คะแนนเฉลี่ย ต่ำสุด 2.41 สูงสุด 3.60 ส่วนใหญ่บิดาของนักศึกษาประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม คิดเป็นร้อยละ 30.4 และบิดาของนักศึกษาเสียชีวิตแล้ว 6 คน ส่วนมารดาของนักศึกษาประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม คิดเป็นร้อยละ 33.3 และมารดาของนักศึกษาเสียชีวิต 1 คน นักศึกษาส่วนใหญ่มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 32.6 รายได้เฉลี่ย 15,037 บาทต่อเดือน ส่วนเบี่ยงเบนควอร์ไทล์ 9,938.20 บาท รายได้ต่ำสุด 3,000 บาทต่อเดือน สูงสุด 50,000 บาทต่อเดือนดังรายละเอียด ตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำแนกตามลักษณะข้อมูลพื้นฐาน

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (ปี)		
19 – 22	10	21.4
23 – 25	23	50.0
26 – 28	13	28.3
รวม	46	100.0
อายุเฉลี่ย 24.09 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.96 ปี อายุต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 28 ปี		
เพศ		
หญิง	30	65.2
ชาย	16	34.8
รวม	46	100.0

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำแนกตามลักษณะข้อมูลพื้นฐาน (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
วิชาเอกที่ศึกษา		
การสอนภาษามือไทย	21	45.6
เทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา	13	28.3
ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมคนหูหนวก	8	17.4
ศิลปกรรมประยุกต์ด้านเครื่องดินเผา	4	8.7
รวม	46	100.0
ศึกษาชั้นปีที่		
ชั้นปีที่ 3	12	26.1
ชั้นปีที่ 5	34	73.9
รวม	46	100.0
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
< 2.50	1	2.2
2.50 – 2.99	7	15.2
3.00 – 4.00	38	82.6
รวม	46	100.0
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.26 คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด 2.41 สูงสุด 3.60		
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (บาท)		
< 10,000	15	32.6
10,000-14,999	11	23.9
15,000-19,999	5	10.9
20,000-29,999	11	23.9
30,000 +	4	8.7
รวม	46	100.0
รายได้เฉลี่ย 15,037 บาทต่อเดือน ส่วนเบี่ยงเบนควอร์ไทล์ 9,938.20 บาท รายได้ต่ำสุด 3,000 บาทต่อเดือน สูงสุด 50,000 บาทต่อเดือน		

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำแนกตามลักษณะข้อมูลพื้นฐาน (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพของบิดา		
เกษตรกรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน ประมง)	14	35.0
รับจ้าง	12	30.0
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	7	17.5
ทำธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	7	17.5
รวม	40	100.0
หมายเหตุ : บิดาเสียชีวิต 6 คน		
อาชีพของมารดา		
เกษตรกรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน ประมง)	15	33.3
ทำธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	13	28.9
รับจ้าง	10	22.2
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	7	15.6
รวม	45	100.0
หมายเหตุ : มารดาเสียชีวิต 1 คน		

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยินของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักศึกษาเป็นคนหูหนวก ร้อยละ 84.8 เริ่มมีความบกพร่องทางการได้ยินเมื่อเมื่ออายุ 1 – 4 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.5 เริ่มบกพร่องทางการได้ยินเมื่ออายุเฉลี่ย 3.07 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.40 ปี นักศึกษาได้ไปตรวจการได้ยินครั้งแรกที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 65.2 เคยได้รับเครื่องช่วยฟังร้อยละ 73.9 ในกรณีที่ได้รับเครื่องช่วยฟังพบว่า นักศึกษาใส่เครื่องช่วยฟังเป็นบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.8 ด้วยเหตุผลว่า ใส่แล้วรู้สึกเจ็บหู ได้ยินเสียงไม่ชัดเจน และไม่ได้ผ่าตัดฝังประสาทหูเทียม ร้อยละ 93.5 ดังรายละเอียด ตามตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยิน

ความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการได้ยิน		
หูหนวก	39	84.8
หูตึง	7	15.2
รวม	46	100.0
อายุที่เริ่มมีความบกพร่องทางการได้ยิน (ปี)		
< 1	15	32.6
1 – 4	20	43.5
5 – 9	8	17.4
10 - 14	3	6.5
รวม	46	100.0
อายุเฉลี่ย 3.07 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.40 ปี อายุต่ำสุด 3 เดือน สูงสุด 13 ปี		
การตรวจการได้ยินครั้งแรก		
โรงพยาบาลจังหวัด	30	65.2
โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ	11	23.9
โรงพยาบาลอำเภอ	5	10.9
รวม	46	100.0
การได้รับเครื่องช่วยฟัง		
เคยได้รับ	34	73.9
ไม่เคยได้รับ	12	26.1
รวม	46	100.0
อายุที่ได้รับเครื่องช่วยฟัง (ปี)		
2 – 4	9	26.5
5 – 9	20	58.8
10 - 14	5	14.7
รวม	46	100.0
อายุเฉลี่ย 6.53 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.96 ปี อายุต่ำสุด 2 ปี สูงสุด 13 ปี		

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยิน (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
ความถี่การใช้เครื่องช่วยฟัง กรณีได้รับเครื่องช่วยฟัง		
ใส่เครื่องช่วยฟังบางครั้ง	21	61.8
ไม่ใส่เครื่องช่วยฟัง	10	29.4
ใส่เครื่องช่วยฟังประจำ	3	8.8
รวม	46	100.0
การผ่าตัดฝังประสาทหูเทียม		
ไม่ได้ผ่าตัด	43	93.5
ผ่าตัด	3	6.5
รวม	46	100.0

1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาระดับประถม มัธยมศึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรมสังคมของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักศึกษาเข้าเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียน โสตศึกษา คิดเป็นร้อยละ 67.4 เรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน โสตศึกษา ร้อยละ 80.4 ส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนที่บกพร่องทางการได้ยิน คิดเป็นร้อยละ 87.0 ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนบกพร่องทางการได้ยิน

การศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมสังคม	จำนวน	ร้อยละ
การเข้าโรงเรียนในระดับประถมศึกษา		
โรงเรียน โสตศึกษา	31	67.4
โรงเรียนเรียนร่วม	15	32.6
รวม	46	100.0
การเข้าโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา		
โรงเรียน โสตศึกษา	37	80.4
โรงเรียนเรียนร่วม	9	19.6
รวม	46	100.0

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนบกพร่องทางการได้ยิน (ต่อ)

การศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมสังคม	จำนวน	ร้อยละ
การเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน		
เข้าร่วมกิจกรรม	40	87.0
ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม	6	13.0
รวม	46	100.0

1.4 ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสารของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

พบว่านักศึกษาสามารถใช้ภาษาไทยได้ คิดเป็นร้อยละ 80.4 มีความเข้าใจการใช้ภาษาไทยของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและ คนที่มีการได้ยินบ้าง คิดเป็นร้อยละ 52.2 ส่วนใหญ่มีมารดาและบิดาเป็นคนที่มีการได้ยิน ร้อยละ 97.8 เท่ากัน นักศึกษามีการสื่อสารกับเพื่อนๆ และอาจารย์ที่มีการได้ยิน ด้วยวิธีเขียนภาษาไทยร่วมกับพูด/การอ่านปาก คิดเป็นร้อยละ 74.0 ในการสื่อสารกับครอบครัวนั้น ส่วนใหญ่คนในครอบครัวสื่อสารกับนักศึกษาด้วยการเขียนภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 36.9 และนักศึกษามีการสื่อสารกับคนในครอบครัวด้วยวิธีการเขียนภาษาไทย ร้อยละ 50.0 ดังรายละเอียด ตามตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร

ภาษาและการสื่อสาร	จำนวน	ร้อยละ
ความสามารถในใช้ภาษาไทย		
ใช้ภาษาไทยได้	37	80.4
ใช้ภาษาไทยได้เล็กน้อย	9	19.6
รวม	46	100.0
ความเข้าใจคนที่ใช้ภาษาไทย		
เข้าใจบ้าง	24	52.2
เข้าใจมาก	18	39.1
เข้าใจน้อย	4	8.7
รวม	46	100.0

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร (ต่อ)

ภาษาและการสื่อสาร	จำนวน	ร้อยละ
การได้ยินของมารดา		
เป็นคนที่มีการได้ยิน	45	97.8
เป็นคนหูหนวก	1	2.2
รวม	46	100.0
การได้ยินของบิดา		
เป็นคนที่มีการได้ยิน	45	97.8
เป็นคนหูตึง	1	2.2
รวม	46	100.0
การสื่อสารหลักที่ใช้กับเพื่อนและอาจารย์ที่มีการได้ยิน		
การเขียนภาษาไทยและอ่านปาก	34	74.0
การเขียนภาษาไทย	10	21.7
การอ่านปาก	2	4.3
รวม	46	100.0
การสื่อสารหลักที่คนในครอบครัวสื่อสารกับนักศึกษา		
การเขียนภาษาไทย	17	36.9
การใช้ภาษาพูด	15	32.6
การใช้ภาษาท่าทาง	13	28.3
ใช้ภาษามือไทย	1	2.2
รวม	46	100.0
ภาษาหลักที่นักศึกษาใช้สื่อสารกับคนในครอบครัว		
การเขียนภาษาไทย	23	50.0
ภาษาท่าทาง	12	26.1
ภาษามือไทย	6	13.0
การพูด	4	8.7
การเขียนและภาษาท่าทาง	1	2.2
รวม	46	100.0

1.5 ความถี่ของการสื่อสารหลักที่คนในครอบครัวใช้กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ส่วนใหญ่คนในครอบครัวใช้วิธีการหลักที่สื่อสารกับนักศึกษาด้วยการเขียนบ่อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.6 รองลงไปเป็นการใช้ภาษาท่าทาง คิดเป็นร้อยละ 39.1 และใช้การพูดหรืออ่านปาก และใช้ภาษามือในอัตราเท่าๆกันคือร้อยละ 37.0 ดังรายละเอียด ตามตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 จำนวน และร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลด้านภาษาและการสื่อสารหลักที่ใช้ในการสื่อสาร

ภาษาที่ใช้สื่อสาร	ความถี่ของการใช้ภาษาสื่อสารที่ครอบครัวใช้กับ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน			
	ใช้บ่อยๆ	ใช้นานๆครั้ง	ไม่ใช้เลย	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)
ภาษามือ	17 (37.0)	15 (32.6)	14 (30.4)	46 (100.0)
ภาษาท่าทาง	18 (39.1)	16 (34.8)	12 (26.1)	46 (100.0)
การพูด/อ่านปาก	17 (37.0)	19 (41.3)	10 (21.7)	46 (100.0)
การเขียน	21 (45.6)	16 (34.8)	9 (19.6)	46 (100.0)

1.6 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษาที่มีการได้ยินทั้งหมดเรียนวิชาเอกล่ามภาษามือไทย คิดเป็นร้อยละ 100.0 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คือ ร้อยละ 80.4 มีอายุระหว่าง 23 - 25 ปี ร้อยละ 50.0

อายุเฉลี่ย 22.28 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.67 ปี อายุต่ำสุด 19 ปี สูงสุด 26 ปี ส่วนใหญ่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 5 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.90 มีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ตั้งแต่ 3.00 – 4.00 คิดเป็นร้อยละ 93.5 ไม่มีผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 คะแนนเฉลี่ย 3.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.25 โดยมีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำสุด 2.67 สูงสุด 3.80 บิดามารดาของนักศึกษาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ในอัตราใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 41.3 และ ร้อยละ 39.0 ตามลำดับ ครอบครัวของนักศึกษามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 10,000 – 14,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.3 รองลงไป 15,000 – 19,999 บาท ร้อยละ 21.7 ค่ามัธยฐานเท่ากับ 15,123 บาท ส่วนเบี่ยงเบนควอร์ไทล์เท่ากับ 5,250 บาท รายได้เฉลี่ยต่ำสุด 6,000 บาท สูงสุด 90,000 บาท ดังรายละเอียด ตามตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีการได้ยื่น จำแนกตามข้อมูลพื้นฐาน

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (ปี)		
19 - 22	20	43.5
23 - 25	23	50.0
26 - 28	3	6.5
รวม	46	100.0
อายุเฉลี่ย 22.28 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.67 ปี อายุต่ำสุด 19 ปี สูงสุด 26 ปี		
เพศ		
หญิง	37	80.4
ชาย	9	19.6
รวม	46	100.0
ระดับชั้นปีที่เรียน		
ชั้นปีที่ 3	18	39.1
ชั้นปีที่ 5	28	60.9
รวม	46	100.0
คะแนนเฉลี่ยสะสม(GPA)		
< 2.50	0	0.0
2.50 - 2.99	3	6.5
3.00 - 4.00	43	93.5
รวม	46	100.0
คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.25 โดยมีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำสุด 2.67 สูงสุด คือ 3.80		
อาชีพของบิดา		
เกษตรกรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน ประมง)	19	41.3
รับจ้าง	13	28.3
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	7	15.2
ทำธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	7	15.2
รวม	46	100.0

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีการได้ยื่น จำแนกตามข้อมูลพื้นฐาน (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพของมารดา		
เกษตรกรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน ประมง)	18	39.0
รับจ้าง	15	33.0
ทำธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	7	15.0
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	6	13.0
รวม	46	100.0
รายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน (บาท)		
< 10,000	8	17.4
10,000 - 14,999	13	28.3
15,000 - 19,999	10	21.7
20,000 - 29,999	7	15.2
30,000 +	8	17.4
รวม	46	100.0
รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีค่ามัธยฐาน 15,123 บาท ส่วนเบี่ยงเบนควอร์ไทล์ 5,250 บาท		
รายได้เฉลี่ยต่ำสุด 6,000 บาท สูงสุด 90,000 บาท		

1.7 ระดับความรู้สึกลึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนใหญ่มีคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองระดับปานกลาง ร้อยละ 73.9 ภาคภูมิใจในระดับสูง ร้อยละ 26.1 ส่วนนักศึกษาที่มีการได้ยิน มีคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูง ร้อยละ 84.8 ภาคภูมิใจในระดับปานกลาง ร้อยละ 15.2 ไม่มีผู้ที่มีความรู้สึกลึกภาคภูมิใจในระดับต่ำ รายละเอียด ตามตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และที่มีการได้ยิน
จำแนกตามระดับคะแนนความรู้สึภาคภูมิใจในตนเอง

คะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง	จำนวน	ร้อยละ
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน		
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับต่ำ (10 -19)	0	0.0
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับปานกลาง (20 -29)	34	73.9
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูง (30 -40)	12	26.1
รวม	46	100.0
นักศึกษาที่มีการได้ยิน		
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับต่ำ (10 -19)	0	0.0
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับปานกลาง (20 -29)	7	15.2
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูง (30 -40)	39	84.8
รวม	46	100.0

ส่วนที่ 2 ความรู้สึภาคภูมิใจในตนเอง

นักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ได้ตอบแบบเกี่ยวกับความรู้สึภาคภูมิใจในตนเอง ที่มีข้อ
คำถาม จำนวน 10 ข้อ ได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกดังนี้

2.1 ความรู้สึภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สำหรับข้อคำถามเชิงบวก 5 ข้อ คือ ข้อที่ 1 3 4 7 และ 10 นักศึกษาตอบความรู้สึกเห็น
ด้วยในข้อคำถามที่ 3 จำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.4 รองลงไปเป็นข้อที่ 1 4 และ 10 คิดเป็น
ร้อยละ 65.2 และ ข้อที่ 7 คิดเป็นร้อยละ 63.0 มีผู้ที่รู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างมากเพียง 1 คน ส่วนข้อ
คำถามเชิงลบ 5 ข้อ คือข้อที่ 2 5 6 8 และ 9 นักศึกษาตอบความรู้สึกเห็นด้วย ในข้อคำถามที่ 2
จำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.2 รองลงไปเป็นข้อคำถามที่ 8 คิดเป็นร้อยละ 54.3 คะแนนเฉลี่ย
โดยรวมของทุกข้อคำถามคือ 2.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.29

สังเกตได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ตอบความคิดเห็นต่อตนเองในระดับที่เห็นด้วย ทั้งใน
ข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบ รายละเอียด ตามตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามระดับความคิดเห็นต่อตนเองในแต่ละข้อคำถาม

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นต่อตนเอง				ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s)	ระดับความภาคภูมิใจในตนเอง
	เห็นด้วยอย่าง มาก	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่าง มาก			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง	15(32.6)	30 (65.2)	1 (2.2)	0 (0.0)	3.30	0.51	สูง
บางครั้งฉันคิดว่าฉันไม่มีอะไรดีเลย	2 (4.3)	30 (65.2)	13 (28.3)	1 (2.2)	2.28	0.58	ปานกลาง
ฉันรู้สึกว่าการมีข้อดีหลายอย่าง	11(23.9)	31 (67.4)	4 (8.7)	0 (0.0)	3.15	0.56	สูง
ฉันสามารถทำสิ่งต่างๆได้ดีพอๆกับคนส่วนใหญ่	14(30.4)	30 (65.2)	1 (2.2)	1 (2.2)	3.24	0.60	สูง
ฉันรู้สึกว่าตัวฉันไม่ค่อยมีอะไรให้ภูมิใจมากนัก	7 (15.2)	22 (47.8)	13 (28.3)	4 (8.7)	2.30	0.84	ปานกลาง
บางครั้งฉันรู้สึกว่าตนเองช่างไร้ประโยชน์	10(21.7)	22 (48.0)	12 (26.0)	2 (4.3)	2.13	0.81	ปานกลาง
ฉันรู้สึกว่าตนเองมีค่าอย่างน้อยก็พอๆกับคนอื่น	14(30.0)	29 (63.0)	3 (7.0)	0 (0.0)	3.24	0.57	สูง
ฉันอยากจะทำมันดีกว่าตัวเองได้มากกว่านี้	9 (19.6)	25 (54.3)	11 (23.9)	1 (2.2)	2.09	0.73	ปานกลาง
ฉันค่อนข้างจะรู้สึกว่าฉันเป็นคนล้มเหลวไปเสียทุกอย่าง	2 (4.3)	19 (41.3)	17 (37.0)	8 (17.4)	2.67	0.82	ปานกลาง
ฉันมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง	13(28.3)	30 (65.2)	3 (6.5)	0 (0.0)	3.22	0.55	สูง
คะแนนความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวม					2.77	0.29	ปานกลาง

2.2 ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษามีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

สำหรับข้อคำถามเชิงบวก 5 ข้อ คือ ข้อที่ 1 3 4 7 และ 10 นักศึกษาตอบความรู้สึกเห็นด้วยในข้อคำถามที่ 1 จำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.6 รองลงมาเป็นข้อที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 65.5 และ ข้อที่ 10 คิดเป็นร้อยละ 63.0 มีผู้ที่รู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างมากเพียง 1 คน ส่วนข้อคำถามเชิงลบ 5 ข้อ คือข้อที่ 2 5 6 8 และ 9 นักศึกษาตอบความรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างมาก ในข้อคำถามที่ 9 จำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.0 รองลงมาเป็นความรู้สึกไม่เห็นด้วยในข้อคำถามที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 56.5 และข้อคำถามที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 54.4 คะแนนเฉลี่ยโดยรวมของทุกข้อคำถามคือ 3.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.39

การตอบคำถามของนักศึกษาที่มีการได้ยิน จะเป็นไปได้เป็นอย่างดีสอดคล้องกับความเป็นจริง รายละเอียด ตามตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 จำนวนและค่าร้อยละ ของนักศึกษาที่มีการได้ยิน จำแนกตามระดับความคิดเห็นต่อตนเอง

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นต่อตนเอง				ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(s)	ระดับความภาคภูมิใจในตนเอง
	เห็นด้วยอย่างมาก	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างมาก			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง	13 (28.2)	32 (69.6)	1 (2.2)	0 (0.0)	3.26	0.49	สูง
บางครั้งฉันคิดว่าฉันไม่มีอะไรดีเลย	0 (0.0)	7 (15.2)	25 (54.4)	14 (30.4)	3.15	0.67	สูง
ฉันรู้สึกว่าฉันมีข้อดีหลายอย่าง	18 (39.1)	26 (65.5)	1 (2.2)	1 (2.2)	3.33	0.63	สูง
ฉันสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ดีพอๆกับคนส่วนใหญ่	22 (47.8)	24 (52.2)	0 (0.0)	0 (0.0)	3.48	0.51	สูง
ฉันรู้สึกว่าตัวฉันไม่ค่อมมีอะไรให้ภูมิใจมากนัก	1 (2.2)	3 (6.5)	26 (56.5)	16 (34.8)	3.24	0.67	สูง
บางครั้งฉันรู้สึกว่าตนเองช่างไร้ประโยชน์	1 (2.2)	6 (13.0)	17 (37.0)	22 (47.8)	3.30	0.79	สูง
ฉันรู้สึกว่าตนเองมีค่าอย่างน้อยก็พอๆกับคนอื่นๆ	15 (32.6)	20 (43.5)	11 (23.9)	0 (0.0)	3.09	0.76	สูง

ตารางที่ 4.9 จำนวนและค่าร้อยละ ของนักศึกษาที่มีการได้ยื่น จำแนกตามระดับความคิดเห็นต่อตนเอง (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็นต่อตนเอง				ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน(s)	ระดับ ความ ภาคภูมิใจ ในตนเอง
	เห็นด้วย อย่างมาก	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง มาก			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
ฉันอยากจะทำเหมือนตัวเอง ได้มากกว่านี้	7 (15.2)	22 (47.8)	13 (28.3)	4 (8.7)	2.30	0.84	ปานกลาง
ฉันค่อนข้างจะรู้สึกว่าการ ฉันเป็นคนล้มเหลวไป เสียทุกอย่าง	1 (2.2)	0 (0.0)	16 (34.8)	29 (63.0)	3.61	0.54	สูง
ฉันมีทัศนคติที่ดีต่อ ตนเอง	29 (63.0)	16 (34.8)	1 (2.2)	0 (0.0)	3.61	0.54	สูง
คะแนนความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวม					3.24	0.39	สูง

ส่วนที่ 3 ผลการทดสอบสมมุติฐาน

ผลของการทดสอบสมมุติฐานปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษา คือ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ดังต่อไปนี้

สมมุติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีคะแนนเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเอง 27.67 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.94 และนักศึกษาที่มีการได้ยิน มีคะแนนเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเอง 32.37 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.92

ผลการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (p-value < 0.01) รายละเอียด ตามตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษา	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วน			
			เบี่ยงเบน	t - test	df	p-value
มาตรฐาน						
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	46	27.67	2.94	6.498	90	<0.01**
นักศึกษาที่มีที่มีการได้ยิน	46	32.37	3.92			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สมมุติฐานที่ 2. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน เพศชายและหญิง มีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชาย มีค่าเฉลี่ยระดับคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 27.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.00 เพศหญิง 27.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.97 และนักศึกษาที่มีการได้ยินเพศชาย มีค่าเฉลี่ยระดับคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 32.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.30 เพศหญิง 32.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.68

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน (p-value = 0.900 และ 0.950 ตามลำดับ) รายละเอียด ตามตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองระหว่างเพศชายและเพศหญิงของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ปัจจัย	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t - test	df	p-value
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน						
เพศชาย	16	27.75	3.00			
เพศหญิง	30	27.63	2.97			
				0.122	44	0.900
นักศึกษาที่มีการได้ยิน						
เพศชาย	9	32.44	5.30			
เพศหญิง	37	32.35	3.68			
				0.063	44	0.950

สมมุติฐานที่ 3 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า จะมีความภาคภูมิใจมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.41 – 2.99 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 26.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.72 ผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.00 – 4.00 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 28.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.70 ส่วนนักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.50 – 2.99 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 30.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ 6.66 และผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.00 – 4.00 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 32.51 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.74

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.41 – 2.99 และ 3.00 – 4.00 ในกลุ่มของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.051$) ส่วนนักศึกษาที่มีการได้ยิน พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.50 – 2.99 และ 3.00 – 4.00 มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.179$) รายละเอียดตามตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t - test	df	p-value
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน						
2.41 – 2.99	8	26.13	3.72	1.669	44	0.051
3.00 – 4.00	38	28.00	2.70			
นักศึกษาที่มีการได้ยิน						
2.50 – 2.99	3	30.33	6.66	0.930	44	0.179
3.00 – 4.00	43	32.51	3.74			

หมายเหตุ : มีนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 1 คน ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม = 2.41

สมมุติฐานที่ 4 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง จะมีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่านักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่า

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำกว่า 10,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 27.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.45 ฐานะทางเศรษฐกิจ 10,000 – 14,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 26.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.13 ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจระหว่าง 15,000 – 19,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 27.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.67 ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจระหว่าง 20,000 – 29,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 28.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.91 ฐานะทางเศรษฐกิจ ตั้งแต่ 30,000 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 26.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.94

สำหรับนักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 34.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.50 ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ 10,000 – 14,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 30.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.29 ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจระหว่าง 15,000 – 19,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 34.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.65 ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ

ระหว่าง 20,000 – 29,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 32.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.07 และผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจตั้งแต่ 30,000 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 30.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.82

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.014$) รายละเอียด ตามตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของครอบครัวต่อเดือน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F - ratio	p-value
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (บาท)				0.579	0.6791
< 10,000	15	27.93	3.45		
10,000-14,999	11	26.82	3.13		
15,000-19,999	5	27.60	1.67		
20,000-29,999	11	28.55	2.91		
30,000 ⁺	4	26.75	2.94		
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05					
นักศึกษาที่มีการได้ยินปกติ				3.57	0.014*
< 10,000	8	34.63	2.50		
10,000-14,999	13	30.31	4.29		
15,000-19,999	10	34.70	3.65		
20,000-29,999	7	32.43	2.07		
30,000 ⁺	8	30.50	3.82		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน ได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ และการแปลผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำมาจัดเรียงลำดับการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมาย ตามประเด็นดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

- 1.1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยินของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรมสังคมของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.4 ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสารของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.5 ความถี่ของวิธีการสื่อสารที่คนในครอบครัวใช้กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.6 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีการได้ยิน
- 1.7 ระดับความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ส่วนที่ 2 ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง

- 2.1 ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 2.2 ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ส่วนที่ 3 ผลการทดสอบสมมุติฐาน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

วิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมาย ตามลักษณะข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ด้านต่างๆ ดังนี้

1.1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 65.2 สูญเสียการได้ยินระดับหูหนวก ร้อยละ 84.8 มีอายุอยู่ระหว่าง 23 – 25 ปี ร้อยละ 50.0 อายุเฉลี่ยเท่ากับ 24.09 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.96 ปี อายุต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 28 ปี นักศึกษาเรียนในวิชาเอกการสอนภาษาไทยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.6 เรียนชั้นปีที่ 5 ร้อยละ 73.9 คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ภาคเรียนก่อนหน้านี้ ตั้งแต่ระดับ 3.00 – 4.00 คิดเป็นร้อยละ 82.6 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.26 คะแนนเฉลี่ย ต่ำสุด 2.41 สูงสุด 3.60 ส่วนใหญ่บิดาของนักศึกษาประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม คิดเป็นร้อยละ 30.4 และบิดาของนักศึกษาเสียชีวิตแล้ว 6 คน ส่วนมารดาของนักศึกษาประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม คิดเป็นร้อยละ 33.3 และมารดาของนักศึกษาเสียชีวิต 1 คน นักศึกษาส่วนใหญ่มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 32.6 รายได้เฉลี่ย 15,037 บาทต่อเดือน ส่วนเบี่ยงเบนควอร์ไทล์ 9,938.20 บาท รายได้ต่ำสุด 3,000 บาทต่อเดือน สูงสุด 50,000 บาทต่อเดือนดังรายละเอียด ตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำแนกตามลักษณะข้อมูลพื้นฐาน

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (ปี)		
19 – 22	10	21.4
23 – 25	23	50.0
26 – 28	13	28.3
รวม	46	100.0
อายุเฉลี่ย 24.09 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.96 ปี อายุต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 28 ปี		
เพศ		
หญิง	30	65.2
ชาย	16	34.8
รวม	46	100.0

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำแนกตามลักษณะข้อมูลพื้นฐาน (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
วิชาเอกที่ศึกษา		
การสอนภาษามือไทย	21	45.6
เทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา	13	28.3
ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมคนหูหนวก	8	17.4
ศิลปกรรมประยุกต์ด้านเครื่องดินเผา	4	8.7
รวม	46	100.0
ศึกษาชั้นปีที่		
ชั้นปีที่ 3	12	26.1
ชั้นปีที่ 5	34	73.9
รวม	46	100.0
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
< 2.50	1	2.2
2.50 – 2.99	7	15.2
3.00 – 4.00	38	82.6
รวม	46	100.0
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.26 คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด 2.41 สูงสุด 3.60		
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (บาท)		
< 10,000	15	32.6
10,000-14,999	11	23.9
15,000-19,999	5	10.9
20,000-29,999	11	23.9
30,000 +	4	8.7
รวม	46	100.0
รายได้เฉลี่ย 15,037 บาทต่อเดือน ส่วนเบี่ยงเบนควอร์ไทล์ 9,938.20 บาท รายได้ต่ำสุด 3,000 บาทต่อเดือน สูงสุด 50,000 บาทต่อเดือน		

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำแนกตามลักษณะข้อมูลพื้นฐาน (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพของบิดา		
เกษตรกรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน ประมง)	14	35.0
รับจ้าง	12	30.0
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	7	17.5
ทำธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	7	17.5
รวม	40	100.0
หมายเหตุ : บิดาเสียชีวิต 6 คน		
อาชีพของมารดา		
เกษตรกรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน ประมง)	15	33.3
ทำธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	13	28.9
รับจ้าง	10	22.2
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	7	15.6
รวม	45	100.0
หมายเหตุ : มารดาเสียชีวิต 1 คน		

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยินของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักศึกษาเป็นคนหูหนวก ร้อยละ 84.8 เริ่มมีความบกพร่องทางการได้ยินเมื่อเมื่ออายุ 1 – 4 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.5 เริ่มบกพร่องทางการได้ยินเมื่ออายุเฉลี่ย 3.07 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.40 ปี นักศึกษาได้ไปตรวจการได้ยินครั้งแรกที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 65.2 เคยได้รับเครื่องช่วยฟังร้อยละ 73.9 ในกรณีที่ได้รับเครื่องช่วยฟังพบว่า นักศึกษาใส่เครื่องช่วยฟังเป็นบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.8 ด้วยเหตุผลว่า ใส่แล้วรู้สึกเจ็บหู ได้ยินเสียงไม่ชัดเจน และไม่ได้ผ่าตัดฝังประสาทหูเทียม ร้อยละ 93.5 ดังรายละเอียด ตามตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยิน

ความบกพร่องทางการได้ยิน	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการได้ยิน		
หูหนวก	39	84.8
หูตึง	7	15.2
รวม	46	100.0
อายุที่เริ่มมีความบกพร่องทางการได้ยิน (ปี)		
< 1	15	32.6
1 – 4	20	43.5
5 – 9	8	17.4
10 - 14	3	6.5
รวม	46	100.0
อายุเฉลี่ย 3.07 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.40 ปี อายุต่ำสุด 3 เดือน สูงสุด 13 ปี		
การตรวจการได้ยินครั้งแรก		
โรงพยาบาลจังหวัด	30	65.2
โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ	11	23.9
โรงพยาบาลอำเภอ	5	10.9
รวม	46	100.0
การได้รับเครื่องช่วยฟัง		
เคยได้รับ	34	73.9
ไม่เคยได้รับ	12	26.1
รวม	46	100.0
อายุที่ได้รับเครื่องช่วยฟัง (ปี)		
2 – 4	9	26.5
5 – 9	20	58.8
10 - 14	5	14.7
รวม	46	100.0
อายุเฉลี่ย 6.53 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.96 ปี อายุต่ำสุด 2 ปี สูงสุด 13 ปี		

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยิน (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
ความถี่การใช้เครื่องช่วยฟัง กรณีได้รับเครื่องช่วยฟัง		
ใส่เครื่องช่วยฟังบางครั้ง	21	61.8
ไม่ใส่เครื่องช่วยฟัง	10	29.4
ใส่เครื่องช่วยฟังประจำ	3	8.8
รวม	46	100.0
การผ่าตัดฝังประสาทหูเทียม		
ไม่ได้ผ่าตัด	43	93.5
ผ่าตัด	3	6.5
รวม	46	100.0

1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาระดับประถม มัธยมศึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรมสังคมของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักศึกษาเข้าเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียน โสตศึกษา คิดเป็นร้อยละ 67.4 เรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน โสตศึกษา ร้อยละ 80.4 ส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนที่บกพร่องทางการได้ยิน คิดเป็นร้อยละ 87.0 ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนบกพร่องทางการได้ยิน

การศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมสังคม	จำนวน	ร้อยละ
การเข้าโรงเรียนในระดับประถมศึกษา		
โรงเรียนโสตศึกษา	31	67.4
โรงเรียนเรียนร่วม	15	32.6
รวม	46	100.0
การเข้าโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา		
โรงเรียนโสตศึกษา	37	80.4
โรงเรียนเรียนร่วม	9	19.6
รวม	46	100.0

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนบกพร่องทางการได้ยิน (ต่อ)

การศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมสังคม	จำนวน	ร้อยละ
การเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน		
เข้าร่วมกิจกรรม	40	87.0
ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม	6	13.0
รวม	46	100.0

1.4 ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสารของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

พบว่านักศึกษาสามารถใช้ภาษาไทยได้ คิดเป็นร้อยละ 80.4 มีความเข้าใจการใช้ภาษาไทยของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและ คนที่มีการได้ยินบ้าง คิดเป็นร้อยละ 52.2 ส่วนใหญ่มีมารดาและบิดาเป็นคนที่มีการได้ยิน ร้อยละ 97.8 เท่ากัน นักศึกษามีการสื่อสารกับเพื่อนๆ และอาจารย์ที่มีการได้ยิน ด้วยวิธีเขียนภาษาไทยร่วมกับพูด/การอ่านปาก คิดเป็นร้อยละ 74.0 ในการสื่อสารกับครอบครัวนั้น ส่วนใหญ่คนในครอบครัวสื่อสารกับนักศึกษาด้วยการเขียนภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 36.9 และนักศึกษามีการสื่อสารกับคนในครอบครัวด้วยวิธีการเขียนภาษาไทย ร้อยละ 50.0 ดังรายละเอียด ตามตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร

ภาษาและการสื่อสาร	จำนวน	ร้อยละ
ความสามารถในใช้ภาษาไทย		
ใช้ภาษาไทยได้	37	80.4
ใช้ภาษาไทยได้เล็กน้อย	9	19.6
รวม	46	100.0
ความเข้าใจคนที่ใช้ภาษาไทย		
เข้าใจบ้าง	24	52.2
เข้าใจมาก	18	39.1
เข้าใจน้อย	4	8.7
รวม	46	100.0

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร (ต่อ)

ภาษาและการสื่อสาร	จำนวน	ร้อยละ
การได้ยินของมารดา		
เป็นคนที่มีการได้ยิน	45	97.8
เป็นคนหูหนวก	1	2.2
รวม	46	100.0
การได้ยินของบิดา		
เป็นคนที่มีการได้ยิน	45	97.8
เป็นคนหูตึง	1	2.2
รวม	46	100.0
การสื่อสารหลักที่ใช้กับเพื่อนและอาจารย์ที่มีการได้ยิน		
การเขียนภาษาไทยและอ่านปาก	34	74.0
การเขียนภาษาไทย	10	21.7
การอ่านปาก	2	4.3
รวม	46	100.0
การสื่อสารหลักที่คนในครอบครัวสื่อสารกับนักศึกษา		
การเขียนภาษาไทย	17	36.9
การใช้ภาษาพูด	15	32.6
การใช้ภาษาท่าทาง	13	28.3
ใช้ภาษามือไทย	1	2.2
รวม	46	100.0
ภาษาหลักที่นักศึกษาใช้สื่อสารกับคนในครอบครัว		
การเขียนภาษาไทย	23	50.0
ภาษาท่าทาง	12	26.1
ภาษามือไทย	6	13.0
การพูด	4	8.7
การเขียนและภาษาท่าทาง	1	2.2
รวม	46	100.0

1.5 ความถี่ของการสื่อสารหลักที่คนในครอบครัวใช้กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ส่วนใหญ่คนในครอบครัวใช้วิธีการหลักที่สื่อสารกับนักศึกษาด้วยการเขียนบ่อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.6 รองลงไปเป็นการใช้ภาษาท่าทาง คิดเป็นร้อยละ 39.1 และใช้การพูดหรืออ่านปาก และใช้ภาษามือในอัตราเท่าๆกันคือร้อยละ 37.0 ดังรายละเอียด ตามตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 จำนวน และร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลด้านภาษาและการสื่อสารหลักที่ใช้ในการสื่อสาร

ภาษาที่ใช้สื่อสาร	ความถี่ของการใช้ภาษาสื่อสารที่ครอบครัวใช้กับ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน			
	ใช้บ่อยๆ	ใช้นานๆครั้ง	ไม่ใช้เลย	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ภาษามือ	17 (37.0)	15 (32.6)	14 (30.4)	46 (100.0)
ภาษาท่าทาง	18 (39.1)	16 (34.8)	12 (26.1)	46 (100.0)
การพูด/อ่านปาก	17 (37.0)	19 (41.3)	10 (21.7)	46 (100.0)
การเขียน	21 (45.6)	16 (34.8)	9 (19.6)	46 (100.0)

1.6 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษาที่มีการได้ยินทั้งหมดเรียนวิชาเอกล่ามภาษามือไทย คิดเป็นร้อยละ 100.0 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คือ ร้อยละ 80.4 มีอายุระหว่าง 23 - 25 ปี ร้อยละ 50.0

อายุเฉลี่ย 22.28 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.67 ปี อายุต่ำสุด 19 ปี สูงสุด 26 ปี ส่วนใหญ่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 5 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.90 มีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ตั้งแต่ 3.00 – 4.00 คิดเป็นร้อยละ 93.5 ไม่มีผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 คะแนนเฉลี่ย 3.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.25 โดยมีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำสุด 2.67 สูงสุด 3.80 บิดามารดาของนักศึกษาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ในอัตราใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 41.3 และ ร้อยละ 39.0 ตามลำดับ ครอบครัวของนักศึกษามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 10,000 – 14,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.3 รองลงไป 15,000 – 19,999 บาท ร้อยละ 21.7 ค่ามัธยฐานเท่ากับ 15,123 บาท ส่วนเบี่ยงเบนควอร์ไทล์เท่ากับ 5,250 บาท รายได้เฉลี่ยต่ำสุด 6,000 บาท สูงสุด 90,000 บาท ดังรายละเอียด ตามตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีการได้ยื่น จำแนกตามข้อมูลพื้นฐาน

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (ปี)		
19 - 22	20	43.5
23 - 25	23	50.0
26 - 28	3	6.5
รวม	46	100.0
อายุเฉลี่ย 22.28 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.67 ปี อายุต่ำสุด 19 ปี สูงสุด 26 ปี		
เพศ		
หญิง	37	80.4
ชาย	9	19.6
รวม	46	100.0
ระดับชั้นปีที่เรียน		
ชั้นปีที่ 3	18	39.1
ชั้นปีที่ 5	28	60.9
รวม	46	100.0
คะแนนเฉลี่ยสะสม(GPA)		
< 2.50	0	0.0
2.50 - 2.99	3	6.5
3.00 - 4.00	43	93.5
รวม	46	100.0
คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.25 โดยมีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำสุด 2.67 สูงสุด คือ 3.80		
อาชีพของบิดา		
เกษตรกรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน ประมง)	19	41.3
รับจ้าง	13	28.3
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	7	15.2
ทำธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	7	15.2
รวม	46	100.0

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีการได้ยื่น จำแนกตามข้อมูลพื้นฐาน (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพของมารดา		
เกษตรกรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน ประมง)	18	39.0
รับจ้าง	15	33.0
ทำธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	7	15.0
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	6	13.0
รวม	46	100.0
รายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน (บาท)		
< 10,000	8	17.4
10,000 - 14,999	13	28.3
15,000 - 19,999	10	21.7
20,000 - 29,999	7	15.2
30,000 +	8	17.4
รวม	46	100.0
รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีค่ามัธยฐาน 15,123 บาท ส่วนเบี่ยงเบนควอร์ไทล์ 5,250 บาท		
รายได้เฉลี่ยต่ำสุด 6,000 บาท สูงสุด 90,000 บาท		

1.7 ระดับความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยื่น และนักศึกษาที่มีการได้ยื่น

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยื่น ส่วนใหญ่มีคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองระดับปานกลาง ร้อยละ 73.9 ภาคภูมิใจในระดับสูง ร้อยละ 26.1 ส่วนนักศึกษาที่มีการได้ยื่น มีคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูง ร้อยละ 84.8 ภาคภูมิใจในระดับปานกลาง ร้อยละ 15.2 ไม่มีผู้ที่มีความรู้สึกภาคภูมิใจในระดับต่ำ รายละเอียด ตามตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และที่มีการได้ยิน
จำแนกตามระดับคะแนนความรู้สึภาคภูมิใจในตนเอง

คะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง	จำนวน	ร้อยละ
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน		
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับต่ำ (10 -19)	0	0.0
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับปานกลาง (20 -29)	34	73.9
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูง (30 -40)	12	26.1
รวม	46	100.0
นักศึกษาที่มีการได้ยิน		
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับต่ำ (10 -19)	0	0.0
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับปานกลาง (20 -29)	7	15.2
ความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูง (30 -40)	39	84.8
รวม	46	100.0

ส่วนที่ 2 ความรู้สึภาคภูมิใจในตนเอง

นักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ได้ตอบแบบเกี่ยวกับความรู้สึภาคภูมิใจในตนเอง ที่มีข้อ
คำถาม จำนวน 10 ข้อ ได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกดังนี้

2.1 ความรู้สึภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สำหรับข้อคำถามเชิงบวก 5 ข้อ คือ ข้อที่ 1 3 4 7 และ 10 นักศึกษาตอบความรู้สึกเห็น
ด้วยในข้อคำถามที่ 3 จำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.4 รองลงไปเป็นข้อที่ 1 4 และ 10 คิดเป็น
ร้อยละ 65.2 และ ข้อที่ 7 คิดเป็นร้อยละ 63.0 มีผู้ที่รู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างมากเพียง 1 คน ส่วนข้อ
คำถามเชิงลบ 5 ข้อ คือข้อที่ 2 5 6 8 และ 9 นักศึกษาตอบความรู้สึกเห็นด้วย ในข้อคำถามที่ 2
จำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.2 รองลงไปเป็นข้อคำถามที่ 8 คิดเป็นร้อยละ 54.3 คะแนนเฉลี่ย
โดยรวมของทุกข้อคำถามคือ 2.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.29

สังเกตได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ตอบความคิดเห็นต่อตนเองในระดับที่เห็นด้วย ทั้งใน
ข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบ รายละเอียด ตามตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามระดับความคิดเห็นต่อตนเองในแต่ละข้อคำถาม

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นต่อตนเอง				ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s)	ระดับความภาคภูมิใจในตนเอง
	เห็นด้วยอย่าง มาก	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่าง มาก			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง	15(32.6)	30 (65.2)	1 (2.2)	0 (0.0)	3.30	0.51	สูง
บางครั้งฉันคิดว่าฉันไม่มีอะไรดีเลย	2 (4.3)	30 (65.2)	13 (28.3)	1 (2.2)	2.28	0.58	ปานกลาง
ฉันรู้สึกว่าการมีข้อดีหลายอย่าง	11(23.9)	31 (67.4)	4 (8.7)	0 (0.0)	3.15	0.56	สูง
ฉันสามารถทำสิ่งต่างๆได้ดีพอๆกับคนส่วนใหญ่	14(30.4)	30 (65.2)	1 (2.2)	1 (2.2)	3.24	0.60	สูง
ฉันรู้สึกว่าตัวฉันไม่ค่อยมีอะไรให้ภูมิใจมากนัก	7 (15.2)	22 (47.8)	13 (28.3)	4 (8.7)	2.30	0.84	ปานกลาง
บางครั้งฉันรู้สึกว่าตนเองช่างไร้ประโยชน์	10(21.7)	22 (48.0)	12 (26.0)	2 (4.3)	2.13	0.81	ปานกลาง
ฉันรู้สึกว่าตนเองมีค่าอย่างน้อยก็พอๆกับคนอื่น	14(30.0)	29 (63.0)	3 (7.0)	0 (0.0)	3.24	0.57	สูง
ฉันอยากจะทำมันดีกว่าตัวเองได้มากกว่านี้	9 (19.6)	25 (54.3)	11 (23.9)	1 (2.2)	2.09	0.73	ปานกลาง
ฉันค่อนข้างจะรู้สึกว่าฉันเป็นคนล้มเหลวไปเสียทุกอย่าง	2 (4.3)	19 (41.3)	17 (37.0)	8 (17.4)	2.67	0.82	ปานกลาง
ฉันมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง	13(28.3)	30 (65.2)	3 (6.5)	0 (0.0)	3.22	0.55	สูง
คะแนนความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวม					2.77	0.29	ปานกลาง

2.2 ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษามีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

สำหรับข้อคำถามเชิงบวก 5 ข้อ คือ ข้อที่ 1 3 4 7 และ 10 นักศึกษาตอบความรู้สึกเห็นด้วยในข้อคำถามที่ 1 จำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.6 รองลงไปเป็นข้อที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 65.5 และ ข้อที่ 10 คิดเป็นร้อยละ 63.0 มีผู้ที่รู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างมากเพียง 1 คน ส่วนข้อคำถามเชิงลบ 5 ข้อ คือ ข้อที่ 2 5 6 8 และ 9 นักศึกษาตอบความรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างมาก ในข้อคำถามที่ 9 จำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.0 รองลงไปเป็นความรู้สึกไม่เห็นด้วยในข้อคำถามที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 56.5 และข้อคำถามที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 54.4 คะแนนเฉลี่ยโดยรวมของทุกข้อคำถามคือ 3.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.39

การตอบคำถามของนักศึกษาที่มีการได้ยิน จะเป็นไปได้เป็นอย่างดีสอดคล้องกับความเป็นจริง รายละเอียด ตามตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 จำนวนและค่าร้อยละ ของนักศึกษาที่มีการได้ยิน จำแนกตามระดับความคิดเห็นต่อตนเอง

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นต่อตนเอง				ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(s)	ระดับ ความภาคภูมิใจ ในตนเอง
	เห็นด้วย อย่างมาก	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง มาก			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
โดยทั่วไป ฉันรู้สึกพอใจในตนเอง	13 (28.2)	32 (69.6)	1 (2.2)	0 (0.0)	3.26	0.49	สูง
บางครั้งฉันคิดว่า ฉันไม่มีอะไรดีเลย	0 (0.0)	7 (15.2)	25 (54.4)	14 (30.4)	3.15	0.67	สูง
ฉันรู้สึกว่าฉันมีข้อดี หลายอย่าง	18 (39.1)	26 (65.5)	1 (2.2)	1 (2.2)	3.33	0.63	สูง
ฉันสามารถทำสิ่งต่างๆได้ ดีพอๆกับคนส่วนใหญ่	22 (47.8)	24 (52.2)	0 (0.0)	0 (0.0)	3.48	0.51	สูง
ฉันรู้สึกว่าตัวฉันไม่ค่อม มีอะไรให้ภูมิใจมากนัก	1 (2.2)	3 (6.5)	26 (56.5)	16 (34.8)	3.24	0.67	สูง
บางครั้งฉันรู้สึกว่าตนเอง ช่างไร้ประโยชน์	1 (2.2)	6 (13.0)	17 (37.0)	22 (47.8)	3.30	0.79	สูง
ฉันรู้สึกว่าตนเองมีค่าอย่าง น้อยก็พอๆกับคนอื่น ๆ	15 (32.6)	20 (43.5)	11 (23.9)	0 (0.0)	3.09	0.76	สูง

ตารางที่ 4.9 จำนวนและค่าร้อยละ ของนักศึกษาที่มีการได้ยื่น จำแนกตามระดับความคิดเห็นต่อตนเอง (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็นต่อตนเอง				ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน(s)	ระดับ ความ ภาคภูมิใจ ในตนเอง
	เห็นด้วย อย่างมาก	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง มาก			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
ฉันอยากจะทำเหมือนตัวเอง ได้มากกว่านี้	7 (15.2)	22 (47.8)	13 (28.3)	4 (8.7)	2.30	0.84	ปานกลาง
ฉันค่อนข้างจะรู้สึกว่าการ ฉันเป็นคนล้มเหลวไป เสียทุกอย่าง	1 (2.2)	0 (0.0)	16 (34.8)	29 (63.0)	3.61	0.54	สูง
ฉันมีทัศนคติที่ดีต่อ ตนเอง	29 (63.0)	16 (34.8)	1 (2.2)	0 (0.0)	3.61	0.54	สูง
คะแนนความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวม					3.24	0.39	สูง

ส่วนที่ 3 ผลการทดสอบสมมุติฐาน

ผลของการทดสอบสมมุติฐานปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษา คือ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ดังต่อไปนี้

สมมุติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีคะแนนเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเอง 27.67 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.94 และนักศึกษาที่มีการได้ยิน มีคะแนนเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเอง 32.37 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.92

ผลการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (p-value < 0.01) รายละเอียด ตามตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษา	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วน			
			เบี่ยงเบน	t - test	df	p-value
มาตรฐาน						
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	46	27.67	2.94	6.498	90	<0.01**
นักศึกษาที่มีที่มีการได้ยิน	46	32.37	3.92			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สมมุติฐานที่ 2. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน เพศชายและหญิง มีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชาย มีค่าเฉลี่ยระดับคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 27.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.00 เพศหญิง 27.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.97 และนักศึกษาที่มีการได้ยินเพศชาย มีค่าเฉลี่ยระดับคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 32.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.30 เพศหญิง 32.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.68

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน (p-value = 0.900 และ 0.950 ตามลำดับ) รายละเอียด ตามตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองระหว่างเพศชายและเพศหญิงของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ปัจจัย	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t - test	df	p-value
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน						
เพศชาย	16	27.75	3.00	0.122	44	0.900
เพศหญิง	30	27.63	2.97			
นักศึกษาที่มีการได้ยิน						
เพศชาย	9	32.44	5.30	0.063	44	0.950
เพศหญิง	37	32.35	3.68			

สมมุติฐานที่ 3 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า จะมีความภาคภูมิใจมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.41 – 2.99 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 26.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.72 ผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.00 – 4.00 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 28.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.70 ส่วนนักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.50 – 2.99 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 30.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ 6.66 และผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.00 – 4.00 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 32.51 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.74

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.41 – 2.99 และ 3.00 – 4.00 ในกลุ่มของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.051$) ส่วนนักศึกษาที่มีการได้ยิน พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.50 – 2.99 และ 3.00 – 4.00 มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.179$) รายละเอียดตามตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t - test	df	p-value
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน						
2.41 – 2.99	8	26.13	3.72	1.669	44	0.051
3.00 – 4.00	38	28.00	2.70			
นักศึกษาที่มีการได้ยิน						
2.50 – 2.99	3	30.33	6.66	0.930	44	0.179
3.00 – 4.00	43	32.51	3.74			

หมายเหตุ : มีนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 1 คน ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม = 2.41

สมมุติฐานที่ 4 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง จะมีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่านักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่า

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำกว่า 10,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 27.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.45 ฐานะทางเศรษฐกิจ 10,000 – 14,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 26.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.13 ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจระหว่าง 15,000 – 19,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 27.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.67 ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจระหว่าง 20,000 – 29,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 28.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.91 ฐานะทางเศรษฐกิจ ตั้งแต่ 30,000 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 26.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.94

สำหรับนักศึกษาที่มีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 34.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.50 ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ 10,000 – 14,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 30.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.29 ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจระหว่าง 15,000 – 19,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 34.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.65 ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ

ระหว่าง 20,000 – 29,999 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 32.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.07 และผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจตั้งแต่ 30,000 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง 30.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.82

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.014$) รายละเอียด ตามตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของครอบครัวต่อเดือน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F - ratio	p-value
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (บาท)				0.579	0.6791
< 10,000	15	27.93	3.45		
10,000-14,999	11	26.82	3.13		
15,000-19,999	5	27.60	1.67		
20,000-29,999	11	28.55	2.91		
30,000 ⁺	4	26.75	2.94		
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05					
นักศึกษาที่มีการได้ยินปกติ				3.57	0.014*
< 10,000	8	34.63	2.50		
10,000-14,999	13	30.31	4.29		
15,000-19,999	10	34.70	3.65		
20,000-29,999	7	32.43	2.07		
30,000 ⁺	8	30.50	3.82		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผล

การศึกษาเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem) และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมวิจัย คือนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวน 46 คน และนักศึกษาที่มีการได้ยินจำนวน 46 คน ทั้งเพศชายและหญิง รวม 92 คน ที่กำลังศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอนุภาษศึกษา ชั้นปีที่ 3 และ ชั้นปีที่ 5 ของวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล โดยแบ่งหัวข้อการอภิปรายผลดังนี้

- 5.1 สรุปผลการวิจัย
- 5.2 การอภิปรายผลการวิจัย
- 5.3 ข้อจำกัดในการศึกษา
- 5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน ตามปัจจัยด้านเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวครั้งนี้ ผลการวิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจหลากหลาย และไม่สอดคล้องกับแนวคิดของ เทเรซา วี โครวี, (Teresa V. Crewe, 2003) ที่ได้ศึกษาในกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับวิทยาลัยแล้วพบว่ามีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเอง เช่น อายุที่เกิดความพิการ เพศ ระดับการได้ยินของนักศึกษา ระดับการศึกษา อาชีพ ระดับการได้ยินของพ่อแม่ และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว โดยผลการวิจัย สามารถสรุปและอภิปรายผลการวิจัย โดยแยกตามประเด็นต่างๆ ดังนี้

1) ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา

จากการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม จำนวน 92 คน พบว่าด้านข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล จำแนกอภิปรายตามประเภทการได้ยิน ได้ดังนี้

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อายุเฉลี่ย 24.09 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.96 ปี เรียน ชั้นปีที่ 5 ในวิชาเอกการสอนภาษาไทยมากที่สุด คะแนนเฉลี่ย 3.22 บิตาและมารดาของนักศึกษาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้ครอบครัวระดับปานกลาง เฉลี่ยต่อเดือน 15,037 บาท นักศึกษามีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกมากกว่าหูตึง ส่วนใหญ่เริ่มมีความบกพร่องทางการได้ยินเมื่ออายุระหว่าง 2 – 4 ปี เฉลี่ย 3.07 ปี ได้รับการตรวจการได้ยินในโรงพยาบาลจังหวัดมากกว่าโรงพยาบาลในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่เคยได้รับเครื่องช่วยฟัง แต่ใส่เป็นบางครั้ง ด้วยเหตุผลว่า ใส่เครื่องช่วยฟังแล้วรู้สึกเจ็บในหู ได้ยินเสียงไม่ชัด และไม่ได้ผ่าตัดฝังประสาทหูเทียม ส่วนการได้รับการศึกษาก่อนหน้าเข้าเรียนที่วิทยาลัยราชสุดานั้น พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนโสตศึกษา ทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สำหรับด้านภาษาและการสื่อสาร นักศึกษาสามารถใช้ภาษาไทยได้ และเข้าใจคนคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และที่มีการได้ยินที่ใช้ภาษาไทยได้ปานกลาง นักศึกษาทั้งหูหนวกและหูตึงมีมารดาและบิดาเป็นคนที่มีการได้ยินมากที่สุด (ร้อยละ 97.8) ส่วนใหญ่สื่อสารกับเพื่อนๆ และอาจารย์ที่มีการได้ยินด้วยวิธีเขียนภาษาไทยร่วมกับพูด/การอ่านปาก นักศึกษาและคนในครอบครัวสื่อสารกันด้วยวิธีการเขียนภาษาไทยมากที่สุด และใช้บ่อยที่สุด

นักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษาทั้งหมดเรียนวิชาเอกล่ามภาษาไทย เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 22.28 ปี อายุต่ำสุด - สูงสุดคือ 19 - 26 ปี เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 5 มากกว่าชั้นปีที่ 3 ส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) 3.00 – 4.00 เฉลี่ย 3.41 บิตามารดาของนักศึกษาส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม รองลงไปเป็นอาชีพรับจ้าง ครอบครัวมีรายได้ปานกลางเฉลี่ยต่อเดือน 15,123 บาท

2) ความภาคภูมิใจในตนเอง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษา ด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองระหว่างเพศชาย และเพศหญิงของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน สามารถจำแนกได้ดังนี้

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักศึกษาทั้งเพศชายและหญิง มีคะแนนเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเองระดับปานกลาง คือช่วงคะแนน 20 – 29 เฉลี่ย 27.67 และพบว่าคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองเพศ มีความใกล้เคียงกันโดยคะแนนเฉลี่ยเพศชาย 27.75 เพศหญิง 27.63 เมื่อแยกวิเคราะห์รายข้อ สังเกตว่าส่วนใหญ่ผู้ศึกษาตอบความคิดเห็นต่อตนเองในระดับที่เห็นด้วย ทั้งในข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบ โดยเฉพาะข้อคำถามเชิงลบข้อที่ 8 จากการสอบถามพบว่า ในขณะที่รู้สึกว่ามีภาคภูมิใจในตนเองระดับหนึ่งแล้ว และอยากมีความรู้สึกภูมิใจมากขึ้น จึงรู้สึกไม่เห็นด้วย ส่วนข้อคำถามเชิงลบ ข้อที่ 2 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่รู้สึกว่าบางครั้งตนเองไม่มีอะไรดีเลย

จากข้อมูลพื้นฐานนักศึกษามีความบกพร่องทางการได้ยิน ประกอบกับข้อมูลการวิเคราะห์ระดับความภาคภูมิใจในตนเอง สรุปได้ว่า นักศึกษามีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับปานกลาง ซึ่งน้อยกว่านักศึกษามีการได้ยินที่มีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับสูง ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นผลมาจากการสูญเสียการได้ยิน ที่ทำให้พวกเขามีข้อจำกัดในเรื่องภาษาในการสื่อสารทั้งกับครอบครัว กลุ่มเพื่อนๆ และสังคมแวดล้อม และประเด็นสำคัญที่พบจากมูลพื้นฐาน ก็มีข้อสังเกตหลายประเด็น ดังนี้

ด้านภาษาและการสื่อสารในครอบครัว พบว่านักศึกษามีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนใหญ่มาจากครอบครัว ที่มีพ่อแม่เป็นคนที่มีการได้ยิน ซึ่งไม่มีความรู้เรื่องภาษามือ และใช้ภาษามือสื่อสารไม่ได้ เช่นเดียวกับการศึกษาของ Mitchell & Karchmer, 2004; Vaccari & Marschark, 1997, อ้างถึงใน P. Kushalnagar et al., 2011) ที่พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ร้อยละ 96 มาจากครอบครัวที่พ่อแม่มีการได้ยิน และ การวิจัยครั้งนี้พบว่า พวกเขาใช้การสื่อสารในครอบครัวด้วยการเขียนภาษาไทย ร่วมกับภาษาท่าทางมากที่สุด ซึ่งจากการศึกษาของ จิตประภา ศรีอ่อน, (2550) ที่ได้ติดตามประเมินผลบัณฑิต รุ่นที่ 1 วิทยาลัยราชสุดาพบว่า สำหรับลูกที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก็พบว่ามีความรู้ความเข้าใจในการอ่านเขียนภาษาไทยที่ไม่สมบูรณ์ จึงทำให้การสื่อสารในครอบครัวเต็มไปด้วยความสงสัย ไม่เข้าใจ ความผูกพันแบบสนิทใจกับครอบครัวค่อนข้างน้อย สอดคล้องกับการศึกษาของ เอ็ดดิงา แจมบอร์, มาร์ธา เอลเลียต (Jambor E, Elliott M., 2005) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้สึกผูกพันในกลุ่มนักศึกษาหูหนวก/หูตึง มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา พบว่า การสูญเสียการได้ยิน ทำให้มีผลกระทบต่อวิถีทางของการสื่อสารในครอบครัว และกับคนทั่วไป ประกอบกับมีความยากลำบากในการใช้เครื่องช่วยฟัง ทำให้นักศึกษาหูหนวกมีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่าคนหูตึงๆ จะเห็นได้ว่า ภาษาในการสื่อสารมีความสำคัญและมีบทบาทอย่างสูงต่อสัมพันธภาพในครอบครัว พัฒนาการทางอารมณ์-สังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และจะส่งผลสืบเนื่องไปจนถึงการดำเนินชีวิต ที่จะเป็นไปทั้งทางบวกหรือทางลบในวัยผู้ใหญ่ ดังเช่น

P. Kushalnagar, et al. (2011) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาสื่อสารในครอบครัว พบว่า เมื่อเยาวชนที่สูญเสียการได้ยินไม่สามารถเข้าถึงการสื่อสารในบ้านแล้ว จะทำให้พวกเขามีอุปสรรคต่อการมีประสบการณ์ทางสังคม และมีความยุ่งยากในการพูดคุยกับพ่อแม่ เพราะอุปสรรคเหล่านี้สามารถส่งผลกระทบต่อสุขภาพที่ดีทางสังคม-อารมณ์ และความสำเร็จทางการศึกษา ซึ่งพ่อแม่ต้องมีส่วนร่วมด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของ Makewa, Role & Otewa (2012; Karbach, Gottschling, Spengler, Hegewald, & Spinath, 2012; Potter & Roska, 2013; Rutter & Maughan, 2002; Yang & Tam, 2004; อ้างถึงใน Setareh Ataabadi, et al., 2014) ที่สรุปว่า การสื่อสารในครอบครัวมีความสัมพันธ์กันในทางบวก และมีความสำคัญมากกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้าหากการสื่อสารในครอบครัวมีความเชื่อมโยงร่วมกับการเอาใจใส่ และมีความสนิทสนมกันอย่างมาก จะทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จทางการเรียนยิ่งขึ้น ซึ่งสนับสนุนการศึกษาของ แบท-ชวา (Bat-Chava, 1993 อ้างถึงใน Teresa V. Crowe, 2003) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของครอบครัว โรงเรียน และ ลักษณะกลุ่มของคนหูหนวกที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเอง พบว่า เด็กหูหนวกที่มีพ่อแม่เป็นคนหูหนวก มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่าเด็กหูหนวกที่มีพ่อแม่มีการได้ยิน และ ฮินเทอแมร์ (Hintermair, 2006, อ้างถึงใน P. Kushalnagar, et al., 2011) ก็ศึกษาพบคล้ายกันว่า ความเข้าใจในภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างพ่อแม่ และลูก จะช่วยสนับสนุนให้ลูกมีพัฒนาการทางสังคม-อารมณ์ที่ดีด้วย

สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมสังคมในชุมชนของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมถึงร้อยละ 87.0 ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่า การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมในชุมชน ที่มีอัตลักษณ์ ด้านวัฒนธรรมของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหมือนกัน จะช่วยเสริมสร้างความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของพวกเขาได้ เนื่องจากมีการใช้ภาษามือในการสื่อสารเช่นเดียวกัน แสดงถึงการยอมรับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สามารถเรียนรู้ ถ่ายทอดวัฒนธรรมแก่กันและกันได้ และบอกเล่าความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของตนได้สนิทใจมากขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ เอคินา แจมบอร์, มาร์ธา เอลเลียต (Jambor E, Elliott M., 2005) ที่ศึกษาพบว่า การมีเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม การมีส่วนร่วม หรือสามารถใช้ชีวิตได้ทั้งวัฒนธรรมของคนหูหนวก และคนที่ได้ยิน กลับช่วยสร้างให้พวกเขามีความภาคภูมิใจในตนมากกว่า และคนหูหนวกที่มีเพื่อนส่วนใหญ่เป็นคนหูหนวกด้วยกัน และมีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชนคนหูหนวกอย่างมาก เป็นผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง

จากการศึกษาของ แบท-ชวา (Bat-Chava, (1993, 1994 อ้างถึงใน Teresa V. Crowe, 2003) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของครอบครัว โรงเรียน และ ลักษณะกลุ่มของคนหูหนวกที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเอง ในประเด็นของลักษณะกลุ่มก็พบว่า ในกลุ่มคนหูหนวกที่ใช้ภาษามือใน

การสื่อสารมีความภาคภูมิใจในตนเองสูง และการมีกลุ่มที่เข้มแข็งของสมาชิกชุมชนคนหูหนวก จะมีระดับคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองสูง และจะช่วยสร้างกลุ่มให้มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง ด้วยเช่นกัน ส่วนคนหูหนวกที่ไม่มีความรู้สึภาคภูมิใจในความเป็นคนหูหนวกพบว่า มีแนวโน้มของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ และคนหูหนวกที่เติบโตมาในสภาพแวดล้อมของคนหูหนวกที่ใช้ภาษามือสื่อสาร จะมีแนวโน้มเข้าร่วมกิจกรรมชุมชนคนหูหนวกในวัยผู้ใหญ่ด้วย

นักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษาที่มีการได้ยิน ทั้งเพศชายและหญิง มีคะแนนเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเองระดับสูง คือช่วงคะแนน 30 – 40 เฉลี่ย 32.37 เพศชายมีคะแนนเฉลี่ย 32.44 เพศหญิง 32.35 การตอบแบบสอบถามของนักศึกษา ส่วนใหญ่เป็นไปอย่างสอดคล้องกับความเป็นจริง และพบว่า ส่วนใหญ่ตอบความรู้สึกเห็นด้วย ในข้อคำถามเชิงลบข้อที่ 8 จากการสอบถามพบว่า นักศึกษามีเหตุผลเช่นเดียวกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คืออยากมีความภาคภูมิใจเพิ่มมากขึ้น

สรุปได้ว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความรู้สึภาคภูมิใจในตนเองที่แตกต่างกัน และในการตอบแบบสอบถาม พบว่า มีความรู้สึกลัวสับสนในคำถามข้อที่ 8 สอดคล้องกับ การศึกษาของ Linda S. Beeber, อัจฉราพร สีหิรัญวงศ์, Todd Schwartz, Sandra G. Funk นพพร ว่องสิริมาศ, (2550) ที่สรุป ผลของการใช้แบบวัดความรู้สึกลึกซึ้งในตนเอง (RSES) ในกลุ่มตัวอย่างสตรีชาวไทยและอเมริกัน เกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในข้อคำถามพบว่า แบบประเมินความรู้สึกลึกซึ้งในตนเองฉบับภาษาไทย (RSES) โดยเฉพาะข้อ 8 และ 9 ก่อนข้างเข้าใจยาก และได้สรุปว่า พบปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อใช้แบบประเมินนี้เช่นเดียวกันในฉบับภาษาจีน เกาหลี สเปน และอิหร่าน

5.2 การอภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน และ การทดสอบสมมุติฐาน โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและที่มีการได้ยิน ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อสืบค้นหาปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม คือ เพศ คะแนนเฉลี่ยสะสม และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ข้อมูล และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองแล้ว พบว่าเป็นไปตามสมมุติฐานข้อแรก คือ นักศึกษาที่มีการได้ยินมีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนสมมุติฐานข้อที่ 2 – 4 พบว่ามีความแตกต่างของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มตามสมมุติฐาน ซึ่งการอภิปรายผลจำแนกตามสมมุติฐาน ได้ดังนี้

5.2.1 สมมุติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยิน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 หมายถึงนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองเฉลี่ยในระดับปานกลาง (27.67) ซึ่งน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยิน ที่มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองเฉลี่ยในระดับสูง (32.37) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนใหญ่ร้อยละ 97.8 มาจากครอบครัวที่มีการได้ยิน ซึ่งพ่อแม่ไม่มีความรู้ความเข้าใจภาษามือ ทำให้ความสัมพันธ์และการอบรมเลี้ยงดูลูกที่บกพร่องทางการได้ยินเป็นไปแบบไม่สมบูรณ์ (Mitchell & Karchmer, 2004; Vaccari & Marschark, 1997, P. Kushalnagar et al., 2011) ทำให้พวกเขาเติบโตพร้อมกับมีข้อจำกัดในการใช้ภาษาและการสื่อสารในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ ทั้งเรื่องการศึกษา การปรับตัวใช้ชีวิตร่วมในสังคมต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนที่มีการได้ยิน ที่ยังมีการยอมรับและเข้าใจความแตกต่างทางการได้ยินไม่มากเพียงพอ สอดคล้องกับรายงานวิจัยของ เจนนีเฟอร์ ลูคอมสกี (Jennifer Lukomski, 2007) ที่พบว่า คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีสภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม และการเรียนรู้แตกต่างจากคนที่ได้ยิน ซึ่งเป็นผลให้พวกเขามักประสบกับความยุ่งยากในการใช้ชีวิต (Life Difficulties) หลายๆด้าน ประกอบกับมีพื้นฐานจากการขาดโอกาสในด้านต่างๆ ทั้งภาษาที่ใช้เป็นสื่อในการเรียนรู้ การที่พวกเขามีสังคม วัฒนธรรม และการเรียนรู้ที่แตกต่างจากคนที่ได้ยิน ขาดการพัฒนาทักษะทางสังคม ทำให้ขาดความมั่นใจ และความมั่นคงในอารมณ์ที่เริ่มหล่อหลอมมาจากการเลี้ยงดูในครอบครัว การเรียนการสอนในโรงเรียน จนถึงระดับมหาวิทยาลัย และย่อมมีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง เนื่องจากไม่มั่นใจในความสามารถของตน และขาดความรับผิดชอบ (Erikson, 1968)

คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่ไม่มีความมั่นใจ ในการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมสิ่งแวดล้อม เมื่อเผชิญกับการเรียนการสอน การวัดผลการศึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่ม จึงเกิดความเครียด (Jennifer Lukomski, 2006) คล้ายกับการศึกษาของ จิตประภา ศรีอ่อน, (2550) ที่พบว่า นักศึกษาหูหนวกส่วนใหญ่ มีความสามารถในการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนในระดับต่ำ ซึ่งมีผลต่อความสามารถในการอ่านตำรา การทำงานส่งอาจารย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับตัวกับสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา และในห้องเรียนนั้น นักศึกษามีความยุ่งยากใจมากในการใช้ภาษาในการสื่อสารกับเพื่อน ล่ามภาษามือ และอาจารย์ผู้สอน จึงไม่มีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง และส่งผลให้มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อย สอดคล้องกับการศึกษาของนักวิจัยหลายๆคน เช่น Bat-Chava (1993, 1994, 2000), Schlesinger (2000), Teresa V. Crowe,(2003) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ส่วนใหญ่มาจากการมีทักษะการสื่อสารกับพ่อแม่ค่อนข้างน้อย มีความผูกพันกับแม่ไม่มากเพียงพอ และแม่ไม่มีความรู้ความเข้าใจมากพอ ที่จะถ่ายทอดความรู้สึกถึงความรัก ความผูกพัน จึงทำให้เด็ก รู้สึกขาดความไว้วางใจ ประกอบกับคนทั่วไปมีความรู้สึกรู้ใจของความแตกต่าง และมีทัศนคติทางลบ ต่อคนหูหนวก คนหูหนวกหลายๆคนมีการพัฒนาทักษะภาษามือน้อย ขาดคนต้นแบบที่เหมาะสม มีภาพลักษณ์ทางร่างกายในทางลบ ขาดความเข้มแข็งทางวัฒนธรรมของตน และมักแยกตัวออกจาก ครอบครัวและสังคมโดยทั่วไป

5.2.2 สมมุติฐานที่ 2 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยินเพศหญิงและชาย มีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน

พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยินเพศหญิง และเพศชาย มีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของแพทตัน, บาร์ทรัม และ กรีด, (Patton, Bartrum and Creed, 2004) ที่พบว่า เพศชายและหญิงมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองที่ไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับการศึกษาของ Erol & Orth, (2011; Kohr, Coldiron, Skiffington, Masters, & Blust, 1988; Mullis, Mullis, & Normandin, 1992; Osborne & LeGette, 1982; Schwalbe & Staples, 1991; อ้างถึงใน Riaz Ahmad, et al,2013) ที่พบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ มีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกันในกลุ่มวัยรุ่น และในศึกษาในประเด็นของความสัมพันธ์ ของบ้าน พ่อแม่ และความภาคภูมิใจในตนเอง (Riaz Ahmad, et al, 2013) รวมถึงการศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองโดยภาพรวม ก็พบว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างเพศหญิงและเพศชาย (Chubb et al., 1997; Martinez & Dukes, 1991; Pipher, 1994; Quatman & Watson, 2001; Rizwan & Zaidi, 2006; Khan, Imran & Rizwan, 2010,อ้างถึงใน Riaz Ahmad, et al, 2013) ซึ่งอธิบายได้ตามทฤษฎี พัฒนาการทางจิตสังคมของมนุษย์ (Psychosocial Development Model) ของอีริกสัน (Erickson, 1968) ซึ่งเขาอธิบายว่า ในระยะของความรู้สึกในความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองและความรู้สึกสับสน (identity vs. confusion) ของวัยรุ่น เป็นระยะของความรู้สึกเป็นอิสระ และมีความมั่นใจที่เพิ่มมากขึ้น และความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อนเกิดขึ้น ในขณะที่สัมพันธ์ภาพกับพ่อแม่ลดลง พัฒนาการขั้นนี้ทำให้ทั้งเพศชายและเพศหญิง เผชิญกับปัญหานี้เหมือนกัน เท่าๆกัน โดยบังเอิญ ซึ่งในการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นระดับ โรงเรียนและวิทยาลัย พบว่า ความรู้สึกในความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองและความรู้สึกสับสน มีผลกระทบต่อ การเรียน บุคลิกภาพ และความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นเพราะกลุ่มวัยรุ่น ต้องการพิสูจน์ความสามารถของตนเอง และการพิสูจน์สิ่งต่างๆที่ตนสามารถทำได้จริง

5.2.3 สมมุติฐานที่ 3 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษามีการได้ยิน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า จะมีความภาคภูมิใจมากกว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า

พบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษามีการได้ยินปกติที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ เดโม และ พาร์คเกอร์ (Demo & Parker, 2001) ที่ได้ศึกษาสองปัจจัยนี้ในกลุ่มนักศึกษาชายผิวขาว และผิวสีระดับอุดมศึกษา ส่วน โคเกย์ (Cokey, 2002; อ้างถึงใน Jennifer L. Wiles, 2004) ได้ศึกษาในกลุ่มนักศึกษายุโรป-อเมริกัน สรุปผลเหมือนกันว่าสองปัจจัยนี้ไม่มีความสัมพันธ์กัน เช่นเดียวกับ อีโน อินเนียมา (Eno Iniama, 2004) ที่ได้ศึกษาในกลุ่มนักศึกษาใหม่ของมหาวิทยาลัย Virgin Islands, วิทยาเขต St.Thomas จำนวน 48 คน สรุปได้เช่นเดียวกันว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความภาคภูมิใจในตนเอง ส่วน Shobhna Joshi and Rekha Srivastava, (2009) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความภาคภูมิใจในตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวัยรุ่นในเมือง และชนบท ของเมืองพาราณสี ประเทศอินเดีย จำนวน 400 คนพบว่า ภาพรวมของความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เช่นเดียวกับ เจนนีเฟอร์ แอล ไวลด์ (Jennifer L. Wiles, 2004) ที่พบว่า มีความสัมพันธ์ระดับมากระหว่างความภาคภูมิใจในตนเอง และแนวโน้มของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเกรด 5 แต่พบว่าไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่าง เกรด 11 และนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

5.2.4 สมมุติฐานที่ 4 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและที่มีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง จะมีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่านักศึกษามีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่า

สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกัน มีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับรายงานของ Nancy Adler and Judith Stewart, (2004) ได้อ้างถึงการศึกษายของโรเซนเบิร์ก และ เพียลิน (Rosenberg and Pearlin (1978), คูเปอร์สมิท (Coopersmith, 1967); ฟิวซิงเกอร์ และ แอนเดอร์สัน (Filsinger and Anderson, 1982; และ Okonkwo, Ejike, 2013) ที่พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (Duncan SES Index) และ ความภาคภูมิใจในตนเอง (Rosenberg Self-Esteem Scale) ในกลุ่มวัยรุ่น ที่นัยสำคัญทางสถิติ ระดับ 0.05

แต่นักศึกษามีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจในครอบครัวแตกต่างกัน มีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายถึงนักศึกษามีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง จะมีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่านักศึกษามีฐานะทางเศรษฐกิจ

ต่ำกว่า เป็นไปตามสมมุติฐานและสอดคล้องกับบทสรุปของ ฟรานซิส และ โจห์น (Francis and Jones, 1995; อ้างถึงใน แนนซี เอคเลอร์ และ จูดิธ สตีวอร์ท, (Nancy Adler and Judith Stewart, 2004) ที่ได้ศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นอายุ 16 ปีจำนวน 711 คน ในประเทศอังกฤษ (ช่วงเวลาต่างจากการศึกษาของ โรเซนเบิร์ก และ เฟียลิน, 1978; คูเปอร์สมิท, 1967) พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญระหว่าง ฐานะทางเศรษฐกิจในครอบครัวและความภาคภูมิใจในตนเองด้วยการใช้แบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของคูเปอร์สมิท (Coopersmith Self-Esteem Inventory ($r = -0.122$, $p < 0.001$) และ มีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง จากการใช้แบบประเมินของโรเซนเบิร์ก (Rosenberg ($r = 0.063$, $p < 0.05$) และจากการศึกษาของ ซูซานา เวเซลสกา และ คณะ (Zuzana Veselska, et.al, 2009) และนักวิจัยอื่นๆ เช่น Birndorf, Ryan, Auinger & Aten, 2005; Rhodes, Roffman, Reddy & Fredricksen, 2005) ก็พบว่าในกลุ่มวัยรุ่นฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง มีความสัมพันธ์กับความารู้สึกภาคภูมิใจในตนเองสูงเช่นกัน

บทสรุปการวิจัย

ลักษณะของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้ มีความใกล้เคียงกันในเรื่อง เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และผลจากการวิเคราะห์ความแตกต่างของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม เพื่อสืบค้นหาความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของปัจจัยทั้ง 3 สรุปได้ว่า ผลของการประเมินความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และที่มีการได้ยินมีความแตกต่างกัน คือ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับปานกลาง (คะแนนระหว่าง 20 – 29) น้อยกว่านักศึกษที่มีการได้ยินที่มีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับสูง (คะแนนระหว่าง 30 - 40) นั่นคือ ประเภทการได้ยินมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเอง ในสมมุติฐานข้อที่ 2 – 3 พบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และที่มีการได้ยิน มีระดับความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันด้าน เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ปัจจัยด้านเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความภาคภูมิใจในตนเอง มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ส่วนสมมุติฐานข้อที่ 4 พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเองในกลุ่มนักศึกษที่มีการได้ยิน นั่นคือ นักศึกษที่มีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง มีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่านักศึกษที่มีการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำกว่า ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน แต่ในกลุ่มนักศึกษที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลของการวิจัยนี้สามารถนำไปบูรณาการใช้ในกระบวนการให้คำปรึกษาเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อช่วยให้นักศึกษาและครอบครัวมีความรู้ความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยิน ยอมรับข้อจำกัดและผลกระทบที่มีต่อตัวนักศึกษา ครอบครัว เพื่อนๆ และการศึกษา อีกทั้งส่งเสริมให้ครอบครัวพัฒนาทักษะการใช้ภาษามือเพื่อการสื่อสารกับนักศึกษา เพื่อเสริมสร้างให้พวกเขามีความภาคภูมิใจ และมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น รวมถึงการเตรียมความพร้อมเข้าสู่การประกอบอาชีพ และการใช้ชีวิตอยู่ร่วมในสังคมแวดล้อมได้ดีในอนาคตต่อไป

สำหรับเรื่องแบบประเมินความรู้สึภาคภูมิใจในตนเองฉบับภาษาไทย พบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะตอบความรู้สึกเห็นด้วยเป็นส่วนมากทั้งข้อคำถามที่เป็นเชิงบวกและเชิงลบ ประเด็นที่น่าสังเกต คือ ในข้อคำถามที่ 8 (ข้อคำถามเชิงลบ) นักศึกษาทั้งสองกลุ่มให้ความเห็นว่า เป็นคำถามที่ค่อนข้างเข้าใจยาก จึงตัดสินใจตอบตามความรู้สึกว่า อยากรู้สึกภูมิใจในตนเองเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Beeber S., อัจฉราพร สี่หิรัญวงศ์, Schwartz T., Funk G., นพพร ว่องสิริมาศ (2550) ที่ยืนยันว่า มีปัญหาเกี่ยวกับภาษาเกิดขึ้นเช่นกันเมื่อใช้แบบวัดฉบับนี้ในภาษาจีน เกาหลี สเปน และอิหร่าน โดยเฉพาะข้อคำถามที่ 8 และ 9

5.3 ข้อจำกัดในการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบข้อจำกัดที่ทำให้ได้ข้อมูลไม่เป็นไปตามที่ต้องการ ดังนี้

5.3.1 เวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูล เนื่องจาก เป็นการเก็บข้อมูลในช่วงใกล้เวลาสอบปลายภาค โดยเฉพาะนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา จะใช้เวลาในการเรียนการสอนเพื่อทบทวนเนื้อหา และเตรียมตัวสอบมาก เมื่อมีผู้วิจัยไปขอเก็บข้อมูลจึงประสบกับข้อจำกัดในการจัดสรรเวลาของกลุ่มตัวอย่าง จึงต้องติดตามเก็บข้อมูลเพิ่มเติมจากนักศึกษา และจากงานบริการการศึกษา

5.3.2 การแปลงแบบสอบถามเป็นภาษามือไทย จากเหตุผลของช่วงเวลาปลายภาคทำให้ขั้นตอนการแปลงแบบสอบถาม ต้องเลื่อนเวลาให้สอดคล้องกับอาจารย์ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และล่ามภาษามือซึ่งติดภาระในการเรียนการสอน จึงต้องขอความร่วมมือจากอาจารย์และล่ามภาษามือในช่วงเวลาเลิกงาน จึงทำให้ต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้นในการเก็บข้อมูล

5.3.3 ข้อจำกัดในความรู้ความเข้าใจภาษาไทยของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีผลทำให้การตอบข้อคำถามบางข้อของแบบสอบถามมีความจำกัดไปด้วย

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยเรื่องนี้ มีข้อค้นพบ จากการวิจัยและการอภิปรายผลแล้วมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

5.4.1 ควรมีการจัดกิจกรรมที่จะช่วยพัฒนาระดับความภาคภูมิใจในตนเอง ในกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยเฉพาะการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันกับเพื่อนที่มีการได้ยิน เช่น

5.4.1.1 กิจกรรมสนับสนุนการสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self - Efficacy) เป็นการเสริมสร้างความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองให้กับนักศึกษาได้ทั้งสองกลุ่ม เช่น วิธีเพื่อนช่วยเพื่อน (ในการทำงานส่งอาจารย์ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภาษาไทยและภาษามือไทย) การใช้เพลงไทยและเพลงภาษามือไทยประกอบการเรียน และการเขียนบันทึกประจำวัน (Journal Writing)

5.4.1.2 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับ ประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมในระดับอุดมศึกษา เช่น วิธีการแก้ปัญหา / การปรับตัวต่อการเรียน และการใช้ชีวิตร่วมกับคนที่มีการได้ยิน (Jambor E., Elliott M., 2005) เพื่อเป็นแนวทางช่วยสนับสนุนให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความภาคภูมิใจในตนเองทางบวกมากขึ้น

5.4.1.3 สนับสนุนการสร้างความรู้ความเข้าใจ และทักษะการใช้ภาษามือเพื่อการสื่อสารในครอบครัว (P. Kushalnagar, et al., 2011) และเสริมสร้างทัศนคติที่ดีของครอบครัว ด้วยการให้คำปรึกษาแก่ครอบครัว เพื่อสร้างความเข้าใจกันมากที่สุด

5.4.2 เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการนำร่องการใช้แบบประเมินความภาคภูมิใจในตนเอง ในรูปแบบมัลติมีเดียภาษามือไทยสำหรับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับอุดมศึกษาเท่านั้น จึงควรมีการพัฒนาแบบประเมินดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

5.4.3 การทำแบบทดสอบฉบับภาษาไทย สำหรับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรมีบริการสนับสนุน ดังนี้

5.4.3.1 มีล่ามภาษามือ ช่วยแปลความหมายของภาษาในขณะตอบแบบทดสอบต่างๆ (Buchkoski D. 1999)

5.4.3.2 เวลาในการทำแบบทดสอบควรต้องขยายเวลาเพิ่มอีกร้อยละ 50 ของกำหนดเวลาสอบปกติของการทำแบบทดสอบทั่วไป (Buchkoski D. 1999)

5.4.3.3 คำตอบแบบให้เลือกตอบ (multiple choice) ในแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับระดับของความรู้สึก หรือข้อมูลต่างๆ ควรมีเพียง 2 คำตอบ เช่น มาก – น้อย, เข้าใจ – ไม่เข้าใจ เพราะจะได้ข้อมูลที่ชัดเจนตามต้องการ

ความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และ
นักศึกษาที่มีการได้ยิน

SELF – ESTEEM BETWEEN STUDENTS WITH HEARING IMPAIRMENT AND
HEARING STUDENTS

มาลิน เนาว์นาน 5237539 RSRD / M

ศศ.ม. (วิทยาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : พิมพา ขจรธรรม, ปช.ด., วิไล กุศลวิศิษฎ์กุล, วท.ม.,
บัญญัติ ขง่วน, ปช.ด., สุขศิริ ค่านชนวานิช, ปร.ด.

บทสรุปฉบับสมบูรณ

คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ร้อยละ 96 มาจากครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นคน
ที่มีการได้ยิน (Mitchell & Karchmer, 2004; Vaccari & Marschark, 1997, P. Kushalnagar et al. 2011)
มีความน่าสนใจศึกษาเนื่องจากมีวิถีชีวิตที่แตกต่างจากคนทั่วไปหลายปัจจัยเช่น ภาวะการสูญเสียการ
ได้ยิน การมีวิถีชีวิตคาบเกี่ยวระหว่างสองวัฒนธรรม คือวัฒนธรรมของคนที่มีความบกพร่องทางการ
ได้ยิน และคนที่มีการได้ยินการมีวิธีการรับรู้ เรียนรู้ผ่านการมองเห็น และมีการสื่อสารด้วยภาษามือ
อีกทั้งมีความขาดแคลนภาษาทั้งภาษามือ และการอ่านเขียนซึ่งจะมีบทบาทเป็นเครื่องมือสำคัญในการ
สื่อสาร จึงทำให้พวกเขาขาดทักษะด้านการคิดแบบเชื่อมโยง มีปัญหาในการอ่านทำความเข้าใจ และ
ประสบความสำเร็จในการเขียน (Lane, H., Hoffmeister, R. & Bahan, B. 1996; p : 291) ทำให้บทบาท
ของพวกเขาอยู่ในสถานภาพของคนกลุ่มน้อย ทั้งในครอบครัวและสังคม (Jambor, E. & Elliott, M.
2005) เป็นผลให้พวกเขาแปลกแยกจากสังคม รู้สึก โดดเดี่ยวและเป็นปมด้อย (Deaf World Ministries,
1997-2011) ซึ่งนำไปสู่การขาดโอกาสในการศึกษาเรียนรู้ และประสบกับความยุ่งยากในการปรับตัว
ใช้ชีวิตในสังคมมากกว่าคนทั่วไปทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และการศึกษา (Bisol, C., et al. 2006)

จากการที่ผู้วิจัย มีประสบการณ์ทำงานอยู่ในวิทยาลัยราชสุดา ได้ใช้ชีวิตร่วมกับ
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่าส่วนใหญ่พวกเขามีความคับข้องใจเกี่ยวกับ

การดำเนินชีวิตหลายประเด็น เช่น ไม่นั่นใจในความสามารถของตนเอง การแปลของล่ามภาษามือไม่เข้าใจ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอน และทำงานกลุ่มค่อนข้างน้อย มีปัญหาเรื่องการสื่อสารกับครอบครัว เพื่อนและบุคคลทั่วไป เนื่องจากใช้ภาษามือที่แตกต่างกัน อีกประเด็นหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้อง คือ คนในครอบครัว เพื่อน และอาจารย์มีความรู้และใช้ภาษามือได้เพียงเล็กน้อยไม่ถึงระดับที่ใช้ได้คล่อง (จิตประภา ศรีอ่อน, 2550) ข้อจำกัดเหล่านี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พวกเขาได้รับข้อมูลไม่ครบถ้วน ไม่เข้าใจและล่าช้า จึงทำให้พวกเขารู้สึกภาคภูมิใจในตนเองน้อย กล่าวได้ว่าความภาคภูมิใจในตนเองมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับปัจจัยพื้นฐานต่างๆในการดำรงชีวิต มีบทบาทสำคัญต่อการมีเจตคติต่อตนเอง ตลอดจนจนผลสำเร็จ หรือล้มเหลวทางการศึกษา ที่สามารถนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้ (Shokrail-Rees, 2003; อ้างถึงใน Hall, A. 2007) รวมถึงการประกอบอาชีพ และการใช้ชีวิตร่วมกับสังคมในวัยผู้ใหญ่ ทั้งนี้มีการศึกษาพบว่า คนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ มีความเสี่ยงเป็นคนที่มีความสุขภาพจิต มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม และชอบ ความรุนแรง ส่วนคนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง จะมีคุณลักษณะที่ดีมีเป้าหมายในชีวิต มีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับคนอื่น (Robins, R., Trzesniewski, K. and Donnellan, M. 1012)

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน ที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และและนักศึกษาที่มีการได้ยิน ที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

ขอบเขตของการศึกษา

ประชากรที่ศึกษา คือ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอนุชนศึกษาของวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 5 ทั้งเพศชายและหญิง จำนวน 167 คน จำแนกเป็นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 115 คน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน จำนวน 52 คน

กลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (systematic sampling) จากบัญชีรายชื่อของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

กลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษาที่มีการได้ยิน สุ่มตัวอย่างแบบสุ่มเชิงเดี่ยว (simple random sampling) จากตารางเลขสุ่ม

คำนวณหาขนาดตัวอย่าง ด้วยสูตรขนาดตัวอย่างในการทดสอบสมมุติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน กำหนดให้ขนาดตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเท่ากัน และทดสอบสมมุติฐานด้านเดียว (วิล กุศลวิศิษฐ์กุล, 2549) โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้

$$m = \frac{2s_p^2(z_\alpha + z_\beta)^2}{(\bar{x}_1 - \bar{x}_2)^2}$$

ได้ขนาดตัวอย่างนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 46 คนและนักศึกษา ที่มีการได้ยิน 46 คน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

1. เพศ
2. ประเภทการได้ยินของนักศึกษา
(บกพร่องทางการได้ยิน และมีการได้ยินปกติ)
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตัวแปรตาม

→ ความภาคภูมิใจในตนเอง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเอง

มอริส โรเซนเบิร์ก (Moris Rosenberg, 1979; อ้างถึงใน Jambor, E., Elliott, M. 2005) ได้ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองว่าเป็นความเคารพนับถือตนเอง และคิดว่าตนเองมีคุณค่า นั่นคือ เป็นเสมือนผลรวมของการประเมินความมีคุณค่าในการใช้ชีวิตของบุคคล หรือเป็นความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคลโดยรวมหรือเป็นความคิดเห็นต่อตนเองของแต่ละบุคคล ส่วนใหญ่เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้สึกต่างๆ และพฤติกรรมที่แสดงออก ซึ่งมี 2 องค์ประกอบ คือ ความรู้สึกมีคุณค่าของตนเอง (feelings of self-worth) และ ความรู้สึกมีความสามารถของตนเอง (feelings of efficacy) (Reasoner, R. 2001) และพบว่ามีปัจจัยหลากหลายที่มีผลต่อ ภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งปัจจัยสำคัญมีดังนี้

เพศ

มีการศึกษาถึงความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับของ 2 ปัจจัยนี้อย่างหลากหลาย พบว่า นักศึกษาเพศชายมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่านักศึกษาเพศหญิง (Tamini, B และ Vahbeygi, R. 2011 และ Martín-Albo, 2007) ในทางกลับกัน แพทตัน, บาร์ทัม และ กรีด (Patton, Bartrum and Creed, 2004) พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองที่ไม่แตกต่างกัน สำหรับภาพรวมในทุกระดับอายุนั้น แม็คมุลลิน และ แคร์นีย์ (McMullin and Cairney, 2003) พบว่า เพศหญิงมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองต่ำกว่าเพศชาย

ประเภทการได้ยิน

เอคินา แจมบอร์ , มาร์ธา เอลเลียต (Jambor E, Elliott M. (2005) ได้ศึกษาพบว่า การสูญเสียการได้ยิน ทำให้มีผลกระทบต่อวิถีทางของการสื่อสารในครอบครัว และกับคนทั่วไป ประกอบกับมีความยากลำบากในการใช้เครื่องช่วยฟัง ทำให้มีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่าคนหูดี แต่การมีเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม การมีส่วนร่วม หรือสามารถใช้ชีวิตได้ทั้งวัฒนธรรมของคนหูหนวก และคนที่ได้ยิน ช่วยสร้างให้พวกเขามีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่า สอดคล้องกับการศึกษาของ ลูคอมสกี (Lukomski, 2007) ที่พบว่า คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีสภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม และการเรียนรู้แตกต่างจากคนที่ได้ยิน ซึ่งเป็นผลให้พวกเขามักประสบกับความยุ่งยากในการใช้ชีวิตหลายๆด้าน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไช่ (Tsai, 2001); วู และ แฟรงค์ (Woo and Frank, 2000) ได้ศึกษาพบว่า GPA มีความสัมพันธ์ในทางบวก และเป็นปัจจัยชี้วัดของความภาคภูมิใจในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญ ด้าน Joshi, S. & Srivastava, S. (2009) ได้ศึกษากลุ่มวัยรุ่น ในประเทศอินเดียสรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงการยอมรับตัวเอง และการประเมินตนเองของบุคคลว่าได้รับความสำเร็จหรือไม่ และพบว่าวัยรุ่นผู้หญิงจะมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่าวัยรุ่นผู้ชาย ส่วน โคคีย์ (Cokey, 2002; อ้างถึงใน Wiles, J. 2004) และ Eno Iniyama, (2004) ที่ศึกษาในกลุ่มนักศึกษายุโรป-อเมริกัน สรุปผลเหมือนกันว่า ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างสองปัจจัยนี้ คือ GPA ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความภาคภูมิใจในตนเอง

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

โรเซนเบิร์ก (Rosenberg, 1965; อ้างถึงใน เสมอจันทร์ อดนะเทพ, 2535) พบว่า เด็กที่มีฐานะทางสังคมที่ดี จะมีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูงกว่าเด็กที่มีฐานะทางสังคมต่ำกว่า และการ

มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนจะช่วยพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคล ๆ สำหรับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น คลูวิน (Kluwin, 1994 และ Powers, 2003, อ้างถึงใน Convertino, C. et al. 2009) ศึกษาพบว่า ครอบครัวที่มีรายได้สูง และมีฐานะดี จะมีศักยภาพในการสนับสนุนลูกทุกๆด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านการศึกษาและการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ดังนั้น ความสัมพันธ์ของสถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวนักเรียนหูหนวก จะส่งผลต่อความสำเร็จทางการสื่อสาร และการศึกษาของเด็กด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามทางสังคม ประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป รวม 25 ข้อ แบ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับ ข้อมูลพื้นฐาน 9 ข้อ คือข้อ 1 – 9 ส่วนข้อที่ 10 - 25 เป็นคำถามด้านข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความบกพร่องทางการได้ยิน

ตอนที่ 2 การประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง เป็นแบบสอบถามสำหรับนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของ Rosenberg ฉบับภาษาไทย (Rosenberg Self-Esteem Scale : RSES - Thai Version) ที่แปลโดย นวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล, สุวรรณอรุณพงศ์ไพศาล และคณะ (2554) มีค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach alpha = 0.849 แบบสอบถามมีข้อคำถาม 10 ข้อ แต่ละข้อมี 4 คำตอบให้เลือก ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างมาก เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และไม่เห็น ด้วยอย่างมาก โดยแยกหัวข้อเป็นคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่มีผลกระทบต่อความรู้สึกทั้งเชิงบวก และเชิงลบ อย่างละ 5 ข้อ

ผู้วิจัยได้ทดสอบนำร่องในกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต โดยมีล่ามภาษามือช่วยแปลข้อคำถาม และนำข้อจำกัดในการตอบแบบสอบถามไปปรับปรุงให้เหมาะสม จากนั้น ได้แปลงแบบสอบถามเป็นมัลติมีเดียภาษามือสำหรับเก็บข้อมูลจาก กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล และพบว่า นักศึกษามีข้อจำกัดจากเวลาและความสะดวกในการตอบแบบสอบถามจากคอมพิวเตอร์ และต้องการล่ามภาษามือในการอธิบายข้อคำถามที่ไม่เข้าใจ จึงเปลี่ยนรูปแบบมาเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามฉบับภาษาไทย โดยมีล่ามภาษามือช่วยอธิบายข้อคำถามและคำตอบให้ชัดเจนขึ้น ส่วนนักศึกษามีการได้ยินได้ใช้แบบสอบถามฉบับภาษาไทยเก็บข้อมูลที่วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพรรณนาเพื่ออธิบายคุณลักษณะข้อมูลด้านประชากรและสังคมของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน

2. สถิติวิเคราะห์ โดยใช้สถิติทดสอบที (t – test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (One – Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน โดยมีตัวแปรอิสระ คือ เพศ ระดับการได้ยิน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสถิติ ANOVA เพื่อเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มที่มีสถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ข้อมูลลักษณะด้านประชากร และสังคมของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะด้านประชากร และสังคม	นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (n = 46)		นักศึกษาที่มีการได้ยิน (n = 46)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	เพศ			
หญิง	30	65.2	37	80.4
ชาย	16	34.8	9	19.6
รวม	46	100.0	46	100.0
อายุ (ปี)				
19 – 22	10	21.4	20	43.5
23 – 25	23	50.0	23	50.0
26 – 28	13	28.3	3	6.5
รวม	46	100.0	46	100.0

ตารางที่ 1 ข้อมูลลักษณะด้านประชากร และสังคมของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ลักษณะด้านประชากร และสังคม	นักศึกษาที่มีความบกพร่อง		นักศึกษาที่มีการได้ยิน	
	ทางการได้ยิน (n = 46)		(n = 46)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA)				
< 2.50	1	2.2	0	0
2.50 – 2.99	7	15.2	3	6.5
3.00 – 4.00	38	82.6	43	93.5
รวม	46	100.0	46	100.0
รายได้ต่อเดือนของครอบครัว (บาท)				
< 10,000	15	32.6	8	17.4
10,000 - 14,999	11	23.9	13	28.3
15,000 - 19,999	5	10.9	10	21.7
20,000 - 29,999	11	23.9	7	15.2
30,000 ⁺	4	8.7	8	17.4
รวม	46	100.0	46	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 23 – 25 ปี คะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ระดับ 3.00 – 4.00 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 และ 3.41 ตามลำดับ ส่วนรายได้ต่อเดือนของครอบครัวของนักศึกษาที่มีความบกพร่องส่วนใหญ่ต่ำกว่า 10,000 บาท ส่วนนักศึกษาที่มีการได้ยินอยู่ระหว่าง 10,000 – 14,999 บาท

ตารางที่ 2 จำนวน และร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลด้านภาษาและการสื่อสาร

ภาษาและการสื่อสารของนักศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการได้ยิน		
หูหนวก	39	84.8
หูตึง	7	15.2
รวม	46	100.0
ความสามารถในการใช้ภาษาไทย		
ใช้ภาษามือได้	37	80.4
ใช้ภาษามือได้เล็กน้อย	9	19.6
รวม	46	100.0
การได้ยินของบิดา / มารดา		
บิดาเป็นคนที่มีการได้ยิน	45	97.8
บิดาเป็นคนหูตึง	1	2.2
มารดาเป็นคนที่มีการได้ยิน	45	97.8
มารดาเป็นคนหูหนวก	1	2.2
รวม	46	100.0
การสื่อสารหลักที่ใช้กับเพื่อนและอาจารย์ที่มีการได้ยิน		
การเขียนภาษาไทยและอ่านปาก	34	74.0
การเขียนภาษาไทย	10	21.1
การอ่านปาก	2	4.3
รวม	46	100.0
การสื่อสารหลักที่คนในครอบครัวสื่อสารกับนักศึกษา		
การเขียนภาษาไทย	17	36.9
การใช้ภาษาพูด	15	32.6
การใช้ภาษาท่าทาง	13	28.3
ใช้ภาษามือไทย	1	2.2
รวม	46	100

ตารางที่ 2 จำนวน และร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลด้านภาษาและการสื่อสาร (ต่อ)

ภาษาและการสื่อสารของนักศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาหลักที่นักศึกษาใช้สื่อสารกับคนในครอบครัว		
การเขียนภาษาไทย	23	50.0
ภาษาท่าทาง	12	26.1
ภาษามือไทย	6	13.0
การพูด	4	8.7
การเขียนและภาษาท่าทาง	1	2.2
รวม	46	100.0

ตารางที่ 3 จำนวน และร้อยละของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามข้อมูลด้านภาษาและการสื่อสารหลักที่ใช้ในการสื่อสาร

ภาษาที่ใช้สื่อสาร	ความถี่ของการใช้ภาษาสื่อสารที่ครอบครัวใช้กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน			
	ใช้บ่อยๆ	ใช้นานๆครั้ง	ไม่ใช่เลย	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ภาษามือ	17 (37.0)	15 (32.6)	14 (30.4)	46 (100.0)
ภาษาท่าทาง	18 (39.1)	16 (34.8)	12 (26.1)	46 (100.0)
การพูด/อ่านปาก	17 (37.0)	19 (41.3)	10 (21.7)	46 (100.0)
การเขียน	21 (45.6)	16 (34.8)	9 (19.6)	46 (100.0)

จากข้อมูลตารางที่ 2 และ 3 พบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่สูญเสียการได้ยินระดับหูหนวก ใช้ภาษามือได้ มีพ่อแม่เป็นคนที่มีการได้ยิน และสื่อสารกับคนในครอบครัว เพื่อน และอาจารย์ที่มีการได้ยิน ด้วยวิธีการเขียนภาษาไทยมากที่สุดและใช้บ่อยที่สุด

ข้อสังเกต จากประเด็นด้านภาษาและการสื่อสาร พบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ร้อยละ 97.8 มาจากครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นคนที่มีการได้ยิน ซึ่งไม่มีความรู้เรื่องภาษามือ และใช้ภาษามือสื่อสารไม่ได้ ใกล้เคียงกับการศึกษาของ Mitchell & Karchmer, 2004; Vaccari &

Marschark, 1997, P. Kushalnagar et al., 2011) ที่พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินร้อยละ 96 มาจากครอบครัวที่พ่อแม่มีการได้ยิน และพบว่า พวกเขาใช้การสื่อสารในครอบครัวด้วยการเขียนภาษาไทย ร่วมกับภาษาท่าทางมากที่สุด ซึ่งเป็นวิธีการสื่อสารที่ไม่ช่วยให้เข้าถึงและเข้าใจถึงการสื่อสารที่สมบูรณ์ สอดคล้องกับการศึกษาของ จิตประภา ศรีอ่อน, (2550) ที่พบว่า เด็กหูหนวกมีความรู้ ความเข้าใจในการอ่านเขียนภาษาไทยที่ไม่สมบูรณ์ จึงทำให้การสื่อสารในครอบครัวเต็มไปด้วยความสงสัย ไม่เข้าใจมีความผูกพันแบบสนิทใจกับครอบครัวค่อนข้างน้อย คล้ายกับการศึกษาของ แจมบอร์ และ เอลเลียต (Jambor E, Elliott M., 2005) ได้ศึกษาเรื่องความรู้สึกผูกพันในกลุ่มนักศึกษาหูหนวก/หูตึง ในสหรัฐอเมริกา พบว่า การสูญเสียการได้ยิน ทำให้มีผลกระทบต่อวิธีการสื่อสารกับครอบครัว และกับคนทั่วไป และมีความยากลำบากในการใช้เครื่องช่วยฟังทำให้คนหูหนวกมีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่าคนหูตึงฯ

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และ นักศึกษาที่มีการได้ยิน

นักศึกษา	จำนวน	\bar{x}	s	t - test	df	p-value
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	46	27.67	2.94	6.498	90	<0.01**
นักศึกษาที่มีทางการได้ยิน	46	32.37	3.92			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีคะแนนเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเอง น้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองระหว่างเพศชายและเพศหญิงของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน

ปัจจัย	จำนวน	\bar{x}	s	t - test	df	p-value
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน				1.669	44	0.051
GPA 2.41 – 2.99	8	26.13	3.72			
3.00 – 4.00	38	28.00	2.70			
นักศึกษาที่มีการได้ยิน				0.930	44	0.179
GPA 2.50 – 2.99	3	30.33	6.66			
3.00 – 4.00	43	32.51	3.74			
หมายเหตุ : มีนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 1 คน ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม = 2.41						
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน				0.122	44	0.900
เพศชาย	16	27.75	3.00			
เพศหญิง	30	27.63	2.97			
นักศึกษาที่มีการได้ยิน				0.063	44	0.950
เพศชาย	9	32.44	5.30			
เพศหญิง	37	32.35	3.68			

จากตารางที่ 5 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.41 – 2.99 และ 3.00 – 4.00 ในกลุ่มของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.051$) ส่วนนักศึกษาที่มีการได้ยิน พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.50 – 2.99 และ 3.00 – 4.00 มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.179$)

ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับรายได้ต่อเดือนของครอบครัว ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษามีการได้ยิน

รายได้ต่อเดือนของครอบครัว	จำนวน	\bar{x}	s	F - ratio	p-value
นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน(บาท)				0.579	0.6791
< 10,000	15	27.93	3.45		
10,000-14,999	11	26.82	3.13		
15,000-19,999	5	27.60	1.67		
20,000-29,999	11	28.55	2.91		
30,000 ⁺	4	26.75	2.94		
นักศึกษามีการได้ยินปกติ				3.57	0.014*
< 10,000	8	34.63	2.50		
10,000-14,999	13	30.31	4.29		
15,000-19,999	10	34.70	3.65		
20,000-29,999	7	32.43	2.07		
30,000 ⁺	8	30.50	3.82		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างระดับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่มีความแตกต่างกัน แต่ในกลุ่มนักศึกษามีการได้ยิน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.014$)

อภิปรายผลการวิจัย

ลักษณะของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้ มีความใกล้เคียงกันในเรื่อง เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และผลจากการวิเคราะห์ความแตกต่างของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม เพื่อสืบค้นหาความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของปัจจัยทั้ง 3 สรุปได้ว่า ผลของการประเมินความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และที่มีการได้ยินมีความแตกต่างกัน คือนักศึกษามีความบกพร่องทางการได้ยินมีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับปานกลาง (คะแนนระหว่าง 20 –29)

น้อยกว่านักศึกษาที่มีการไต่ยีน ที่มีความภาคภูมิใจในระดับสูง (คะแนนระหว่าง 30-40) นั่นคือประเภทการไต่ยีนมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเอง ในสมมุติฐานข้อที่ 2 – 3 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ยีน และที่มีการไต่ยีน มีระดับความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันด้าน เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงปัจจัยด้านเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความภาคภูมิใจในตนเอง มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ส่วนสมมุติฐานข้อที่ 4 พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเอง ในกลุ่มนักศึกษาที่มีการไต่ยีนนั่นคือ นักศึกษาที่มีการไต่ยีนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง มีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่านักศึกษาที่มีการไต่ยีนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำกว่า ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน แต่ในกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ยีน พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลของการวิจัยนี้สามารถนำไปบูรณาการใช้ในกระบวนการให้คำปรึกษาเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ยีน เพื่อช่วยให้นักศึกษาและครอบครัวมีความรู้ความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับความบกพร่องทางการไต่ยีน ยอมรับข้อจำกัดหรือผลกระทบที่มีต่อตัวนักศึกษา ครอบครัว เพื่อนๆ และการศึกษา อีกทั้งส่งเสริมให้ครอบครัวพัฒนาทักษะการใช้ภาษามือเพื่อการสื่อสารกับนักศึกษา เพื่อเสริมสร้างให้พวกเขามีความภาคภูมิใจ และมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น รวมถึงการเตรียมความพร้อมเข้าสู่การประกอบอาชีพ และสามารถอยู่ร่วมในสังคมแวดล้อมได้ดีในอนาคตต่อไป

สำหรับเรื่องแบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองฉบับภาษาไทย พบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ยีน จะตอบความรู้สึกเห็นด้วยเป็นส่วนมากทั้งข้อคำถามที่เป็นเชิงบวกและลบ ประเด็นที่น่าสังเกต คือ ในข้อคำถามที่ 8 (ข้อคำถามเชิงลบ) นักศึกษาทั้งสองกลุ่มให้ความเห็นว่า เป็นคำถามที่ค่อนข้างเข้าใจยาก จึงตัดสินใจตอบตามความรู้สึกว่า อยากรู้ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Beeber S., อัจฉราพร สิริบุญวงศ์, Schwartz T., Funk G., นพพร ว่องสิริมาศ (2550) ที่ยืนยันว่า มีปัญหาเกี่ยวกับภาษาเกิดขึ้นเช่นกัน เมื่อใช้แบบวัดฉบับนี้ในภาษาจีน เกาหลี สเปน และอิหร่าน โดยเฉพาะข้อคำถามที่ 8 และ 9

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษากิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันกับเพื่อนที่มีการได้ยินเพื่อช่วยพัฒนาระดับความภาคภูมิใจในตนเอง ในกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เช่น การสร้างความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) ด้วยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน การการใช้เพลงประกอบการเรียน การเขียนบันทึกประจำวัน (Journal writing) สนับสนุนการเข้าร่วมชมรม สโมสรนักศึกษา สภาและองค์การนักศึกษา ตามความสนใจ

2. สนับสนุนการสร้างเสริมทัศนคติที่ดีของครอบครัว ด้วยการให้คำปรึกษาแก่ครอบครัว เพื่อสร้างความเข้าใจ และ สนับสนุนการเข้าถึงการสื่อสารด้วยความเข้าใจในครอบครัว (P. Kushalnagar, et al., 2011)

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพา จงจรธรรม รองศาสตราจารย์ วิไล กุศลวิศิษฎ์กุล รองศาสตราจารย์ ดร.บัญญัติ ชงย่วน และ อาจารย์ ดร.สุขสิริ ดำเนินวานิช ที่ได้กรุณาสละเวลาให้ความรู้ และคำแนะนำตลอดการทำวิทยานิพนธ์ และอาจารย์อรอนงค์ สงเจริญ ที่เมตตาถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจด้านจิตวิทยา คนพิการ และการให้คำปรึกษาเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ

ขอขอบคุณคณะอาจารย์ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และล่ามภาษามือไทย ที่ได้สละเวลาในการแปลแบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง จากฉบับภาษาไทยเป็นมัลติมีเดียภาษามือไทย และขอบคุณเพื่อนร่วมงาน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และ วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล ที่อนุเคราะห์ ให้เก็บข้อมูลจากการทดสอบนำร่อง และเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่เสียสละเวลาอันมีค่ามาเข้าร่วมกิจกรรมการวิจัย

ท้ายที่สุด ขอขอบคุณสมาคมศิษย์เก่าบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ให้ทุนสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์บางส่วน ขอขอบคุณครอบครัวที่ให้กำลังใจ และสนับสนุนให้โอกาสการศึกษาอันมีค่ายิ่ง คุณค่าและคุณความดีที่ได้ที่มีขอบบ้น้อมเป็นกตัญญูตาดิจแต่คุณพ่อ คุณแม่ คณาจารย์และผู้มีอุปการคุณทุกท่าน

**SELF – ESTEEM BETWEEN STUDENTS WITH HEARING IMPAIRMENT
AND HEARING STUDENTS**

MALYNN NAOVANAN 5237539 RSRD/M

M.A. (REHABILITATION SCIENCE FOR PERSONS WITH DISABILITIES)

THESIS ADVISORY COMMITTEE : PIMPA KHACHONDHUM, Ph.D.,
WILAI KUSOLWISITKUL, M.Sc., BANYAT YONGYUAN, Ph.D.,
SUKSIRI DANTANAVANICH, Ph.D.,**EXTENDED SUMMARY****ABSTRACT**

The purposes of this research are to study the self-esteem level and the factors related to the self-esteem of 167 B.A. students in Deaf Studies at Ratchasuda College, Mahidol University; 46 hearing impaired students were chosen by systematic sampling and 46 hearing students were chosen by simple random sampling. The questionnaire used for this research is the self-esteem evaluation of Rosenberg (1965), Thai version (Rosenberg Self-Esteem Scale: RSES - Thai Version). The researcher recorded a video using Thai sign language for the questionnaire.

The results of this research showed that the self-esteem level of the students with hearing impairment was significantly lower than hearing students ($p < 0.01$). The self-esteem levels were not significantly different between male and female students or students with different academic achievement levels in both groups. Though the self-esteem levels were not significantly different among hearing impaired students with different family economic status, they were significantly different in the hearing students group at the level of 0.05 ($p = 0.014$).

The results of this study provide useful information to support counseling services for students with hearing impairment and their families to help them understand themselves and be able to cope with and enjoy university life.

KEY WORDS : SELF – ESTEEM / STUDENTS WITH HEARING IMPAIRMENT /
HEARING STUDENTS

Introduction

Ninety-six percent of hearing impaired people came from families whose parents were hearing people (Mitchell & Karchmer, 2004; Vaccari & Marschark, 1997, P. Kushalnagar et al., 2011). It was, therefore, interesting to study this issue because these people's way of life was different from that of hearing people in several aspects such as loss of hearing, living between the culture of hearing impaired people and the culture of hearing people, using vision and sign language as the main methods of learning and communication. Due to lack of sign language and literacy skill which was the important means of communication, they faced the problems of associative thinking, reading comprehension, and difficulty in writing (Lane H., Hoffmeister R., Bahan B., 1996; p: 291). As a result, they became marginalized in the family and society (Jambor E., Elliott M., 2005) and felt isolated and inferior (Deaf World Ministries, 1997-2011); making them lack educational opportunities and have more difficulties in adapting themselves to the society in physical, emotional, social, and educational aspects (Bisol. et al, 2006).

According to the researcher's work experiences in Ratchasuda College, Mahidol University and interaction with hearing-impaired students, the researcher found that most of them felt frustrated in their daily life in several issues as follows: They were not confident in their ability. They did not understand translation of sign language interpreters. They slightly participated in teaching activities and group work. They faced the problem of communication with their families, friends, and other people due to use of different sign languages. And their family members, friends, and teachers could not efficiently use sign language (Jitprapa Sri-on, 2007). This was one of the reasons why they received the incomplete information and did not understand. Thus, this made them have low self-esteem. It might be said that self-esteem correlated with basic factors on living. Self-esteem played important roles in attitudes toward oneself and educational success or failure and could lead to development of quality of life, (Shokrail-Rees, 2003; as cited in L. Hall, 2007), occupation, and living in the society in adulthood. The study

found that people with low self-esteem risked facing the mental problem, had anti-society behavior, and preferred violence. On the other hand, people with high self-esteem had good characteristics, had goals in their life, and had good relation with other people (Robins R.W., Trzesniewski K. H., and Donnellan M. B., (1012)

Purposes of the Study

1. To study the self-esteem level of hearing impaired students and hearing students currently studying in Ratchasuda College, Mahidol University.
2. To study factors related to self-esteem of hearing impaired students and hearing students currently studying in Ratchasuda College, Mahidol University.

Scope of the study

The populations of this research were 167 male and female students (the 3rd year and the 5th year) in Bachelor of Arts Program in Deaf Studies in Ratchasuda College, Mahidol University, divided into 115 hearing impaired students and 52 hearing students.

The sample group was divided into two groups as follows:

The first group was hearing impaired students chosen by systematic sampling from the list of hearing impaired students.

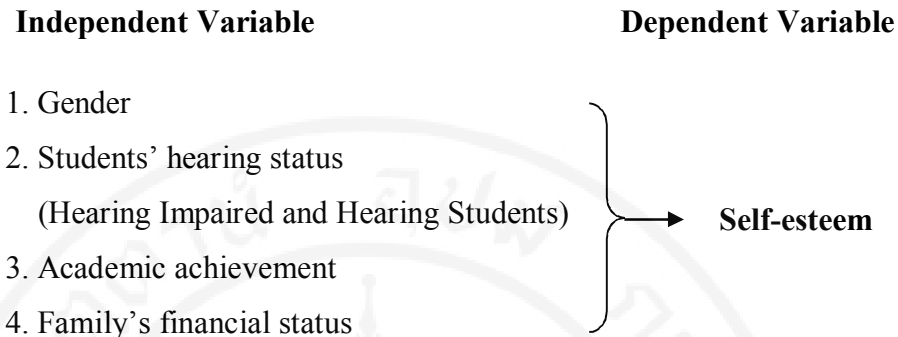
The second group was hearing students chosen by simple random sampling from the random number table.

The researcher used the sample size formula to test the hypothesis of difference in the mean of two groups which were independent from each other by determining the equal sample size of these two groups to test the hypothesis (Wilai Kusolvisitkul, 2006). The following formula was used to calculate the sample size:

$$m = \frac{2 s_p^2 (z_\alpha + z_\beta)^2}{(\bar{x}_1 - \bar{x}_2)^2}$$

The sample size is derived from the formula was 46 hearing impaired students and 46 hearing students.

Research Concept

Concepts and Theories about Self-esteem

Moris Rosenberg (1979; cited in Jambor E., Elliott M., 2005) defined self-esteem as self-respect and the thought that one was valuable. This was like the sum total of evaluation of valuable living of a person or the total self-esteem of each person or it was each person's opinion on oneself. Most of this opinion involved the feelings and behaviors which consisted of two elements : feelings of self-worth and feelings of efficacy (Reasoner R.W., 2001). Many studies had revealed that there were several important factors affecting self-esteem as follows:

Gender

There were several studies on the correlation between gender and self-esteem which found that male students had more self-esteem than female students (Tamini and Vahbeygi, 2011; Martín-Albo, 2007). However, Patton, Bartrum, and Creed, (2004) found that the self-esteem level of men and women was not different. As for the overall age levels, McMullin and Cairney (2003) found that women had lower self-esteem than men.

Hearing Status

Edina Jambor and Marta Elliott, (2005) did the research and found that loss of hearing affected the way of communication with the family members and other people. Moreover, the difficulty in using the hearing aids caused less self-esteem than

hard of hearing people. Nonetheless, the fact of having a specific identity, participation, and the ability to live in the cultures of deaf people and hearing people made them have more self-esteem.

Academic achievement

According to the researches of Tsai (2001) and Woo and Frank (2000), academic achievement or GPA had positive relationship and was significantly an indicator of self - esteem. Joshi and Srivastava (2009) studied teenagers in India and found that learning achievement indicated self-acceptance and self - evaluation of people that whether they achieved success or not. Female teenagers had better academic achievement than male teenagers. Cokey (2002; cited in Wiles J.L., 2004 and Iniaya E., (2004) studied relation between GPA and self-esteem among European-American students and found that GPA did not significantly correlate with self-esteem.

Family's financial status

Rosenberg, (1965; cited in Meisenhelder, 1985: 128 and Samerjan Anathep, 1992) found that children with high social status had higher self-esteem than children with lower social status. In addition, interaction with friends could develop people's self-esteem. Kluwin (1994; cited in Powers, 2003) studied and found that families with high income and good economic status had potential to support their children in every aspect, especially education and participation in various activities. Economic status of deaf students' families, therefore, affected children's success in communication and education.

Research methodology

Research tool was the social questionnaire consisting of two parts as follows:

Part I, general information.

This part of questionnaire consisted of 25 questions. The first nine questions were basic information of the respondents (questions 1-9) and 16 questions

were information regarding hearing impairment and method of communication (questions 10–25).

Part II, self-esteem evaluation.

This questionnaire was used for both groups of students by using Rosenberg Self-Esteem Scale : RSES-Thai Version, translated by Nawanan Piyawatkun, Suwanna Arunpongpaisarn, et al. (2011). The Cronbach Alpha Coefficient was 0.849. There were ten questions with four rating scales for each question indicating the level of agreement as follow : strongly agree, agree, disagree, and strongly disagree. Among those questions, five questions reflected the feeling in the positive way and another five questions reflected the feeling in the negative way.

The researcher pre tested the research instrument with hearing impaired students in Suan Dusit Rajabhat University with the assistance from the sign language interpreter who provided suggestion to improve the questionnaire. Then, the researcher converted the questionnaire into Sign Language Multimedia for collecting data from the sample group of hearing impaired students at Ratchasuda College, Mahidol University. The research found that students faced the problems of limitation of time and did not feel comfortable to answer the questionnaire on the computer and need someone to clearly some questions. Thus, the sign language interpreter was required to additionally explain the questions and answers which students did not understand. The researcher, therefore, collected data from Thai questionnaires by receiving assistance of the sign language interpreter to more clearly explain questions and answers. For hearing students, the researcher used the Thai questionnaires to collect data in Ratchasuda College, Mahidol University.

Data Analysis

1. Descriptive statistics were used for explaining characteristic of the basic socio-demographic information of hearing impaired students and hearing students.
- 2 . Analytical statistics: t-test was used to compare self-esteem between hearing impaired students and hearing students and other independent variables such

as gender, hearing level and academic achievement. One-Way ANOVA was used to compare self-esteem of students with difference economic status.

The result of research

Table I Socio - demographic characteristics of the sample participants

Socio-demographic	Hearing impaired students (n = 46)		Hearing students (n = 46)	
	Number	Percentage	Number	Percentage
Gender				
Female	30	65.2	37	80.4
Male	16	34.8	9	19.6
Age (year)				
19 - 22	10	21.4	20	43.5
23 – 25	23	50.0	23	50.0
26 - 28	13	28.3	3	6.5
Academic achievement				
< 2.50	1	2.2	0	0
2.50 – 2.99	7	15.2	3	6.5
3.00 – 4.00	38	82.6	43	93.5
Family's financial status(Thai baht)				
< 10,000	15	32.6	8	17.4
10,000 - 14,999	11	23.9	13	28.3
15,000 - 19,999	5	10.9	10	21.7
20,000 - 29,999	11	23.9	7	15.2
30,000 ⁺	4	8.7	8	17.4

According to the table I, most of both student groups were females from 23 - 25 years of age. Their GPA was 3.00-4.00 with the mean of 3.22 and 3.41, respectively. Monthly incomes of families of hearing impaired students were less than 10,000 baht while monthly incomes of families of hearing students were 10.000 – 14,999 baht.

Table II Number and percentage of students with hearing impairment by hearing level and method of communication

hearing level and communication method	Number	Percentage
hearing Status		
Deaf	39	84.8
Hard of Hearing	7	15.2
Ability in using sign language		
Can use sign language	37	80.4
Can use a bit of sign language	9	19.6
Parents' hearing status		
Father is hearing person	45	97.8
Father is hard of hearing person	1	2.2
Mother is hearing person	45	97.8
Mother is deaf	1	2.2
The method to communicate with friends and instructor who are hearing		
Thai writing and lips reading	34	74.0
Thai writing	10	21.1
Lips reading	2	4.3
Member in the family communicate with students by		
Thai writing	17	36.9
Speaking	15	32.6
Body language	13	28.3
Thai Sign Language	1	2.2

Table II Number and percentage of students with hearing impairment by hearing level and method of communication (cont.)

hearing level and communication method	Number	Percentage
Students communicate with family members by		
Thai writing	23	50.0
Body language	12	26.1
Thai Sign Language	6	13.0
Speaking	4	8.7
Writing and body language	1	2.2

Table III Number and percentage of students with hearing impairment by frequency method of communication with family members

Method of communication	Frequency of communication			Total (Percentage)
	Frequently (Percentage)	Seldom (Percentage)	Never (Percentage)	
Sign language	17 (37.0)	15 (32.6)	14 (30.4)	46 (100.0)
Body language	18 (39.1)	16 (34.8)	12 (26.1)	46 (100.0)
Speaking/lips reading	17 (37.0)	19 (41.3)	10 (21.7)	46 (100.0)
Writing	21 (45.6)	16 (34.8)	9 (19.6)	46 (100.0)

According to the table II and III, most of hearing impaired students were deaf, could communicate in sign language, and hearing parents. Writing and lips reading were the major method that the students used to communicate with their family members, friends, instructors and family members.

According to the issues on language and communication, 97.8% of hearing impaired students came from families whose parents were hearing people, did not have knowledge of sign language, and could not communicate in sign language. This was similar to the researches of Mitchell & Karchmer (2004), Vaccari & Marschark (1997), P. Kushalnagar et al. (2011) who found that 96 % of hearing impaired children came from families whose parents were hearing people. As these children mostly

communicated with their families by writing Thai language and using body language, they could not completely understand communication. This was consistent with the research of Jitprapa Sri-on (2007) who found that inability of deaf children to completely read and write Thai language caused doubt when they communicated in their families, decreasing the relationship in family. This was consistent with the researches of Edina Jambor and Marta Elliott (2005) who studied the feeling of attachment of deaf students and hard of hearing students in the United States of America. They found that loss of hearing effected these children's communication with their families and other people. As it was difficult for deaf people to use hearing aids, they had less self-esteem than hard of hearing people.

Table IV Comparison of the self-esteem of hearing impaired students and hearing Students

Student	Amount	\bar{x}	s	t - test	df	p-value
Hearing impaired students	46	27.67	2.94	6.498	90	<0.01**
Hearing students	46	32.37	3.92			

** Statistic significance at 0.01

According to the table IV, average scores of self-esteem of hearing impaired students were significantly less than those of hearing students at the level of 0.01.

Table V Comparison of the self-esteem between male and female students, different academic achievement

Factors	Number	\bar{x}	s	t - test	df	p-value
Hearing impaired students				0.122	44	0.900
Male	16	27.75	3.00			
Female	30	27.63	2.97			
Hearing students				0.063	44	0.950
Male	9	32.44	5.30			
Female	37	32.35	3.68			
Hearing impaired students				1.669	44	0.051
GPA 2.41 – 2.99	8	26.13	3.72			
3.00 – 4.00	38	28.00	2.70			
Hearing students				0.930	44	0.179
GPA 2.50 – 2.99	3	30.33	6.66			
3.00 – 4.00	43	32.51	3.74			

Note: One hearing impaired student had 2.41 average scores

According to the table V, the average of the self-esteem scores were not significantly difference between different gender and academic achievement in both groups of students. (p-value > 0.05).

Table VI Comparison of self-esteem between the different monthly family incomes

Family income	Count	\bar{x}	s	F-ratio	p-value
Hearing impaired students (THB)				0.579	0.6791
< 10,000	15	27.93	3.45		
10,000-14,999	11	26.82	3.13		
15,000-19,999	5	27.60	1.67		
20,000-29,999	11	28.55	2.91		
30,000 +	4	26.75	2.94		

Table VI Comparison of self-esteem between the different monthly family incomes (cont.)

Family income	Count	\bar{x}	s	F-ratio	p-value
Hearing students(THB)				3.57	0.014*
< 10,000	8	34.63	2.50		
10,000-14,999	13	30.31	4.29		
15,000-19,999	10	34.70	3.65		
20,000-29,999	7	32.43	2.07		
30,000 +	8	30.50	3.82		

* Statistical Significance at 0.05

According to the table VI, the average scores of self-esteem between the level of economic status of families of hearing impaired students were not significantly different (p-value > 0.05) while the abovementioned scores of hearing students were significantly different (p-value = 0.014).

Conclusion of research results

Both student groups had similarity in gender, learning achievement, and economic status of families. As for results of analyzing difference in self-esteem of both student groups according to three factors, the researcher could conclude that the evaluation results of self-esteem of the hearing impaired students and hearing students in higher education in Thailand were different. Hearing impaired students had less self-esteem than hearing students. This finding supported the first hypothesis. However to the findings did not supported the 2nd – 3th hypotheses. The self-esteem level of hearing impaired students and hearing students with difference in gender and academic achievement was not significantly different. For the fourth hypothesis, the study found that hearing students whose families had high economic status had more self-esteem than hearing students whose families had lower economic status. This was consistent with the hypothesis. However, self-esteem of hearing impaired students was not significantly different.

The study also found that most of hearing impaired students answered “agree” in positive and negative questions. According to the 8th question (negative question), both student groups expressed their opinion that it was difficult for them to understand this question so they answered that they would like to have more self-esteem. This was consistent with the researches of Linda S. Beeber, Utcharaporn Seehiranwong, Todd Schwartz, Sandra G. Funk, Nopporn Wongsirimas (2007) confirming that there was also the problem in language when using this evaluation form in Chinese, Korean, Spanish, and Iranian.

The results of this study provide useful information to support counseling services for students with hearing impairment and their families to help them understand themselves and be able to cope with and enjoy university life.

Recommendations

- 1 . The university should provide more extra-curricular activities and encourage the hearing impaired students to participate with hearing students. These activities could help to raise the students’ self-esteem
2. The school for the deaf could play the major role to support the families by setting up sign language class for the parent of the deaf children and encourage the parent to learn sign language in order to communicate with their deaf child efficiently.

Acknowledgement

This thesis would not be successful without the kind support of Assistant Professor Pimpa Kachondham, Ph.D., Associate Professor Wilai Kusolwisitkul, Associate Professor Banyhat Yongyuan, Ph.D. and Suksiri Danthanavanich, Ph.D. who devoted their time to provide advices and knowledge throughout this thesis. I also would like to thank Lect. Orn-anong Songcharoen who kindly provided the knowledge and understanding about psychology, persons with disabilities and rehabilitation counseling for persons with disabilities.

Many thanks to hearing impaired instructors and Thai Sign Language interpreters who kindly devoted their time to convert the self-esteem evaluation questionnaire from Thai language version into Thai Sign Language version. Thank you very much to all my colleagues who helped me in this thesis.

I would like to express my thankfulness to Graduate Studies of Mahidol University Alumni Association for partially supported this thesis, Suan Dusit Rajabhat University and Ratchasuda College, Mahidol University for allowing me in collection data for this thesis, both the pilot and the data collection stages. I am thankful to all students who participated in this project.

Last but not least, my deepest gratitudes goes to The Graduate Studies of Mahidol University Alumni Association for thesis partially supported, and my family members who provided encouragement and support for this invaluable opportunity in this study. The value and goodness that I have, I would like to convey to my beloved parents, instructors and every supporter.

บรรณานุกรม

- กาญจนา ศรีวรกุล. (2548). ความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตน และการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2548 : 14.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). การรับรองภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติของคนहुหนวก, ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ. ลงวันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2542.
- เกษร ปิ่นทับทิม และคณะ. (2548). ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตน และพฤติกรรมสร้างเสริมสุขภาพของวัยรุ่นที่มีความพิการทางการได้ยิน ในโรงเรียนโสตศึกษาภาคใต้. บัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชาการพยาบาลอนามัยชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ (การพยาบาลอนามัยชุมชน), มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. วารสารวิชาการเขต 12, 16(4.1):53-63.
- จิตประภา ศรีอ่อน. (2543). คู่มือการใช้ล่ามภาษาไทยในห้องเรียน. นครปฐม : วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิตประภา ศรีอ่อน และคณะ. (2550). การติดตามประเมินผลบัณฑิตในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาหุหนวกศึกษา รุ่นที่ 1 สำเร็จการศึกษาปีการศึกษา 2546. วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิตประภา ศรีอ่อน และคณะ. (2552). การศึกษาวิจัยการรับรู้ข้อมูลด้านสุขภาพของกลุ่มผู้พิการทางการได้ยินกรณีศึกษา : สถานศึกษาสำหรับผู้พิการทางการได้ยิน (โรงเรียนโสตศึกษา). วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิตติมา บุญดีเจริญ. (2550). การพัฒนาแบบทดสอบและแบบสอบถามมัลติมีเดียภาษาไทยสำหรับคนหูหนวก. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จงกลณี วีระเศรษฐกุล และคณะ. (2552). รายงานการประเมินโครงการโรงเรียนต้นแบบ : การทดลองสอนแบบสองภาษาสำหรับเด็กหูหนวก. กรุงเทพฯ: สำนักงานการบริหารการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กับ วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา. 2539. ผลการฝึกอบรมที่ต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (พฤติกรรมศาสตร์). สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์.

- ทินกร วงศปการันย์, ณหทัย วงศปการันย์. (2554). การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของแบบวัดความภาคภูมิใจในตนเองของโรเซนเบิร์ก : การศึกษาในนักศึกษาไทย. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*, 56 (1) : 59 – 70.
- นวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล, สุวรรณา อรุณพงศ์ไพศาล, นิรมล พัจจนสุนทร, สมจิตร ห่องบุตรศรี, สมจิตร มณีกานนท์, วิจิตรา พิมพ์นิตย์. (2554). ความตรง และความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามความภาคภูมิใจแห่งตน Rosenberg Self-Esteem Scale ฉบับภาษาไทย เทียบกับ Self-Esteem Visual Analog Scale. *ภาควิชาจิตเวชศาสตร์, คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.จดหมายเหตุมหาวิทยาลัย 94, แพทยสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ 94 (7), 857-862.*
- ประกาศกระทรวงกระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ 2555 เรื่อง ประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2555
- ประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่อง กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา พ.ศ. 2552. พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2552
- ปราโมทย์ ประสาทกุล. (2549). การฉายภาพประชากรของประเทศไทย พ.ศ. 2548 – 2568 สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ฉบับเดือนมีนาคม 2549.
- ปิยะฉัตร มีหนูน. (2554). ศูนย์กายภาพบำบัด คณะกายภาพบำบัด มหาวิทยาลัยมหิดล สืบค้นเมื่อ 12 ก.พ. 2555
จาก http://www.pt.mahidol.ac.th/ptclinic/index.php?option=com_content&view=article&id=291%3A2012-03-28-08-19-37&catid=52%3A2009-03-13-03-22-32&Itemid=108&showall=1
- มานะ ประทีปพรศักดิ์. (2549 : 32). การพัฒนาชุดบทเรียนมัลติมีเดีย เพื่อการสอนคนหูหนวก เรื่อง พุทธประวัติ. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. *บทความวิชาการ. วารสารวิทยาลัยราชสุดาเพื่อการวิจัยและพัฒนาคนพิการ.1(2) กรกฎาคม – ธันวาคม ประจำปี 2548.*
- พรพิมล พรแก้ว. (2551). ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการทางการเคลื่อนไหว : กรณีศึกษาในคนพิการวันทำงานที่กำลังเข้ารับการศึกษาอาชีพ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 124 ตอนที่ 61 ก. พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

- ประกาศสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ เรื่อง พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556
- ราษฎร์ บุญญา. (2551). ภาษามือ : ภาษาของคนหูหนวก. *วารสารวิทยาลัยราชสุดา*.4(1), 77-79.
- วิษณุ บรรณศิริ. (2556). *การตรวจระดับการได้ยิน*. SirirajE-public Library, ภาควิชาโสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา, คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล.
สืบค้นเมื่อ 23 ตุลาคม 2556,
จาก <http://www.si.mahidol.ac.th/sidoctor/e-pl/article/detail.asp?id=758>.
- วิไล กุศลวิศิษฎ์กุล. (2549). การสุ่มตัวอย่างและการหาขนาดตัวอย่าง. *ประมวลสาระชุดวิชาวิจัยทางการพยาบาลสารสนเทศและสถิติ* หน่วยที่ 5 หน้า 5-88 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์; 2549.
- ศรียา นิยมธรรม. (2541). *ความบกพร่องทางการได้ยิน ผลกระทบทางจิตวิทยา การศึกษาและสังคม*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พีเออาร์ดแอนพรีนติ้ง.
- ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา. (2550). *สภาพปัญหาและความต้องการใช้สื่อการศึกษาของครูและนักเรียนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนโสตศึกษา*. รายงานวิจัย, สำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน, สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- สุชาดา ชัยวรศิลป์. (2541). *สภาพปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกัน ในโรงเรียนประถมศึกษา* สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร /สุชาดา ชัยวรศิลป์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข, (2553). *ประสบการณ์การทำงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ: สวรรส. บทที่ 1 การทำความเข้าใจ “ความพิการ” และ “สุขภาพ” ในมุมมองของคนพิการ*. หน้า 25 – 27. สืบค้นเมื่อ 20 กันยายน 2555,
จาก <http://hph.moph.go.th/modules/Books/pdf/b1300681072.pdf>.
- สารสนเทศอุดมศึกษา, สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2556). *นักศึกษารวม ปี 2556 จำแนกตามสถาบัน กลุ่มสถาบัน เพศ ระดับการศึกษา คณะ สาขาวิชา และประเภทความพิการ*. สืบค้นเมื่อ 16 พฤศจิกายน 2556,
จาก <http://www.info.mua.go.th/information/>.

- สุขศิริ คำนธวานิช, (2548). ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการสร้างสัมพันธสารเรื่องเล่ากับกระบวนการคิดของคนหูหนวกในการเล่าเรื่องให้ผู้อื่นทราบ. *วารสารวิทยาลัยราชสุดา เพื่อการวิจัยและพัฒนาคนพิการ*. ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2548.
- สรชัย พิศาลบุตร. (2548). วิจัยธุรกิจ เรียนจากกรณีศึกษา. กรุงเทพฯ : *วิทยาพัฒนา*, 2548. หน้า 77.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ, (2555). การสำรวจความพิการ พ.ศ. 2555: บทสรุปสำหรับผู้บริหาร. สืบค้นเมื่อ 17 พฤศจิกายน 2556
จาก <http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/files/disabled55.pdf>.
- สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ, (2555). สถิติข้อมูลคนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ จำแนกตามภูมิภาค และเพศตั้งแต่วันที่ 1 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 31 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2556. สืบค้นเมื่อ 17 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://www.nep.go.th/home.php>
- สำนักส่งเสริมศักยภาพและสิทธิ สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. คู่มือการออกแบบสภาพแวดล้อมสำหรับคนพิการ และคนทุพพลภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 4 ฉบับปรับปรุง)
- อนุสรณ์ สมตระกูล. (2531). *การปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุระหว่าง 15-20 ปีที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ในกรุงเทพมหานคร / อนุสรณ์ สมตระกูล*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อำนาจ หงษา. (2545: 26). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำรงชีวิตภายในมหาวิทยาลัยของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เพ็ญศิริ อิ่มอุดม. (2551). *ผลของการประเมินตนเองด้านพฤติกรรมจริยธรรมที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษา: การทดลองแบบสี่กลุ่มของโซโลมอน*. วิทยานิพนธ์ศ.ม.บัณฑิตวิทยาลัย., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสมอจันทร์ อະนะเทพ. (2535). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับโรค ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง กับพฤติกรรมป้องกันโรคเอดส์ ของผู้เสพยาเสพติดทางเส้นเลือด ที่ได้รับการรักษาด้วยยาเมธาโดน. วิทยานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. สืบค้นเมื่อ 12 กันยายน 2554,
จาก <http://www.li.mahidol.ac.th/e-hesis/scan/26250.pdf>

ภาษาอังกฤษ

- Akinpelu O. Funmilola., (1998) . The Psychological Needsof Hearing-Impaired Students in A Regular University Setting. The Nigerian Journal of Education, Volume 18, September 1998. Retrieved July 29, 2012,
From <http://www.unilorin.edu.ng/journals/education/ije/sept1998/Vol.2018,September1998.pdf>
- Alicia D. Cast, Peter Burke., (2002). *A Theory of Self-Esteem*. The University of North Carolina Press, Social Forces Volume 80 pp. 1041-1068 | 10.1353/sof.2002.0003.
Retrieved March 16, 2013,
From http://muse.jhu.edu/login?auth=0&type=summary&url=/journals/social_forces/v080/80.3cast.html
- Amy L. Hall. (2007). The relationship between academic achievement, academic performance and self-esteem of high school juniors at a public high school in central Florida
Retrieved October 10, 2014
From <http://udini.proquest.com/view/the-relationship-between-academic-goid:304720373/>
- Bahman Kord Tamini and Roya Vahbeygi. (2011). *The Impact of Gender, Age and Academic Branch on Self-Esteem of Students*. Journal of Basic and Applied Scientific Research, 1(9)1065-1069,2011
Retrieved December 16, 2012, From www.textroad.com
- Bisol, Cláudia Alquati; Valentini, Carla Beatris; Simioni, Janaína Lazzarotto and Zanchin, Jaqueline. (2010). *Deaf students in higher education: reflections on inclusion*. vol.40, n.139, pp. 147-172. ISSN 0100-1574. Retrieved August 30, 2012,
From http://www.scielo.br/pdf/cp/v40n139/en_v40n139a08.pdf

- Blascovich, J. & Tomaka, J. (1991). Measures of self-esteem : Measures of personality and social psychological attitudes. In John P. Robinson, Phillip R. Shaver, Lawrence S. Wrightsman. *Measures of Personality and Social Psychological Attitudes*. Volume 1, : Chapter 4 (pp.115-123). UK, London : Academic Press.
Retrieved October 23, 2013,
From [http://www.google.co.th/books?blascovich,tomaka,\(1991\).](http://www.google.co.th/books?blascovich,tomaka,(1991).) Measures of self-esteem.
- Carol M. Convertino., Marc Marschark., Patricia Sapere., Thomastine Sarchet.and Megan Zupan, (2009). *Predicting Academic Success Among Deaf College Students*. *Journal of Deaf Studied and Deaf Education* 14:3Summer2009, 524 – 343.
Retrieved January 24, 2012, From <http://jdsde.oxfordjournals.org/content>
- Cuculick JA, Kelly RR. (2003). *Relating deaf students' reading and language score at college entry to their degree completion rates*. *American Annals of the Deaf* 148: 279 – 286.
Retrieved March 24, 2012,
From <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/14992035?dopt=abstract>
- David Buchkoski, (1999). Providing testing accommodations for deaf and hard of hearing students. Northeast Technical Assistance Center Teacher Tipsheet. Rochester Institute of Technology National Technical Institute for the Deaf
Retrieved March 24, 2012,
From <https://www.llcc.edu/Portals/24/Handouts/Test%20Accommodations.pdf>
- Edina Jambor, Marta Elliott. (2005). *Self-esteem and Coping Strategies among Deaf Students*. *Journal of Deaf Studied and Deaf Education*.10(1) Winter 2005, p : 63 – 81.
Retrieved March 12, 2012, From jdsde.oxfordjournals.org/content/10/1/63.full.pdf
- Eno Iniyama., (2004). *The relationship between self-esteem and academic performance of freshman at the University of the Virgin Islands*. The annual conference of the Caribbean Studies Association, Marriott Hotel, St. Kitts, June 2004.
Retrieved September 2, 2010,
From <http://ufdcimages.uflib.ufl.edu/CA/00/40/02/54/00001/PDF.pdf>

- Erik H. Erikson. (1963). ทฤษฎีบุคลิกภาพของ หรือทฤษฎีจิตสังคม (Psychosocial Theory of personality). Retrieved August 16, 2011,
From http://www.novabizz.com/NovaAce/Personality/Theory_Erikson.htm
- Jin ZHENG. (2012). Measuring Self-Esteem of DEAF/Hard of Hearing College tudents. *Journal of Special Education and Rehabilitation* 2013; 14(1-2): 55-65
Retrieved August 10, 2013,
From <http://jsr.fzf.ukim.edu.mk/files/PDF%201-2%202013/005.pdf>
- Heather Gentzel. (2007). Deaf Adolescents: Finding a Place to Belong. A thesis submitted to the Miami University. Oxford, Ohio, August 2007. Retrieved September 2, 2011
From https://etd.ohiolink.edu/rws_etd/document/get/muhonors1177631829/inline
- Huitt, W. (2011). Self and self-views. *Educational Psychology Interactive*. Valdosta, GA : Valdosta State University.
Retrieved April 17, 2012,
From <http://www.edpsycinteractive.org/topics/self/self.html>
- James M. Harris. (2001). *Social Isolation of Deaf Adolescents*. PCP 548 Life Span Development, Assemblies of God Theological Seminary, LPC, December 14,
Retrieved October 14, 2011,
From http://www.agts.edu/resources/counseling_students/deaf_adolescents.pdf.
From <http://www.kon.org/urc/v4/strange.html>
- Jennifer Lukomski. (2007). *Deaf College Students' Perceptions of Social – Emotional Adjustment*. *Journal of Deaf Studies and Deaf Education*. 12 : 4 Fall 2007, 486 – 494.
Retrieved March 4, 2012,
From <http://jdsde.oxfordjournals.org/content/12/4/486.full.pdf+html>
- Jennifer L. Wiles. (2004). *Understanding the Relationship between Self-Esteem and Current Grade Point Average of College Undergraduates*. Morgantown, West Virginia ,2004.
Retrieved March 4, 2012,
From http://wvusolar.wvu.edu:8881/exlibris/dtl/d3_1/apache_media/L2V4bGlicmlzL2R0bC9kM18xL2FwYWNoZV9tZWVpYS83MDAz.pdf

- Jill K. McKenzie. (1999). Correlation Between Self-Efficacy and Self-Esteem in Students. Master of Science Degree with a Major in Guidance and Counseling, The Graduate College University of Wisconsin-Stout December, 1999 (on line).
Retrieved May 18, 2013,
From <http://www2.uwstout.edu/content/lib/thesis/1999/1999mckenzie.pdf>
- John D. Rainer, M.D. and Kenneth Z. Altstuler, M.D.(1970). Expanded Mental Health Care for the DEAF: Rehabilitation and Prevention. Research Foundation for Mental Hygiene in Rockland State Hospital and New York State Psychiatric Institute (on line),
Retrieved May 11, 2013, From <http://files.eric.ed.gov/fulltext/ED052305.pdf>
- José Martín-Albo, Juan L. Núñez, José G. Navarro, and Fernando Grijalvo. (2007). *The Rosenberg Self-Esteem Scale: Translation and Validation in University Students. The Spanish Journal of Psychology*. 2007, Vol. 10, No. 2, 458-467.
Retrieved May 9, 2012,
From file:///C:/Users/KIRA19/AppData/Local/Temp/30049-30068-1-PB-1.PDF
- Julie Ann McMullin, John Cairney. (2003). *Self-esteem and the intersection of age, class, and gender*. journal of Aging Studies 18 (2004) p : 75–90. Retrieved November 1, 2012,
From [http://www.esu.ualg.pt/gerontologia/Journal of Aging Studies/McMullin y Cairney. 2004.pdf](http://www.esu.ualg.pt/gerontologia/Journal%20of%20Aging%20Studies/McMullin%20y%20Cairney.2004.pdf)
- Linda S. Beeber, อัจฉราพร ตี๋หิรัญวงศ์, Todd Schwartz, Sandra G. Funk, นพพร ว่องศิริมาศ. (2550). ความเที่ยงตรงของเครื่องมือวัดความรู้สึกรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของโรเซนเบอร์คในกลุ่มหญิงไทยและอเมริกัน(Validity of the Rosenberg Self – esteem Scale in Young Women from Thailand and the USA), *วารสารวิจัยทางการแพทย์*, มหาวิทยาลัยมหิดล. 2007; 11 (4) 240 – 250.
- Lisa A. Kort-Butler. (2012). Extracurricular Activity Involvement and Adolescent Self-Esteem. *The Prevention Researcher* Volume 19(2) April 2012.
Retrieved May 22, 2012, From www.TPRonline.org
- Lisa Rimmell. (2004). *Preparing Parents of Deaf and Hard-of-Hearing Students for the Transition to Postsecondary Education*. Retrieved September 5, 2011,
From www.pepnet.org/confpast/2004/pdf/11rimmell.doc

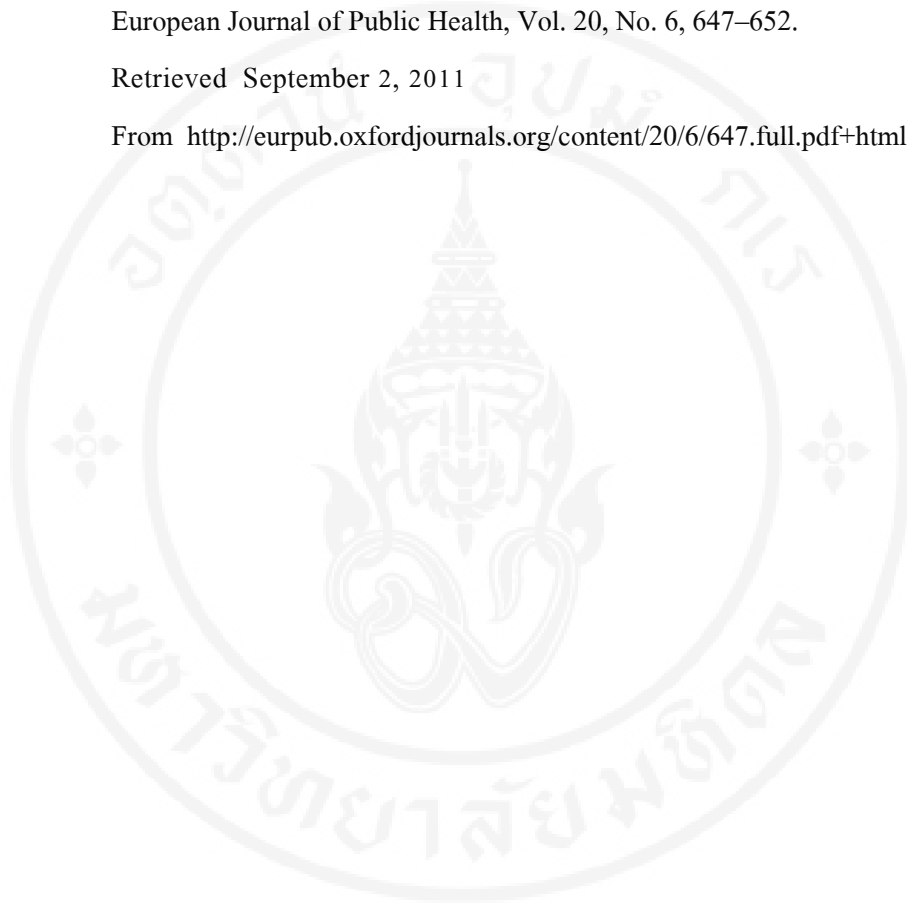
- Manfred Hintermair. (2007). *Self – Esteem and Satisfaction with Life of Deaf and Hard of Hearing People – A Resource- Oriented Approach to Identify Work*. Journal of Deaf Studied and Deaf Education 13 : 2 Spring 2008., 279 – 300.
Retrieved June 21, 2012,
From <http://jdsde.oxfordjournals.org/content/13/2/278.full.pdf+html>
First published online: October 29, 2007
- Mejstad L1, Heiling K, Svedin CG. (2009). Mental health and self-image among deaf and hard of hearing children. *Am Ann Deaf*. 2009 Winter;153(5):504-15 (Abstract on line).
Retrieved June 21, 2013,
From http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed?term=Mejstad%20L%5BAuthor%5D&cauthor=true&cauthor_uid=19350957
- Muneeba_Rehman_(2010). Carl Rogers Self Theory of Personality Development.
Retrieved June 1, 2012, From <http://www.scribd.com/doc/28250013/Carl-Rogers-Self-Theory-of-Personality-Development>
- Okonkwo, Ejike. (2013). Dual Income Family, Gender and Adolescents' Self-Esteem. *Academic Journal Article. Ife Psychologia* , Vol. 21, No. 1, march, 2013 (online)
Retrieved September 2, 2011,
From <http://eurpub.oxfordjournals.org/content/20/6/647.full.pdf+html>
- P. Kushalnagar, T. D. Topolski, B. Schick, T. C. Edwards, A. M. Skalicky, D. L. Patrick. (2011). Mode of Communication, Perceived Level of Understanding, and Perceived Quality of Life in Youth Who Are Deaf or Hard of Hearing. Oxford University Press.
Retrieved January 19, 2013, from <http://jdsde.oxfordjournals.org>.
- Robert W. Reasoner. (2001). *Extending Self-Esteem Theory and Research*. Cambridge University Press, NY, NY 2001. Retrieved April 12, 2011, From <http://www.self-esteem-international.org/Research/Extending%20research.htm>
From http://research.gallaudet.edu/Demographics/SLS_Paper.pdf
- Scott A. Baldwin and John P. Hoffmann. (2002). The Dinamics of Self-Esteem : A Growth-Curve Analysis. *Journal of Youth and Adolescence*, Vol. 31, No 2. April 2002, pp. 101-113 (On line) Retrieved April 7, 2012,
From <http://link.springer.com/article/10.1023%2FA%3A1014065825598#page-2>

- Setareh Ataabadi, Zahra Yusefi and AzamMoradi (2014). Predicting academic achievement among deaf students: emotional intelligence, social skills, family communications and self-esteem. *European Journal of Research on Education*, 2014, 2(1), 35-46
Available Online at <http://iasr.org/journal> 2013 (c) EJRE published by International Association of Social Science Research - IASSR
Retrieved May 12, 2013 From : <http://iasr.org/rs/020105.pdf>
- Shobhna Joshi and Rekha Srivastava. (2009). Self-esteem and Academic Achievement of Adolescents. *Journal of the Indian Academy of Applied Psychology* October 2009, Vol. 35, Special Issue, 33-39. (on line)
Retrieved May 12, 2013, From <http://medind.nic.in/jak/t09/s1/jakt09s1p33.pdf>
- Sonova Holding AG : Phonak. (2012). Hearing Better Tied to Higher Self-Esteem. Posted on Monday, June 04, 2012. Retrieved October 2, 2012
From <http://phb.secondsensehearing.com/content/hearing-better-tied-higher-self-esteem>. and <http://www.sonova.com/en/about-us/brands#phonak>
- Susan Foster , Gary Long, Karen Snell. (1999). *Inclusive Instruction and Learning for Deaf Students in Postsecondary Education*. *Journal of Deaf Studies and Deaf Education* 4:3 Summer 1999.p 225-235
Retrieved May 20, 2011,
From <http://jdsde.oxfordjournals.org/content/4/3/225.full.pdf+html>.
- Susan van Gorp. (2001). *Self– concept of Deaf Secondary School Students in Different Educational Settings*. *Journal of Deaf Studies and Deaf Education*. vol.6 no.1 Winter2001, 54 – 69
Retrieved August 16, 2012, From <http://jdsde.oxfordjournals.org/content/6/1/54>.
- Teresa V. Crowe. (2003). *Self-Esteem Scale Among Deaf College Student : An Examination of Gender and Parents' Hearing Status and Signing Ability*. *Journal of Deaf Students and Deaf Education*. Vol8 :2 Spring 2003. Retrieved July 21, 2010,
From jdsde.oxfordjournals.org by guest
- William C. Shiel JR. (2000). *Hearing Loss (Deafness) Types, Causes, Symptoms*.
Retrieved October 10, 2013, From www.medicinenet.com

Zuzana Veselska, Andrea Madarasova Geckova, Beata Gajdosova, Olga Orosova, Jitse P. van Dijk, Sijmen A. Reijneveld. (2009). Socio-economic differences in self-esteem of adolescents influenced by personality, mental health and social support. Published by Oxford University Press on behalf of the European Public Health Association. *European Journal of Public Health*, Vol. 20, No. 6, 647–652.

Retrieved September 2, 2011

From <http://eurpub.oxfordjournals.org/content/20/6/647.full.pdf+html>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามโครงการวิจัย

เรื่อง

ความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
และนักศึกษาที่มีการได้ยิน

(Self – esteem between Students with Hearing Impairment and Hearing Students)

ผู้รับผิดชอบ : นางมาลิน เนาว์นาน

คำอธิบาย

1. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

1.1 ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

1.2 ตอนที่ 2 แบบประเมินความรู้สึภาคภูมิใจในตนเอง

2. วิธีตอบแบบสอบถาม

ขอความกรุณาตอบแบบสอบถามนี้ตามความเป็นจริง โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมค่าลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ ซึ่งข้อมูลที่ได้จะปกปิดเป็นความลับ แต่จะนำมาวิเคราะห์เชิงวิชาการ เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนา หรือ ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนแก่นักศึกษากลุ่มดังกล่าว ให้สามารถปรับตัวใช้ชีวิตเรียนในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข และประสบความสำเร็จต่อไปและ ขอขอบคุณผู้ร่วมวิจัยทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ของนักศึกษา

1. ฉันอายุ.....ปี
2. เพศ ชาย หญิง
3. วิชาเอกที่เรียน
 - วิชาล่ามภาษามือไทย วิชาการสอนภาษามือไทย
 - วิชาศิลปกรรมประยุกต์ด้านเครื่องดินเผา
 - วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา
 - วิชาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมคนหูหนวก
4. ฉันเรียนชั้นปีที่ ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 5
5. คะแนนเฉลี่ยสะสม(GPA).....
6. พ่อของฉันประกอบอาชีพ
 - รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ทำธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย
 - เกษตรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน ประมง) รับจ้าง
 - อื่นๆ ระบุ.....
7. แม่ของฉันประกอบอาชีพ
 - รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ทำธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย
 - เกษตรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน ประมง) รับจ้าง
 - อื่นๆ ระบุ.....
8. ครอบครัวของฉันมีรายได้รวมเฉลี่ยเดือนละ.....บาท
9. ระดับการได้ยินของฉัน คือ
 - ได้ยินปกติ หูหนวก หูตึง ระดับการได้ยินที่.....dB
 (นักศึกษาที่มีการได้ยิน ให้ข้ามไปทำตอนที่ 2)

สำหรับนักศึกษาที่บกพร่องทางการได้ยิน

ข้อที่ 10 – 25 โปรดเลือก 1 คำตอบ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับตัวคุณมากที่สุดและเขียนคำตอบให้สมบูรณ์

10. ฉันเริ่มมีความบกพร่องทางการได้ยินเมื่ออายุประมาณ.....ปี
11. ฉันไปตรวจการได้ยินครั้งแรกที่.....
 - โรงพยาบาลอำเภอ โรงพยาบาลจังหวัด โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ

12. ฉันเคยได้รับเครื่องช่วยฟัง
- ไม่เคยได้รับ เคยได้รับ
13. กรณีเคยได้รับเครื่องช่วยฟัง ฉัน.....
- ใส่ประจำ ใส่บางครั้ง ไม่ใส่ เพราะ.....
14. ฉันผ่าตัดฝังประสาทหูเทียม (Cochlear Implantation)
- ไม่ได้ผ่าตัด ผ่าตัด เมื่ออายุ.....ปี
15. ในระดับชั้นประถมศึกษา ฉันเข้าเรียนในโรงเรียน
- โรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียนเรียนร่วม
16. ในระดับชั้นมัธยม ฉันเข้าเรียนในโรงเรียน
- โรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียนเรียนร่วม
17. ฉันเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนคนที่บกพร่องทางการได้ยิน
- เข้าร่วม ไม่ได้เข้าร่วม
18. ฉันสามารถใช้ภาษามือไทย
- ได้ ไม่ได้ ได้เล็กน้อย
19. ฉันสามารถเข้าใจคนที่ใช้ภาษามือไทย
- เข้าใจมาก เข้าใจบ้าง เข้าใจน้อย
20. แม่ของฉัน เป็น
- เป็นคนหูหนวก เป็นคนหูตึง เป็นคนที่มีการได้ยิน
21. พ่อของฉัน เป็น
- เป็นคนหูหนวก เป็นคนหูตึง เป็นคนที่มีการได้ยิน
22. ภาษาหลักที่ฉันสื่อสารกับเพื่อนๆ และอาจารย์ที่มีการได้ คือ
- เขียนภาษาไทย อ่านปาก/พูด เขียนภาษาไทยและการพูด/อ่านปาก
23. ภาษาหลักที่คนในครอบครัวใช้สื่อสารกับฉัน คือ
- เขียนภาษาไทย การพูด/อ่านปาก
- ใช้ภาษามือ ใช้ภาษาท่าทาง
24. ภาษาหลักที่นักศึกษาใช้สื่อสารกับคนในครอบครัว
- เขียนภาษาไทย ใช้ภาษาท่าทาง
- การเขียนและภาษาท่าทาง การพูด/อ่านปาก

25. ในครอบครัวของฉันทัน มีวิธีการสื่อสารกับฉันทันด้วยวิธี

(โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ครอบครัวมักใช้สื่อสาร)

ความถี่ในการใช้ ภาษาที่ใช้	บ่อยๆ	นานๆครั้ง	ไม่ได้ใช้เลย
ภาษามือ			
ภาษาท่าทาง			
ภาษาพูด/อ่านปาก			
การเขียน			

**ตอนที่ 2 แบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ของ Rosenberg ฉบับภาษาไทย
(Rosenberg Self – Esteem Scale : RSES - Thai Version)**

คำกล่าวต่อไปนี้เป็นคำกล่าวเกี่ยวกับความรู้สึกโดยทั่วไปของคุณต่อตนเอง

หากนักศึกษาเห็นด้วยอย่างมาก ให้ขีด ✓ ในช่องข้อความ “เห็นด้วยอย่างมาก”

หากนักศึกษาเห็นด้วย ให้ขีด ✓ ในช่องข้อความ “เห็นด้วย”

หากนักศึกษาไม่เห็นด้วย ให้ขีด ✓ ในช่องข้อความ “ไม่เห็นด้วย”

หากนักศึกษาไม่เห็นด้วยอย่างมาก ให้ขีด ✓ ในช่องข้อความ “ไม่เห็นด้วยอย่างมาก”

ข้อที่	คำถาม	ความคิดเห็น			
		เห็นด้วย อย่างมาก	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างมาก
1	โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง				
2	บางครั้งฉันคิดว่าฉัน ไม่มีอะไรดีเลย				
3	ฉันรู้สึกว่าฉันมีข้อดีหลายอย่าง				
4	ฉันสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ดีพอๆ กับคนส่วนใหญ่				
5	ฉันรู้สึกว่าตัวฉันไม่ค่อยมีอะไร ให้ภูมิใจมากนัก				
6	บางครั้งฉันรู้สึกว่าตนเอง ช่างไร้ประโยชน์				
7	ฉันรู้สึกว่าตนเองมีค่า อย่างน้อยก็พอๆกับคนอื่น ๆ				
8	ฉันอยากจะนับถือตนเอง ได้มากกว่านี้				
9	ฉันค่อนข้างจะรู้สึกว่า ฉันเป็นคนล้มเหลวไปเสียทุกอย่าง				
10	ฉันมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง				

ภาคผนวก ข

ข้อสังเกต ในการสร้างแบบสอบถามมัลติมีเดียภาษาไทย

ในการสร้างแบบสอบถามมัลติมีเดียภาษาไทยมีข้อจำกัด และข้อเด่น ดังนี้

ข้อจำกัด

1.เนื่องจากคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีข้อจำกัดในการอ่านทำความเข้าใจกับภาษาไทย จึงต้องใช้เวลาในการอธิบายเชิงเปรียบเทียบพร้อมกับยกตัวอย่างประกอบ เกี่ยวกับข้อคำถามและคำตอบ โดยเฉพาะคำถามที่เป็นนามธรรม เช่น

แบบสอบถามตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ต้องอธิบายและยกตัวอย่างให้เห็นภาพชัดเจน เช่น

ข้อที่ 3 วิชาเอกที่เรียน.....

คำอธิบายคือ ถามนักศึกษาว่า ขณะนี้เรียนแขนงอะไร แล้วบอกชื่อของแขนงที่เรียน จากนั้นให้นักศึกษาใส่เครื่องหมาย ใน หน้าชื่อวิชาเอกที่นักศึกษาเรียน

ข้อที่ 6 พ่อของฉันทประกอบอาชีพอะไร

คำอธิบายคือ คำตอบที่ให้เลือก เช่น รัฐวิสาหกิจ ต้องยกตัวอย่างอาชีพในกลุ่มรัฐวิสาหกิจ

แบบสอบถามตอนที่ 2 เกี่ยวกับความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ต้องอธิบายถึงความหมายของคำ แล้วเปรียบเทียบกับตัวนักศึกษาว่าคิดอย่างไร รู้สึกอย่างไร และทำอย่างไรกับคำถามนั้น เช่น

ข้อที่ 1 (คำถามเชิงบวก) โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง

คำอธิบาย คือ ตัวของนักศึกษาเป็นคนหูหนวก มีวัฒนธรรมของกลุ่ม แล้วสามารถใช้ภาษามือสื่อสารกับคนอื่นได้ เรียนหนังสือถึงระดับมหาวิทยาลัยได้ ทำสิ่งต่างๆได้ด้วยตนเองใช่หรือไม่ แล้วจึงถามว่า เขารู้สึกดีหรือไม่ดี มีความสุขหรือไม่ ถ้านักศึกษาตอบว่า ดี จึงให้ตอบระดับคะแนนที่ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษา

ข้อที่ 6 (คำถามเชิงลบ) บางครั้งฉันรู้สึกว่าตนเองช่างไร้ประโยชน์

คำอธิบาย คือ นักศึกษาสามารถทำอะไรได้บ้าง แล้วนำไปช่วยเหลือคนอื่นหรือไม่ ช่วยทำงานบ้านหรือไม่ มีส่วนร่วมทำกิจกรรมช่วยเหลือเพื่อนๆหรือไม่ ถ้านักศึกษาตอบว่ามี ผู้วิจัยจึงช่วยสรุปว่า เขามีประโยชน์ช่วยคนอื่น แล้วจึงถามว่า “ เขารู้สึกว่าตนเองมีประโยชน์ใช่

ใหม่” แต่คำถามข้อนี้ถามว่า เขารู้สึกไม่มีประโยชน์ ถามว่า เขาเห็นด้วย (ยอมรับ) หรือไม่ยอมรับ ถ้าเขาไม่ยอมรับ จึงให้บอกระดับคะแนนที่ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษา

2.การสร้างแบบสอบถาม ที่ต้องใช้ผู้เกี่ยวข้องทั้งที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและล่ามภาษามือ ซึ่งมีเวลาว่างไม่ตรงกัน ต้องบริหารจัดการเวลาให้ตรงกันและทำงานให้คุ้มค่าที่สุด

3.การบันทึกวิธีทัศน์แบบสอบถามภาษามือ มีความล่าช้าจากกำหนด เนื่องจากต้องใช้กระบวนการตรวจสอบหลายขั้นตอนเช่นจากตัวผู้อธิบายที่เป็นคนบกพร่องทางการได้ยินล่ามภาษามือไทยที่เป็นผู้แปลความหมายของภาษามือ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษามือไทยที่ช่วยตรวจสอบความถูกต้อง การจัดแสงและการแต่งกายที่มีความเหมาะสมต่อการมองของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งนี้เพื่อความเข้าใจถูกต้องตรงกันทุกข้อคำถาม และคำตอบทั้งฉบับภาษาไทย และภาษามือไทย

ข้อเด่นของแบบสอบถามมัลติมีเดียภาษามือไทย

เมื่อพัฒนารูปแบบสอบถามให้สมบูรณ์ เหมาะสม สอดคล้องกับการวิธีการเรียนรู้ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแล้ว สามารถใช้เป็นแบบสอบถามด้านจิตวิทยาสังคม เพื่อประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองแบบมัลติมีเดียภาษามือไทยที่มีประสิทธิภาพ ฉบับแรกสำหรับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกลุ่มวัยรุ่นและผู้ใหญ่

ตัวอย่างแบบสอบถามมัลติมีเดียภาษาไทย (รายละเอียดอยู่ใน DVD แบบสอบถามมัลติมีเดีย)

แบบสอบถามตอนที่ 1

ภาพที่ 9 คำอธิบายรายละเอียดของแบบสอบถาม ทั้งสองตอน

https://docs.google.com/forms/d/1MS_UzSvIQ9Zskdiwh_o27sQllvTCX1myOIJG8fJ1s/viewform

แบบสอบถามความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem)

แบบสอบถามโดยกาจารย์
เรื่อง การเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเอง ระหว่างนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีความได้ยิน (Comparing of Self-Esteem Between Students with Hearing impairment and Hearing Students)

ผู้รับผิดชอบ : นางมาลิน เนาว์งาน
คำอธิบาย

1. แบบสอบถามมีแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้
 - 1.1 ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - 1.2 ตอนที่ 2 แบบประเมินความภาคภูมิใจในตนเอง ของ Rosenberg ฉบับภาษาไทย Rosenberg Self-Esteem Scale : RSES - Thai Version)
2. วิธีการแบบสอบถาม
ขอความกรุณาอ่านแบบสอบถามนี้ด้วยความตั้งใจ โดยใส่เครื่องหมาย / ลงใน () หรือเติมตัวเลขในช่องว่าง ซึ่งข้อมูลที่ได้ไปคือเป็นความลับ และจะนำวีรกรรมที่เฝ้าระวังการ เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้มีแนวทางในการส่งเสริมพัฒนา หรือ ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนแก่เด็กศึกษากลับมาสู่สังคม ให้สามารถปรับตัวใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข และประสบความสำเร็จต่อไป

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถาม
แบบสอบถามชุดที่.....วีรตอบแบบสอบถาม.....

คำถามข้อที่ 1 ฉันอายุ.....ปี มีคำอธิบายเป็นภาษามือ ภาพ

ภาพที่ 10 แสดงภาษามือในภาพหมายถึง ข้อที่ 1

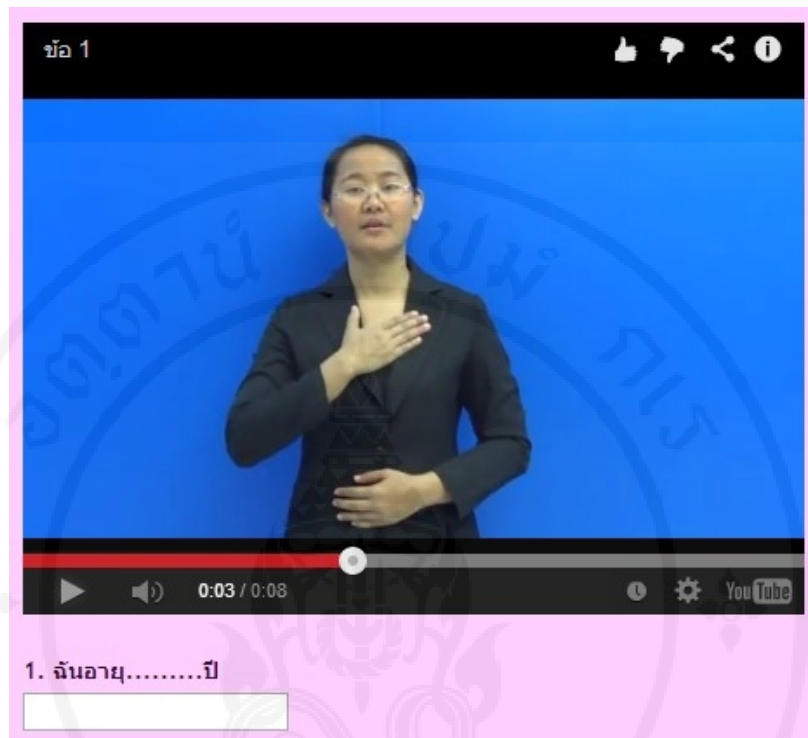

ข้อ 1

1. ฉันอายุ.....ปี

Copyright by Mahidol University

ภาพที่ 11 ท่ามือ หมายถึง ฉัน

ภาพที่ 12 ท่ามือ หมายถึง อายุ

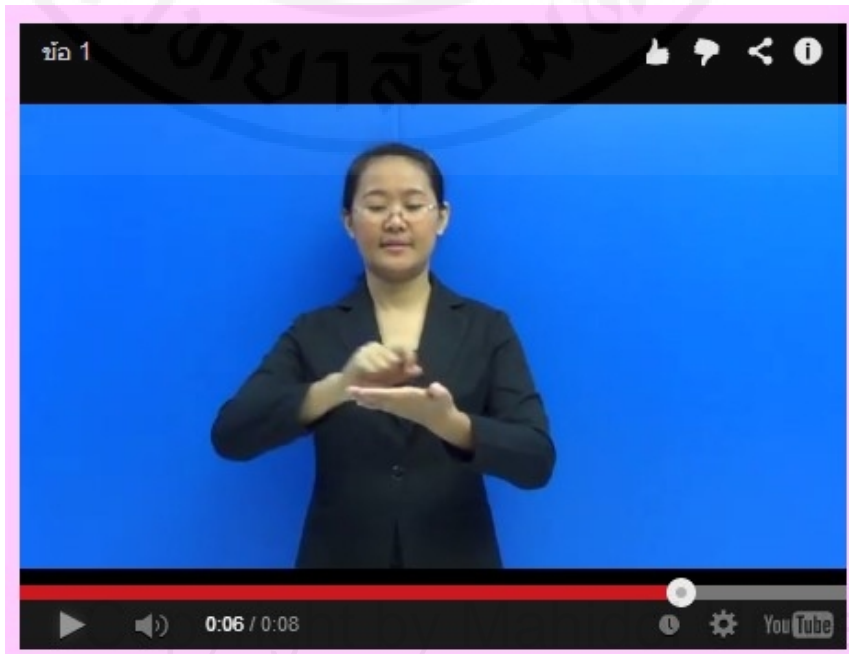
ภาพที่ 13 ท่ามือ หมายถึง เท่าไร

วิดีโอ 1

1. จำนวน.....ปี

ภาพที่ 14 ท่ามือ หมายถึง เขียน

วิดีโอ 1

1. จำนวน.....ปี

ภาพที่ 15 ท่ามือ หมายถึง บันทึก (ให้เติมคำลงในช่องว่าง)

ข้อ 1

1. จันอายุ.....ปี

แบบสอบถามตอนที่ 2 ความภาคภูมิใจในตนเอง
ภาพที่ 16 เป็นคำอธิบายตอนที่ 2

ตอนที่ 2 แบบประเมินความรู้สึกภาคภูมิใจ (มีคุณค่า) ในตนเอง ของ Rosenberg ฉบับภาษาไทย (Rosenberg Self - Esteem Scale : RSES - Thai Version)

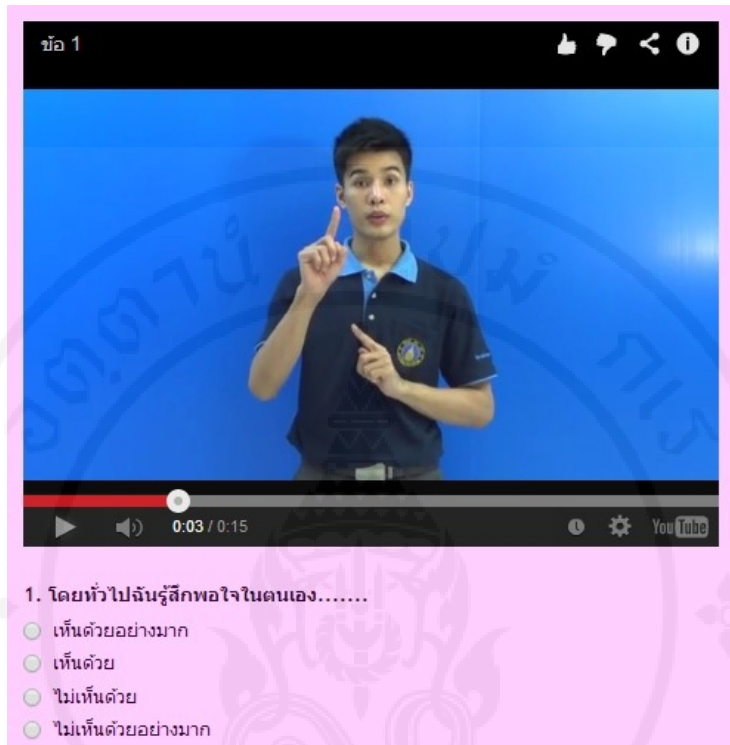
คำอธิบายการตอบแบบประเมิน คำกล่าวต่อไปนี้เป็นคำกล่าวเกี่ยวกับความรู้สึกโดยทั่วไปของคุณต่อตนเอง

คำถามมี 10 ข้อ แต่ละข้อมี 4 คำตอบเหมือนกันทุกข้อ

- หากนักศึกษาเห็นด้วยอย่างมาก ให้เลือกคลิกข้อความ “เห็นด้วยอย่างมาก”
- หากนักศึกษาเห็นด้วย ให้เลือกคลิกข้อความ “เห็นด้วย”
- หากนักศึกษาไม่เห็นด้วย ให้เลือกคลิกข้อความ “ไม่เห็นด้วย”
- หากนักศึกษาไม่เห็นด้วยอย่างมาก ให้เลือกคลิกข้อความ “ไม่เห็นด้วยอย่างมาก”

ภาพที่ 17 ทำมือ หมายถึง ข้อที่ 1

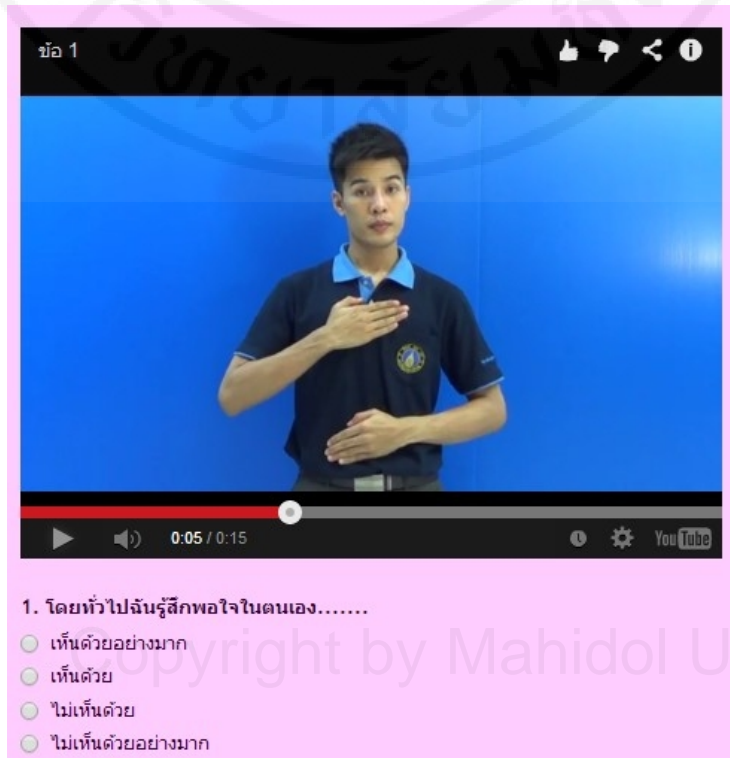

ข้อ 1

1. โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง.....

- เห็นด้วยอย่างมาก
- เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

ภาพที่ 18 ทำมือ หมายถึง ตัวฉันภูมิใจ

ข้อ 1

1. โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง.....

- เห็นด้วยอย่างมาก
- เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

ภาพที่ 19 ท่ามือ หมายถึง (ใน)ตัวเอง

วิดีโอ 1

0:06 / 0:15

1. โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง.....

- เห็นด้วยอย่างมาก
- เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

ภาพที่ 20 ท่ามือ หมายถึง ครอบครัว (ของนักศึกษา)

วิดีโอ 1

0:07 / 0:15

1. โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง.....

- เห็นด้วยอย่างมาก
- เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

ภาพที่ 21 ท่ามือ หมายถึง เมตตา (ดูแลเอาใจใส่)

ข้อ 1

1. โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง.....

- เห็นด้วยอย่างมาก
- เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

ภาพที่ 22 ท่ามือ หมายถึง (ได้) เรียนหนังสือ

ข้อ 1

1. โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง.....

- เห็นด้วยอย่างมาก
- เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

ภาพที่ 23 ท่ามือ หมายถึง เรียนหนังสือ (ได้ในระดับที่ดี)

ขื่อ 1

1. โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง.....

- เห็นด้วยอย่างมาก
- เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

0:10 / 0:15

YouTube

ภาพที่ 24 ท่ามือ หมายถึง (ฉัน) รู้สึก

ขื่อ 1

1. โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง.....

- เห็นด้วยอย่างมาก
- เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

0:11 / 0:15

YouTube

ภาพที่ 25 ท่ามือ หมายถึง พอดี หรือพอดีสมควร

ข้อ 1

1. โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง.....

- เห็นด้วยอย่างมาก
- เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

ภาพที่ 26 ท่ามือ หมายถึง ดี

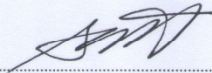
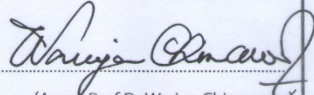

ข้อ 1

1. โดยทั่วไปฉันรู้สึกพอใจในตนเอง.....

- เห็นด้วยอย่างมาก
- เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

ภาพที่ 27 ภาพเอกสารรับรองโครงการวิจัย จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรม
การวิจัยในคน สายสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

	
COA.No. 2014/019.2201	
Documentary Proof of The Committee for Research Ethics (Social Sciences)	
Title of Project:	Self-esteem between Students with Hearing Impairment and Hearing Students
Principal Investigator:	Mrs.Malynn Naovanan
Name of Institution:	Ratchasuda College, Mahidol University
Approval includes:	1) MU-SSIRB Submission form version received date 15 January 2014 2) Participant Information sheet version date 15 January 2014 3) Informed Consent form version date 15 January 2014 4) Questionnaire received date 11 December 2013
The Committee for Research Ethics (Social Sciences) is in full compliance with International Guidelines of Human Research Protection such as Declaration of Helsinki, The Belmont Report, CIOMS Guidelines and the International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP)	
Date of Approval:	22 January 2014
Date of Expiration:	21 January 2015
Signature of Chairman:.....	 (Emeritus Professor Santhat Sermsri)
Signature of Head of the Institute:.....	 (Assoc.Prof.Dr.Wariya Chinwanit) Dean of Faculty of Social Sciences and Humanities
Office of The Committee for Research Ethics (Social Sciences), Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University Phuttamonthon 4 Rd., Salaya, Phuttamonthon District, Nakhon Pathom 73170. Tel.(662) 441 9180 Fax.(662) 441 9181	

ภาพที่ 28 ภาพเอกสารการรับรอง การอบรม “จริยธรรม การวิจัยในคน”
จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
ใบรับรอง เพื่อแสดงว่า

ชื่อ - นามสกุล	นางมาลิน เนาว์นาน	รหัสนักศึกษา	5237539 RSRD/M
สาขาวิชา	วิทยาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ	วิทยาลัย	ราชสุดา

เป็นผู้ได้รับการอบรม “จริยธรรมการวิจัยในคน”

เมื่อวันที่ 8 เดือน กันยายน พ.ศ. 2553
ณ ห้องประชุม 408 ชั้น 4 อาคารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา

ลงนาม 	ลงนาม
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุมาล จงธรรมคุณ) รองคณบดีฝ่ายวิจัย	(ศาสตราจารย์ นพ.บรรจง มไหสวริยะ) คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

Copyright by Mahidol University
ออกให้แทนฉบับเดิม ณ วันที่ 14 มกราคม 2556

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นาง มาลิน เน้วนาน
วัน เดือน ปีเกิด	26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2502
สถานที่เกิด	จังหวัดน่าน ประเทศไทย
วุฒิการศึกษา	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พ.ศ. 2537 - 2540 อุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต (เทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม) มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2552-2557 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ)
ทุนการศึกษา/ทุนวิจัย/รางวัลที่ได้	จากสมาคมศิษย์เก่าบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ทุนการศึกษาสำหรับนักศึกษาผู้ทำกิจกรรม ทุนละ 5,000 บาท ปีการศึกษา 2554 - 2555 บัณฑิตศึกษาที่ประสบอุทกภัย 2555 ๓ 3,000 2557 ทุนละ 15,000 บาท
การเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ ที่อยู่ปัจจุบัน	171 / 2122 หมู่ที่ 2 10220 02 - 1552446 089 - 4936363 E-mail : malyn2466@gmail.com
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบันและสถานที่ทำงาน	ดำเนินงานให้คำปรึกษาเพื่อ การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ

Copyright by Mahidol University

02 - 8895305-9 121

E-mail : malynn.nao@mahidol.ac.th